

REGULAMENTUL CONSILIULUI (CEE) Nr.2913/92

**din 12 octombrie 1992
de instituire a Codului Vamal Comunitar**

CONSILIUL COMUNITĂȚILOR EUROPENE,

având în vedere Tratatul de instituire a Comunității Economice Europene, în special art. 28, 100a și 113,

având în vedere propunerea Comisiei ¹,

în cooperare cu Parlamentul European ²,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social³,

întrucât Comunitatea se bazează pe o uniune vamală; întrucât este recomandabilă atât în interesul comercianților Comunității, cât și al autorităților vamale, constituirea într-un cod a dispozițiilor legislației vamale care în prezent sunt cuprinse într-un număr mare de regulamente și directive ale Comunității; întrucât această sarcină este de o importanță fundamentală din punctul de vedere al pieței interne;

întrucât un astfel de Cod vamal comunitar (denumit în continuare „Cod”) trebuie să cuprindă legislația vamală actuală; întrucât este totuși recomandabilă modificarea legislației pentru a o face mai unitară, pentru a o simplifica și a remedia anumite omisiuni care există încă în vederea adoptării unei legislații comunitare complete în acest domeniu;

întrucât, pe baza conceptului de piață internă, Codul trebuie să conțină reglementările și procedurile generale care asigură aplicarea tarifului și a altor măsuri introduse la nivel comunitar în legătură cu comerțul de mărfuri dintre Comunitate și țări terțe; întrucât trebuie să cuprindă, printre altele, și aplicarea de măsuri comune în domeniul politicii agricole și comerciale, luând în considerare cerințele acestor politici comune;

întrucât pare recomandabil să se menționeze că acest Cod este aplicabil fără să contravină unor dispoziții specifice referitoare la alte domenii; întrucât astfel de reglementări specifice pot exista sau pot fi introduse, *inter alia*, în contextul legislației privind agricultura, statistica, politica comercială sau resursele proprii;

întrucât, pentru a asigura echilibrul dintre necesitățile autorităților vamale în ceea ce privește asigurarea unei aplicări corecte a legislației vamale, de o parte, și dreptul comercianților de a fi tratați corect, de alta, autoritățile menționate trebuie să primească, *inter alia*, puteri de control extinse, iar comercianții menționați, dreptul de acțiune; întrucât aplicarea sistemului de acțiune în domeniul vamal obligă Marea Britanie să introducă noi proceduri administrative care nu pot intra în vigoare mai devreme de 1 ianuarie 1995;

¹ JO C 128, 23.05.1990, p. 1.

² JO C 72, 18.03.1991, p. 176 și Decizia din 16 septembrie 1992 (încă nepublicată în Jurnalul Oficial).

³ JO C 60, 8.03.1991, p. 5.

întrucât, având în vedere importanța majoră a comerțului exterior pentru Comunitate, formalitățile și controalele vamale ar trebui eliminate sau păstrate la un nivel minim;

întrucât este importantă garantarea aplicării uniforme a acestui Cod și prevederea în acest scop a unei proceduri comunitare care să permită adoptarea procedurilor pentru aplicarea ei într-un interval de timp adecvat; întrucât trebuie înființat un Comitet al Codului Vamal pentru a asigura cooperarea eficientă și strânsă între statele membre și Comisie în acest domeniu;

întrucât trebuie acordată o atenție deosebită, în procesul de adoptare a măsurilor necesare punerii în aplicare a acestui Cod, pentru a împiedica orice fraudă sau neregulă care pot afecta în mod nedorit bugetul general al Comunităților Europene,

ADOPTĂ PREZENTUL REGULAMENT:

TITLUL I DISPOZIȚII GENERALE

CAPITOLUL 1 DOMENIUL DE APLICARE ȘI DEFINIȚIILE DE BAZĂ

Articolul 1

Reglementările vamale se compun din prezentul Cod și din dispozițiile adoptate la nivel comunitar sau pe plan național, pentru a fi aplicate. Codul se aplică, fără să aducă atingere reglementărilor speciale prevăzute în alte domenii,

- comerțului dintre Comunitate și țări terțe,

- mărfurilor care fac obiectul Tratatului de instituire a Comunității Europene a Cărbunelui și Oțelului, Tratatului de instituire a Comunității Economice Europene sau Tratatului de instituire a Comunității Europene a Energiei Atomice.

Articolul 2

1. Dacă nu există dispoziții contrare, fie în conformitate cu convențiile internaționale, fie cu practicile obișnuite cu un domeniu de aplicare economic sau geografic limitat, fie în conformitate cu măsurile autonome ale Comunității, reglementările vamale ale Comunității se aplică uniform pe întregul teritoriu vamal al Comunității.
2. Anumite dispoziții ale reglementărilor vamale se pot aplica și în afara teritoriului vamal al Comunității, fie prin reguli care reglementează domenii specifice, fie prin convenții internaționale.

Articolul 3

1. Teritoriul vamal al Comunității cuprinde:

- teritoriul Regatului Belgiei,
 - teritoriul Regatului Danemarcei, cu excepția Insulelor Feroe și Groenlandei,
 - teritoriul Republicii Federale Germane, cu excepția Insulelor Heligoland și al teritoriului Büsingen (Tratatul de la 23 noiembrie 1964 dintre Republica Federală Germania și Confederația Elvețiană),
 - teritoriul Regatului Spaniei, exceptând Ceuta și Melilla,
 - teritoriul Republicii Elene,
 - teritoriul Republicii Franceze, cu excepția teritoriilor de peste mări și a „collectivités territoriales”,
 - teritoriul Irlandei,
 - teritoriul Republicii Italiene, cu excepția municipiilor Livigno și Campione d'Italia, precum și a apelor naționale ale lacului Lugano, care se află între mal și frontiera politică a zonei situate între Ponte Tresa și Porto Ceresio,
 - teritoriul Marelui Ducat al Luxemburgului,
 - teritoriul Regatului Țărilor de Jos în Europa;
 - teritoriul Republicii Portugheze,
 - teritoriul Regatului Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord, precum și al Insulelor Canalului și Insulei Man.
2. Următoarele teritorii situate în afara teritoriilor statelor membre se consideră, având în vedere convențiile și tratatele aplicabile lor, ca făcând parte din teritoriul vamal al Comunității:

(a) GERMANIA

Teritoriile austriece Jungholz și Mittelberg așa cum sunt definite prin următoarele Tratatate:

- cu privire la Jungholz: Tratatul din 3 mai 1868 (*Bayrisches Regierungsblatt* 1868, p.1245),
- cu privire la Mittelberg: Tratatul din 2 decembrie 1890 (*Reichsgesetzblatt* 1891, p.59).

(b) FRANȚA

Teritoriul Principatului Monaco, așa cum este definit prin Convenția vamală semnată la Paris pe 18 mai 1963 (*Jurnalul Oficial* din 27 septembrie 1963, p. 8679),

(c) ITALIA

Teritoriul Republicii San Marino, așa cum este definit în Convenția din 31 martie 1939 (Legea din 6 iunie 1939, Nr.1120).

3. Teritoriul vamal al Comunității include apele teritoriale, apele maritime teritoriale și spațiul aerian al statelor membre, ca și teritoriile menționate în alin. (2), cu excepția apelor teritoriale, a apelor maritime teritoriale și a spațiului aerian al acelor teritorii care nu sunt parte a teritoriului vamal al Comunității, conform alin. (1).

Articolul 4

În sensul prezentului Cod, se aplică următoarele definiții:

1. „Persoană” reprezintă:
 - o persoană fizică,
 - o persoană juridică,
 - când se prevede această posibilitate prin reglementările în vigoare, dar căreia îi lipsește statutul juridic al unei persoane juridice, o asociație de persoane recunoscută ca având capacitatea de a desfășura acțiuni legale.
2. „Persoane stabilite în Comunitate” reprezintă:
 - în cazul persoanelor fizice, orice persoană care locuiește în mod obișnuit pe teritoriul Comunității,
 - în cazul unei persoane juridice sau al unei asociații de persoane, orice persoană care are sediul social, sediul central sau sediul permanent în cadrul Comunității.
3. „Autorități vamale” reprezintă autoritățile responsabile, printre altele, de aplicarea reglementărilor vamale.
4. „Birou vamal” reprezintă orice birou la care pot fi îndeplinite toate sau unele dintre formalitățile vamale prevăzute în reglementările vamale.
5. „Decizie” reprezintă orice act oficial al autorităților vamale privind reglementările vamale care reglementează un anumit caz, un astfel de document având efecte juridice asupra uneia sau mai multor persoane anume sau care pot fi identificate; acest termen cuprinde *inter alia* informații tarifare obligatorii în sensul art. 12.
6. „Statut vamal” reprezintă statutul mărfurilor ca mărfuri comunitare sau necomunitare.
7. „Mărfuri comunitare” reprezintă mărfurile:
 - obținute sau produse în întregime pe teritoriul vamal al Comunității conform art. 23 și care nu conțin mărfuri importate din țări sau teritorii care nu fac parte din teritoriul vamal al Comunității,

- importate din țări sau teritorii care nu fac parte din teritoriul vamal al Comunității și care au fost puse în liberă în circulație,
 - obținute sau produse pe teritoriul vamal al Comunității, fie din mărfuri menționate doar la a doua liniuță, fie din mărfuri menționate la prima și a doua liniuță.
8. „Mărfuri necomunitare” reprezintă alte mărfuri decât cele menționate în alin. (7).
- Fără să aducă atingere art. 163 și 164, mărfurile comunitare își pierd acest statut când sunt scoase de pe teritoriul vamal al Comunității.
9. „Datorie vamală” reprezintă obligația unei persoane de a achita valoarea drepturilor de import (datorie vamală la import) sau drepturile de export (datorie vamală la export) care se aplică anumitor mărfuri prin dispozițiile în vigoare ale Comunității.
10. „Drepturi de import” reprezintă:
- taxele vamale și taxele cu efect echivalent cu al taxelor vamale de plătit la importul de mărfuri,
 - taxele agricole și alte taxe de import introduse prin politica agricolă comună sau prin măsuri specifice aplicabile anumitor mărfuri rezultate din transformarea produselor agricole.
11. „Drepturi de export” reprezintă:
- taxele vamale și taxele cu efect echivalent taxelor vamale de plătit la exportul mărfurilor,
 - taxele agricole și alte taxe de export introduse prin politica agricolă comună sau prin măsuri specifice aplicabile unor anumite mărfuri rezultate din transformarea produselor agricole.
12. „Debitor” reprezintă orice persoană obligată să achite o datorie vamală.
13. „Supravegherea de către autoritățile vamale” reprezintă acțiunile desfășurate, în general, de respectivele autorități pentru a asigura respectarea reglementărilor vamale și, atunci când este cazul, a altor dispoziții aplicabile mărfurilor supuse supravegherii vamale.
14. „Controlul autorităților vamale” reprezintă îndeplinirea unor acțiuni specifice, cum ar fi examinarea mărfurilor, verificarea existenței și autenticității documentelor, examinarea evidențelor contabile și a altor înregistrări, inspectarea mijloacelor de transport, inspectarea bagajelor și a altor mărfuri transportate de sau care se află asupra unei persoane, efectuarea de anchete administrative și alte acțiuni similare în scopul asigurării respectării reglementărilor vamale, și, după caz, a altor dispoziții aplicabile mărfurilor supuse controlului vamal.
15. „Destinația vamală a mărfurilor” reprezintă:
- a) plasarea mărfurilor sub un regim vamal;
 - b) introducerea lor într-o zonă liberă sau într-un antrepozit liber;

- c) reexportarea lor de pe teritoriul vamal al Comunității;
- d) distrugerea lor;
- e) abandonarea lor în favoarea bugetului statului;

16. „Regim vamal” reprezintă:

- a) punerea în liberă circulație;
- b) tranzitul;
- c) antrepozitul vamal;
- d) perfecționarea activă;
- e) transformarea sub control vamal;
- f) admiterea temporară;
- g) perfecționarea pasivă;
- h) exportul.

17. „Declarație vamală” reprezintă documentul în care o persoană indică în forma și modalitatea prevăzută, dorința de a plasa mărfurile sub un anumit regim vamal.

18. „Declarant” reprezintă persoana care întocmește declarația vamală în nume propriu sau persoana în numele căreia se face o declarație vamală.

19. „Prezentarea mărfurilor în vamă” reprezintă înștiințarea autorităților vamale, în maniera prevăzută, asupra sosirii mărfurilor la biroul vamal sau în orice alt loc desemnat sau aprobat de autoritățile vamale.

20. „Acordarea liberului de vamă” reprezintă acțiunea prin care autoritățile vamale fac ca mărfurile să fie disponibile în scopurile prevăzute de regimul vamal sub care au fost plasate.

21. „Titularul regimului” reprezintă persoana în al cărei nume s-a făcut declarația vamală sau persoana căreia i-au fost transferate drepturile și obligațiile persoanei menționate anterior în privința regimului vamal.

22. „Titularul autorizației” reprezintă persoana căreia i s-a acordat o autorizație.

23. „Dispoziții în vigoare” reprezintă dispozițiile Comunității sau cele naționale.

24. „Procedura comitetului” reprezintă procedura prevăzută sau menționată în art. 249.

CAPITOLUL 2

**DISPOZIȚII GENERALE DIVERSE
LEGATE ÎN SPECIAL DE DREPTURILE ȘI OBLIGAȚIILE PERSOANELOR
CU PRIVIRE LA REGLEMENTĂRILE VAMALE**

Secțiunea 1

Dreptul de reprezentare

Articolul 5

1. În condițiile prevăzute în art. 64 alin. (2) și sub rezerva dispozițiilor adoptate în cadrul art. 243 alin. (2) lit. (b), orice persoană își poate desemna un reprezentant în relația sa cu autoritățile vamale, pentru a îndeplini acțiunile și formalitățile prevăzute de reglementările vamale.
2. O astfel de reprezentare poate fi:
 - directă, caz în care reprezentantul acționează în numele și interesul unei alte persoane, sau
 - indirectă, caz în care reprezentanții acționează în nume propriu, dar în interesul unei alte persoane.

Statele membre își pot rezerva dreptul de a întocmi pe teritoriile lor declarații vamale:

- fie prin reprezentare directă,
- fie prin reprezentare indirectă,

în măsura în care reprezentantul trebuie să fie un agent vamal care își desfășoară activitatea pe teritoriul acelei țări.

3. Cu excepția cazurilor menționate în art. 64 alin. (2) lit. (b) și alin. (3), reprezentantul trebuie să fie stabilit în Comunitate.
4. Reprezentantul trebuie să declare că acționează pentru persoana care l-a împuternicit, să specifice dacă împuternicirea este directă sau indirectă și să fie investit să acționeze ca reprezentant.

O persoană care nu declară că acționează în numele sau în interesul unei alte persoane sau care declară că acționează în numele sau interesul unei alte persoane fără a fi împuternicit să facă aceasta, se consideră că acționează în nume și în interes propriu.

Autoritățile vamale pot solicita oricărei persoane care declară că acționează în numele sau în interesul unei alte persoane, să facă dovada capacității sale de a acționa ca reprezentant.

Secțiunea 2

Decizii privind aplicarea reglementărilor vamale

Articolul 6

1. Când o persoană solicită autorităților vamale să ia o decizie legată de aplicarea reglementărilor vamale, acea persoană trebuie să furnizeze toate informațiile și documentele cerute de autoritățile respective pentru a se lua decizia menționată.
2. O astfel de decizie trebuie adoptată și notificată solicitantului cât de urgent posibil.

Atunci când solicitarea unei decizii este făcută în scris, decizia trebuie luată în decursul unei perioade prevăzute în conformitate cu dispozițiile în vigoare, începând cu data la care solicitarea este primită de autoritățile vamale. Solicitantul trebuie înștiințat în scris în legătură cu o astfel de decizie.

Totuși, acea perioadă poate fi depășită când autoritățile vamale se află în imposibilitatea de a o respecta. Într-o astfel de situație, autoritățile informează solicitantul cu privire la aceasta, înaintea expirării perioade menționate, enunțând motivele care justifică depășirea termenului și indică noul termen pe care îl consideră necesar în luarea unei decizii cu privire la solicitare.

3. Deciziile luate de autoritățile vamale în scris, care fie resping solicitările, fie sunt în detrimentul persoanelor cărora le sunt adresate, trebuie să stipuleze motivele pe care se bazează. Ele trebuie să facă referire la dreptul de acțiune prevăzut în art. 243.
4. Se poate prevedea ca dispozițiile alin. (3) prima teză să se aplice și altor decizii.

Articolul 7

Cu excepția cazurilor prevăzute în art. 244 al doilea paragraf, deciziile luate sunt puse în aplicare imediat de către autoritățile vamale.

Articolul 8

1. O decizie favorabilă persoanei interesate se anulează dacă ea a fost luată pe baza unor informații eronate sau incomplete și dacă:
 - solicitantul a știut sau ar fi trebuit în mod normal să știe că informațiile erau eronate sau incomplete și
 - această decizie nu ar fi fost luată dacă informațiile ar fi fost corecte și complete.
2. Persoanele cărora li s-a adresat decizia sunt înștiințate asupra anulării ei.
3. Anularea intră în vigoare începând cu data la care s-a luat decizia anulată.

Articolul 9

1. O decizie favorabilă persoanei interesate este revocată sau modificată atunci când, în alte cazuri decât cele menționate în art. 8, nu au fost sau nu mai sunt îndeplinite una sau mai multe condiții prevăzute pentru emiterea acesteia.

2. O decizie favorabilă persoanei interesate poate fi revocată atunci când persoana căreia îi este adresată îndeplinește o obligație care i-a fost impusă prin această decizie.
3. Persoana căreia i se adresează decizia este înștiințată cu privire la revocarea sau modificarea acesteia.
4. Revocarea sau modificarea deciziei intră în vigoare începând cu data înștiințării. Totuși, în cazuri excepționale, când o cer interesele legitime ale persoanei căreia i se adresează, autoritățile vamale pot amâna data intrării în vigoare a revocării sau modificării.

Articolul 10

Art. 8 și 9 nu contravin reglementărilor naționale care stipulează că deciziile nu sunt valabile sau devin nule și neavenite din motive care nu au legătură cu legislația vamală.

Secțiunea 3

Informații

Articolul 11

1. Orice persoană poate solicita de la autoritățile vamale informații privind aplicarea legislației vamale.

O astfel de solicitare poate fi refuzată când aceasta nu are legătură cu o operațiune de import sau export preconizată.

2. Informațiile sunt furnizate gratuit solicitantului. Totuși, când apar costuri speciale pentru autoritățile vamale, mai ales ca rezultat al analizelor sau rapoartelor de expertiză asupra mărfurilor sau al returnării mărfurilor solicitantului, acestuia i se poate factura suma corespunzătoare.

Articolul 12

1. Autoritățile vamale emit informații tarifare obligatorii la solicitare scrisă, acționând în conformitate cu procedura comitetului.
2. Informațiile tarifare obligatorii obligă autoritățile vamale în fața deținătorului informațiilor doar în privința clasificării tarifare a mărfurilor.

Informațiile tarifare obligatorii obligă autoritățile vamale doar pentru mărfuri pentru care au fost îndeplinite formalitățile vamale după data la care ei au furnizat informațiile.

3. Deținătorul unor astfel de informații trebuie să facă dovada că mărfurile declarate corespund întocmai celor descrise în informații.

4. Informațiile tarifare obligatorii sunt valabile pe o perioadă de șase ani de la data emiterii. Prin derogare de la art. 8, acestea sunt anulate când se bazează pe informații eronate sau incomplete oferite de solicitant.
5. Informațiile tarifare obligatorii încetează să mai fie valabile:
 - (a) când este adoptat un regulament și informațiile nu mai sunt conforme cu legea prevăzută în acesta;
 - (b) când nu mai sunt compatibile cu interpretarea uneia din nomenclaturile menționate în art. 20 alin. (6) fie, la nivelul Comunității, prin modificări ale nomenclurii combinate sau printr-o hotărâre a Curții de Justiție a Comunităților Europene, fie, la nivel internațional, printr-un aviz de clasificare sau printr-o modificare a notelor explicative ale Nomenclurii Sistemului Armonizat de Descriere a Mărfurilor adoptat de Consiliul de Cooperare Vamală; în acest caz, data la care informațiile tarifare obligatorii încetează să mai fie valabile este cea de publicare a măsurilor amintite sau, în cazul măsurilor internaționale, data comunicării Comisiei în seria C din *Jurnalul Oficial al Comunităților Europene*;
 - (c) când titularul este înștiințat cu privire la retragerea, revocarea sau modificarea informațiilor tarifare.
6. Titularul informațiilor tarifare obligatorii care încetează să mai fie valabile în temeiul alin. (5) lit. (b) sau (c) poate utiliza încă aceste informații șase luni de la data publicării sau notificării, cu condiția ca el să fi încheiat contracte obligatorii de cumpărare sau vânzare a mărfurilor în cauză pe baza informațiilor obligatorii înainte ca măsura tarifară să fie adoptată. Totuși, în cazul produselor pentru care se prezintă un certificat de import, export sau de fixare în avans în timpul îndeplinirii formalităților vamale, perioada de șase luni este înlocuită cu perioada de valabilitate a certificatului.

În cazul alin. (5) lit. (a), regulamentul poate prevedea o perioadă în care se aplică paragraful anterior.

7. Aplicarea clasificărilor din informațiile tarifare obligatorii se poate face în condițiile prevăzute în alin. 6, doar în scopul:
 - stabilirii drepturilor de import sau export,
 - calculării rambursărilor la export și a oricăror alte sume acordate pentru importuri sau exporturi ca parte a politicii agrare comune,
 - folosirii certificatelor de import, export sau fixare în avans care sunt prezentate când sunt în lucru formalitățile de acceptare a declarației vamale însoțind mărfurile respective, cu condiția ca asemenea certificate să fi fost emise pe baza informațiilor respective.

În plus, în situații excepționale, când bunul mers al măsurilor prevăzute de politica agricolă comună este pus în pericol, se poate decide o derogare de la alin. (6) în conformitate cu

procedura prevăzută în art. 38 din Regulamentul (CEE) nr.136/66/CEE¹ și în articolele corespunzătoare din cadrul altor regulamente privind organizarea comune a piețelor.

Secțiunea 4

Alte dispoziții

Articolul 13

Autoritățile vamale pot desfășura potrivit dispozițiilor în vigoare toate controalele pe care le consideră necesare pentru a se asigura că legislația vamală este aplicată corect.

Articolul 14

În scopul aplicării legislației vamale, orice persoană implicată direct sau indirect în operațiunile având ca scop comerțul cu mărfuri, furnizează autorităților vamale la cererea acestora și în termenul stabilit, toate documentele și informațiile necesare, pe orice suport, precum și orice ajutor necesar.

Articolul 15

Toate informațiile care, prin natura lor, sunt confidențiale sau care sunt oferite pe bază de confidențialitate sunt reglementate de secretul profesional. Acestea nu se dezvăluie de către autoritățile vamale fără permisiunea expresă a persoanei sau autorității care le-a furnizat; comunicarea informațiilor este permisă când autoritățile vamale pot fi obligate sau autorizate să facă aceasta conform dispozițiilor în vigoare, mai ales în privința protejării datelor sau în legătură cu procedurile judiciare.

Articolul 16

Persoanele implicate păstrează documentele menționate în art. 14 pentru a fi controlate de către autoritățile vamale, pe perioada prevăzută de dispozițiile în vigoare și cel puțin trei ani calendaristici, indiferent de suportul folosit. Acea perioadă începe de la sfârșitul anului în care:

- (a) în cazul mărfurilor puse în liberă circulație în alte împrejurări decât cele menționate la lit. (b) sau al mărfurilor declarate pentru export, de la sfârșitul anului în care sunt acceptate declarațiile de punere în liberă circulație sau cele de export;
- (b) în cazul mărfurilor puse în liberă circulație cu o taxă de import redusă sau zero pe motivul destinației lor finale, de la sfârșitul anului în care ele încetează a mai fi supuse supravegherii vamale;
- (c) în cazul mărfurilor plasate sub un alt regim vamal, de la sfârșitul anului în care regimul vamal respectiv s-a încheiat;

¹ JO Nr.172, 30. 9. 1966, p. 3025/66.

(d) în cazul mărfurilor plasate într-o zonă liberă sau un antrepozit liber, de la sfârșitul anului în care ele părăsesc întreprinderea respectivă.

Fără să aducă atingere dispozițiilor art. 221 alin. (3) teza a doua, prin care un control realizat de autoritățile vamale pentru o datorie vamală arată că trebuie corectată respectiva înscriere în conturi, documentele se păstrează dincolo de perioada limită prevăzută în primul alineat, pentru o perioadă suficientă care să permită efectuarea și verificarea corecturii.

Articolul 17

Când se prevede o perioadă, dată sau limită de timp conform legislației vamale în scopul aplicării legislației, această perioadă nu este prelungită sau acea dată ori limită de timp nu este modificată decât dacă există dispoziții exprese în legislația respectivă.

Articolul 18

1. Valoarea monedei ECU în monedele naționale care se aplică în cadrul legislației vamale se stabilește o dată pe an. Cursul de schimb care se aplică este acela calculat în prima zi lucrătoare a lunii octombrie cu efect de la 1 ianuarie a următorului an calendaristic. Dacă pentru o anumită monedă națională nu este disponibil un curs de schimb, cursul ce se aplică pentru acea monedă este cel obținută în ultima zi pentru care s-a publicat un curs în *Jurnalul Oficial al Comunităților Europene*.
2. Totuși, când are loc o modificare la cursul de schimb central bilateral al uneia sau mai multor monede naționale:
 - (a) pe parcursul unui an calendaristic, cursurile modificate se folosesc pentru a converti moneda ECU în monede naționale în scopul stabilirii clasificării tarifare a mărfurilor, ca și drepturile și taxele vamale cu efect similar.

Ele intră în vigoare din cea de-a zecea zi de la data la care aceste cursuri de schimb sunt disponibile;

- (b) după prima zi lucrătoare a lunii octombrie, cursurile modificate sunt utilizate pentru convertirea monedei ECU în monede naționale, în scopul stabilirii clasificării tarifare a mărfurilor, precum și a taxelor vamale și a taxelor cu efect echivalent și sunt aplicabile, prin derogare de la alin. (1), pe parcursul întregului an calendaristic următor, cu excepția cazului în care în acea perioadă are loc o modificare a cursului central bilateral, caz în care se aplică lit. (a).

„Cursuri modificate” reprezintă cursurile obținute în prima zi după modificarea cursului central bilateral, când astfel de cursuri de schimb sunt disponibile pentru toate monedele Comunității.

Articolul 19

Procedura Comitetului se utilizează pentru stabilirea cazurilor și a condițiilor în care aplicarea legislației vamale poate fi simplificată.

TITLUL II

FACTORI PE BAZA CĂRORA SE APLICĂ DREPTURILE DE IMPORT SAU EXPORT ȘI CELELALTE MĂSURI PREVĂZUTE PENTRU COMERȚUL CU MĂRFURI

CAPITOLUL 1

TARIFUL VAMAL AL COMUNITĂȚILOR EUROPENE ȘI CLASIFICAREA TARIFARĂ A MĂRFURILOR

Articolul 20

1. Drepturile legal datorate când apare o datorie vamală se bazează pe Tariful Vamal al Comunităților Europene.
2. Celelalte măsuri prevăzute în dispozițiile Comunității care reglementează domenii specifice legate de comerțul cu mărfuri se aplică, după caz, potrivit clasificării tarifare a acelor mărfuri.
3. Tariful Vamal al Comunităților Europene cuprinde:
 - (a) nomenclatura combinată a mărfurilor;
 - (b) orice altă nomenclură care se bazează parțial sau integral pe nomenclatura combinată sau care adaugă la acesta orice subdiviziuni și care este stabilită prin dispozițiile Comunității care reglementează domenii specifice în vederea aplicării măsurilor tarifare legate de comerțul cu mărfuri;
 - (c) ratele și alte elemente de taxare aplicabile în mod normal mărfurilor cuprinse în nomenclatura combinată în ce privește:
 - taxele vamale; și
 - taxele agricole și alte taxe de import prevăzute în politica agricolă comună sau prin măsurile specifice aplicabile anumitor mărfuri care rezultă din transformarea produselor agricole.
 - (d) măsurile tarifare preferențiale cuprinse în acorduri pe care le-a încheiat Comunitatea cu anumite țări sau grupuri de țări și care stipulează acordarea tratamentului tarifar preferențial;
 - (e) măsurile tarifare preferențiale adoptate unilateral de Comunitate pentru anumite țări, grupuri de țări sau teritorii;
 - (f) măsurile autonome suspensive, care prevăd o reducere sau o scutire de drepturi de import aferente unor anumite mărfuri;

(g) alte măsuri tarifare prevăzute în legislația Comunității.

4. Fără să aducă atingere reglementărilor privind cheltuielile forfetare, măsurile prevăzute în alin. (3) lit. (d), (e) și (f) se aplică la cererea declarantului în locul celor prevăzute în lit. (c) dacă mărfurile respective îndeplinesc condițiile prevăzute de aceste prime măsuri menționate. Se poate face cerere ulterior, cu condiția să fie îndeplinite condițiile necesare.
5. Când aplicarea măsurilor menționate în alin. (3) lit. (d), (e) și (f) este restricționată la un anumit volum de import, aceasta încetează:
 - a) în cazul cotelor tarifare, imediat ce este atinsă limita volumului de importuri stipulat;
 - b) în cazul plafoanelor tarifare, la decizia Comisiei.
6. Clasificarea tarifară a mărfurilor reprezintă stabilirea potrivit reglementărilor în vigoare, a:
 - a) subpoziției din nomenclatura combinată sau a subpoziției din orice altă nomenclatură menționată în alin. (3) lit. (b) sau
 - b) subpoziției din orice altă nomenclatură care se bazează în întregime sau în parte pe nomenclatura combinată sau care adaugă la aceasta orice subdiviziune și care este stabilită de dispozițiile Comunității care reglementează domenii specifice cu privire la aplicarea altor măsuri decât cele tarifare legate de comerțul de mărfuri,

în care mărfurile menționate mai sus urmează să fie clasificate.

Articolul 21

1. Tratatul tarifar favorabil de care pot beneficia anumite mărfuri pe motivul naturii lor sau a destinației lor este reglementat de condițiile prevăzute în conformitate cu procedura Comitetului. Atunci când este necesară o autorizație se aplică art. 86 și 87.
2. În sensul alin. (1), expresia „tratament tarifar favorabil” reprezintă o reducere sau suspendare a unui drept de import menționat în art. 4 alin. (10), chiar și în cadrul unui contingent tarifar.

CAPITOLUL 2

ORIGINEA MĂRFURILOR

Secțiunea 1

Originea nepreferențială

Articolul 22

Art. 23 - 26 definesc originea nepreferențială a mărfurilor în scopul:

- (a) aplicării Tarifului Vamal al Comunităților Europene cu excepția măsurilor menționate în art. (20) alin. (3) lit. (d) și (e);
- (b) aplicării altor măsuri în afara celor tarifare stabilite prin dispozițiile Comunității care reglementează domenii specifice legate de comerțul cu mărfuri;
- (c) pregătirii și emiterii certificatelor de origine.

Articolul 23

1. Mărfurile originare dintr-o țară sunt acele mărfuri obținute sau produse integral în acea țară.
2. Expresia „mărfuri obținute în întregime într-o țară” reprezintă:
 - (a) produse minerale extrase pe teritoriul acelei țări;
 - (b) produse vegetale cultivate acolo;
 - (c) animale vii, născute și crescute acolo;
 - (d) produse obținute de la animale vii crescute acolo;
 - (e) produse de vânătoare sau de pescuit obținute acolo;
 - (f) produse de pescuit maritim și alte produse obținute din apele maritime din afara apelor teritoriale ale unei țări de către navele înmatriculate sau înregistrate în acea țară și sub pavilionul acelei țări;
 - (g) mărfuri obținute sau produse la bordul navelor-uzină din produse menționate la lit.(f) și care provin din acea țară, cu condiția ca astfel de nave-uzină să fie înmatriculate sau înregistrate în acea țară și sub pavilionul acesteia;
 - (h) produse obținute de pe fundul mării sau din subsolul mării în afara apelor teritoriale, cu condiția ca acea țară să aibă drepturi exclusive de a exploata solul sau subsolul respectiv;
 - (i) produse din deșeuri și produse reziduale obținute din operațiuni de fabricare și articole uzate, dacă acestea au fost colectate în zona respectivă și sunt potrivite doar pentru a recupera materia primă;
 - (j) mărfuri care sunt produse în locul respectiv exclusiv din mărfuri menționate la lit. (a) - (i) sau din derivatele lor, în oricare stadiu al producției.
3. În sensul alin. (2) expresia „țară” se referă și la apele teritoriale statale.

Articolul 24

Mărfurile a căror producție implică mai mult decât o țară sunt considerate a proveni din țara în care au fost supuse celei mai recente transformări substanțiale, motivate economic sau funcționând într-o întreprindere echipată în acel scop și din care a rezultat un produs nou sau care reprezintă un stadiu important al fabricației.

Articolul 25

Orice transformare sau prelucrare pentru care s-a stabilit sau pentru care faptele constatate justifică prezumția, că unicul său scop a fost de a se sustrage dispozițiilor aplicabile în Comunitate mărfurilor dintr-o anumită țară, nu se consideră în nici o situație că ar conferi mărfurilor produse astfel originea în țara în care au fost realizate în sensul art. 24.

Articolul 26

1. Legislația vamală sau altă legislație comunitară care reglementează domenii specifice poate prevedea ca un document să fie întocmit ca dovadă a originii mărfurilor.
2. Fără să aducă atingere întocmirii aceluși document, autoritățile vamale pot solicita în cazul unor îndoieli serioase, orice dovadă suplimentară pentru a se asigura că indicația privind originea este conformă cu reglementările prevăzute de legislația comunitară relevantă.

Secțiunea 2

Originea preferențială a mărfurilor

Articolul 27

Reglementările privind originea preferențială prevăd condițiile care reglementează dobândirea originii pe care mărfurile trebuie să le îndeplinească pentru a beneficia de măsurile menționate în art. 20 alin. (3) lit. (d) sau (e).

Aceste reglementări:

- (a) în cazul mărfurilor incluse în acordurile menționate în art. 20 alin. (3) lit. (d) sunt stabilite prin aceste acorduri;
- (b) în cazul mărfurilor care beneficiază de măsurile tarifare preferențiale menționate în art. 20 alin. (3) lit. (e) sunt stabilite în conformitate cu procedura comitetului.

CAPITOLUL 3

VALOAREA MĂRFURILOR ÎN VAMĂ

Articolul 28

Dispozițiile prezentului capitol stabilesc valoarea în vamă în scopul aplicării Tarifului Vamal al Comunității Europene și măsurile netarifare prevăzute de dispozițiile Comunității care reglementează domenii specifice legate de comerțul cu mărfuri.

Articolul 29

1. Valoarea în vamă a mărfurilor importate este valoarea de tranzacție, respectiv prețul efectiv plătit sau de plătit pentru mărfuri atunci când sunt vândute pentru export în teritoriul vamal comunitar, ajustat, când este cazul, în conformitate cu art. 32 și 33, cu condiția:

- a. să nu existe restricții privind înstrăinarea mărfurilor sau utilizarea lor de către cumpărător, altele decât restricțiile care:
 - sunt impuse sau solicitate prin lege sau de către autoritățile publice ale Comunității,
 - limitează zona geografică în care mărfurile pot fi repuse în vânzare sau
 - nu afectează substanțial valoarea mărfurilor;
 - b. vânzarea sau prețul să nu fie supuse unor condiții sau considerente pentru care să nu poată fi stabilită o valoare cu privire la mărfurile care sunt evaluate;
 - c. nici o parte a profitului din nici o revânzare ulterioară, înstrăinare sau utilizare a mărfurilor de către cumpărător să nu revină direct sau indirect vânzătorului, decât dacă se poate efectua o rectificare adecvată în conformitate cu art. 32 și
 - d. cumpărătorul și vânzătorul să nu fie legați sau, atunci când sunt legați, valoarea tranzacției să fie acceptabilă în scopuri vamale în conformitate cu alin. (2).
- 2.(a) În acțiunea de stabilire dacă valoarea tranzacției este acceptabilă în scopurile alin. (1), faptul că vânzătorul și cumpărătorul sunt legați nu este în sine un motiv suficient pentru ca valoarea tranzacției să fie considerată inacceptabilă. Când este necesar, se examinează împrejurările în care s-a făcut vânzarea, iar valoarea tranzacției este acceptată cu condiția ca relația de legătură să nu fi influențat prețul. Dacă, în lumina informațiilor primite de la declarant sau pe altă cale, autoritățile vamale au motive să considere că legătura a influențat prețul, ele comunică declarantului motivele și i se oferă acestuia posibilitatea rezonabilă de a răspunde. Dacă declarantul solicită aceasta, comunicarea motivelor se face în scris.
- (b) În cazul unei vânzări între persoane legate, valoarea tranzacției este acceptată și mărfurile sunt evaluate în conformitate cu alin. (1) ori de câte ori declarantul demonstrează că respectiva valoare este aproximativ apropiată de unul din următoarele aspecte care au loc în același sau aproape în același timp:
 - (i) valoarea tranzacției în vânzările între cumpărătorii și vânzătorii care nu sunt legați în nici unul dintre cazurile concrete, a mărfurilor identice sau similare pentru export în Comunitate;

- (ii) valoarea în vamă a mărfurilor identice sau similare așa cum a fost stabilită în art. 30 alin. (2) lit. (c);
- (iii) valoarea în vamă a mărfurilor identice sau similare așa cum a fost stabilită în art. 30 alin. (2) lit. (d).

În aplicarea criteriilor menționate anterior, se ține seama în mod corespunzător de diferențele demonstrate între nivelurile comerciale, cantitative, elementele enumerate în art. 32 și costurile suportate de vânzător în vânzări în care acesta și cumpărătorul nu sunt legați și când astfel de costuri nu sunt suportate de vânzător în vânzări în care acesta și cumpărătorul sunt legați.

Criteriile menționate la lit. (b) urmează să fie folosite la inițiativa declarantului și numai în scopuri comparative. Valorile de substituție nu pot fi stabilite în conformitate cu litera menționată.

3. (a) Prețul efectiv plătit sau de plătit este suma plăților efectuate sau care trebuie efectuate de cumpărător către sau în beneficiul vânzătorului pentru mărfurile importate și include toate plățile efectuate sau care trebuie efectuate ca o condiție a vânzării mărfurilor importate, de către cumpărător către vânzător sau de către cumpărător către o terță parte pentru a îndeplini o obligație a vânzătorului. Plata nu trebuie să fie obligatoriu sub forma unui transfer bancar. Plata poate fi efectuată prin acreditive sau printr-un instrument negociabil și poate fi făcută direct sau indirect.

(b) Activitățile, inclusiv cele de comercializare, întreprinse de cumpărător pe cont propriu, altele decât cele pentru care se prevede o ajustare în art. 32, nu sunt considerate a fi o plată indirectă către vânzător, chiar dacă ele pot fi considerate în beneficiul cumpărătorului sau au fost întreprinse prin acord cu vânzătorul, iar costul lor nu se adaugă la prețul efectiv plătit sau de plătit când se stabilește valoarea în vamă a mărfurilor importate.

Articolul 30

1. Când valoarea în vamă nu poate fi stabilită conform art. 29, ea se stabilește prin parcurgerea succesivă a lit. (a), (b), (c) și (d) de la alin. (2) până la prima din aceste litere în conformitate cu care această valoare poate fi stabilită, cu excepția cazului în care ordinea de aplicare a literelor (c) și (d) este inversată la cererea declarantului; numai atunci când o astfel de valoare nu poate fi stabilită conform unei anumite litere se pot aplica dispozițiile următoarei litere în ordinea stabilită în temeiul prezentului alineat.
2. Valoarea în vamă așa cum este stabilită conform prezentului articol este:
 - (a) valoarea de tranzacție a mărfurilor identice vândute pentru a fi exportate în Comunitate și exportate în același sau aproximativ același moment cu mărfurile care sunt evaluate;
 - (b) valoarea de tranzacție a mărfurilor similare vândute pentru a fi exportate în Comunitate și exportate în același sau aproximativ același moment cu mărfurile care sunt evaluate;

- (c) valoarea bazată pe prețul unitar la care mărfurile importate pentru mărfuri similare sau identice sunt vândute în Comunitate în cea mai mare cantitate totală, unor persoane care nu au legătură cu vânzătorii;
 - (d) valoarea calculată egală cu suma:
 - costului sau valorii materialelor și fabricării sau altor transformări în procesul fabricării mărfurilor importate;
 - valorii profitului și cheltuielilor generale egale cu cele care se reflectă în mod obișnuit în vânzările de mărfuri de aceeași natură sau tip cu mărfurile evaluate care sunt fabricate de producători în țara exportatoare pentru a fi exportate în Comunitate;
 - costului sau valorii elementelor menționate în art. 32 alin. (1) lit. (e).
3. Orice alte condiții sau reglementări de aplicare a alin. (2) de mai sus se stabilesc în conformitate cu procedura comitetului.

Articolul 31

1. Atunci când valoarea în vamă a mărfurilor importate nu poate fi stabilită conform art. 29 sau 30, ea se stabilește pe baza datelor disponibile în Comunitate, utilizându-se mijloacele firești în concordanță cu principiile și dispozițiile generale ale:
 - acordului de punere în aplicare a art. VII din Acordul General pentru Tarife și Comerț,
 - art. VII din Acordul General pentru Tarife și Comerț,
 - dispozițiile prezentului capitol.
2. Nici o valoare în vamă nu se stabilește conform alin. (1) pe baza:
 - (a) prețului de vânzare în Comunitate pentru mărfurile produse în Comunitate;
 - (b) unui sistem care prevede acceptarea în scopuri vamale a celei mai ridicate dintre cele două valori alternative;
 - (c) prețului mărfurilor de pe piața internă a țării exportatoare;
 - (d) costului de producție, diferit de valorile calculate care s-au stabilit pentru mărfuri identice sau similare conform art. 30 alin. (2) lit. (d);
 - (e) prețurilor de export către o țară care nu face parte din teritoriul vamal al Comunității;
 - (f) valorilor minime în vamă sau
 - (g) valorilor arbitrare sau fictive.

Articolul 32

1. La stabilirea valorii în vamă conform art. 29, se adaugă la prețul efectiv plătit sau de plătit pentru mărfurile importate:
 - (a) următoarele elemente, în măsura în care ele sunt suportate de cumpărător, dar nu sunt incluse în prețul efectiv plătit sau de plătit pentru mărfuri:
 - (i) comisioane și cheltuieli de brokeraj, cu excepția comisiunilor de cumpărare,
 - (ii) costul containerelor care sunt considerate, în accepțiune vamală, ca fiind același lucru cu mărfurile în discuție,
 - (iii) costul ambalării, fie pentru manoperă, fie pentru materiale;
 - (b) valoarea, alocată adecvat, a următoarelor mărfuri și servicii când sunt furnizate direct sau indirect de către cumpărător gratuit sau la un cost redus pentru utilizare în legătură cu fabricarea sau vânzarea la export a mărfurilor importate, în măsura în care această valoare nu a fost inclusă în prețul efectiv plătit sau de plătit:
 - (i) materiale, componente, piese și articole similare încorporate în mărfurile importate,
 - (ii) scule, vopsele, matrițe și articole similare utilizate la producerea mărfurilor importate,
 - (iii) materiale consumate în procesul fabricării mărfurilor importate,
 - (iv) lucrări de inginerie, dezvoltare, artă, proiectare, planuri și schițe realizate în altă parte decât în Comunitate și necesare pentru fabricarea mărfurilor importate;
 - (c) redevențele și taxele de licență legate de mărfurile care sunt evaluate, pe care cumpărătorul trebuie să le plătească direct sau indirect vânzătorului, ca o condiție a vânzării mărfurilor evaluate, în măsura în care aceste redevențe și taxe nu sunt incluse în prețul efectiv plătit sau de plătit;
 - (d) valoarea oricărei părți din profitul oricărei revânzări, înstrăinări sau utilizări ulterioare a mărfurilor importate care îi revine vânzătorului direct sau indirect;
 - (e) (i) cheltuielile de transport și asigurare a mărfurilor importate, și
(ii) cheltuielile de încărcare și manipulare legate de transportul mărfurilor importate până la locul de intrare pe teritoriul vamal al Comunității.
2. Adaosurile la prețul efectiv plătit sau de plătit se aplică conform prezentului articol doar pe baza datelor obiective și cuantificabile.
3. Nu se aplică nici un adaos la prețul efectiv plătit sau de plătit în procesul de stabilire a valorii în vamă, cu excepția situațiilor prevăzute în prezentul articol.

4. În prezentul capitol, expresia „comisioane de cumpărare” reprezintă taxele plătite de importator agentului său pentru serviciul de a-l reprezenta în cumpărarea mărfurilor care se evaluează.
5. Fără să aducă atingere alin. (1) lit. (c):
 - (a) taxele pentru dreptul de a reproduce mărfurile importate în Comunitate nu se adaugă, în procesul de stabilire a valorii în vamă, la prețul efectiv plătit sau de plătit pentru mărfurile importate și
 - (b) plățile efectuate de cumpărător pentru dreptul de distribuție sau revânzare a mărfurilor importate nu se adaugă la prețul efectiv plătit sau de plătit pentru mărfurile importate, dacă aceste plăți nu sunt o condiție a vânzării mărfurilor pentru exportul în Comunitate.

Articolul 33

1. Cu condiția de a fi evidențiate separat de prețul efectiv plătit sau de plătit, următoarele elemente nu sunt incluse în valoarea în vamă:
 - (a) taxele de transport pentru mărfuri după sosirea lor la locul de intrare pe teritoriul vamal al Comunității;
 - (b) taxele pentru construcție, montare, asamblare, întreținere și asistență tehnică, întreprinse după importarea mărfurilor importate, cum ar fi instalații, utilaje sau echipamente industriale;
 - (c) dobânzile în conformitate cu acordurile de finanțare încheiate de cumpărător și referitoare la cumpărarea mărfurilor importate, indiferent dacă finanțarea este acordată de vânzător sau altă persoană, cu condiția ca acordurile de finanțare să fi fost încheiate în scris și la solicitare, cumpărătorul să poată demonstra că:
 - astfel de mărfuri sunt vândute efectiv la prețul declarat ca preț efectiv plătit sau de plătit și
 - rata dobânzii pretinsă nu depășește nivelul predominant pentru astfel de tranzacții în țara și la momentul în care s-a acordat finanțarea;
 - (d) taxe pentru dreptul de a reproduce în Comunitate mărfuri importate;
 - (e) comisioane de cumpărare;
 - (f) drepturi de import sau alte taxe de plătit în Comunitate pe motivul importării sau vânzării mărfurilor.

Articolul 34

Pot fi prevăzute reglementări specifice în conformitate cu procedura comitetului pentru a stabili valoarea în vamă a suporturilor informatice utilizate în echipamente de prelucrare a datelor și care conțin date sau instrucțiuni.

Articolul 35

Când factorii utilizați în stabilirea valorii în vamă a mărfurilor sunt exprimați într-o altă monedă decât cea a statului membru în care se face evaluarea, cursul de schimb care se folosește este cel publicat de autoritățile competente ale statului membru interesat.

Un astfel de curs de schimb trebuie să reflecte cât mai corect posibil valoarea curentă a acestei monede în tranzacțiile comerciale în ce privește moneda acestui stat membru și se aplică pe durata unei perioade ce poate fi stabilită în conformitate cu procedura comitetului.

În cazul în care nu există un asemenea curs de schimb, cursul ce se utilizează este stabilit în conformitate cu procedura comitetului.

Articolul 36

6. Dispozițiile prezentului capitol nu trebuie să contravină dispozițiilor specifice care privesc stabilirea valorii în scop vamal a mărfurilor puse în circulație după ce s-a aprobat un tratament sau o utilizare vamală diferită.
7. Prin derogare de la art. 29, 30 și 31, valoarea în vamă pentru mărfuri perisabile livrate de obicei sub regim economic de vânzare în consignație, la cererea declarantului, se pot stabili reglementări simplificate întocmite pentru întreaga Comunitate în conformitate cu procedura comitetului.

TITLUL III

DISPOZIȚII APLICABILE MĂRFURILOR INTRODUSE PE TERITORIUL VAMAL AL COMUNITĂȚII PÂNĂ LA ATRIBUIREA UNUI TRATAMENT SAU A UNEI DESTINAȚII APROBATE DE VAMĂ

CAPITOLUL 1

INTRODUCEREA MĂRFURILOR PE TERITORIUL VAMAL AL COMUNITĂȚII

Articolul 37

1. Mărfurile introduse pe teritoriul vamal al Comunității sunt supuse supravegherii vamale din momentul intrării lor. Ele pot fi supuse controlului autorităților vamale în conformitate cu dispozițiile în vigoare.
2. Ele rămân sub o astfel de supraveghere atâta timp cât este necesar pentru a se stabili statutul lor în vamă, dacă este cazul, și în cazul mărfurilor necomunitare și fără a contraveni art. 82

alin. (1), până ce li se modifică statutul vamal, ele intră într-o zonă liberă sau antrepozit liber sau sunt reexportate sau distruse în conformitate cu art. 182.

Articolul 38

1. Mărfurile introduse pe teritoriul vamal al Comunității sunt transportate fără întârziere de persoana care le aduce în Comunitate, pe traseul specificat de autoritățile vamale și în conformitate cu instrucțiunile acestora, dacă acestea există:

a) spre biroul vamal desemnat de autoritățile vamale sau către orice alt loc desemnat sau aprobat de acele autorități sau

b) într-o zonă liberă, dacă mărfurile sunt introduse în acea zonă liberă direct:

- pe cale maritimă sau pe calea aerului sau

- pe cale terestră, fără a trece printr-o altă parte a teritoriului vamal al Comunității, acolo unde zona liberă se învecinează cu frontiera terestră dintre un stat membru și o țară terță.

2. Orice persoană care își asumă răspunderea pentru transportul mărfurilor după ce au fost introduse pe teritoriul vamal al Comunității, printre altele ca urmare a transbordării, devine răspunzătoare pentru respectarea obligației prevăzute în alin. (1).

3. Mărfurile care, deși încă în afara teritoriului vamal al Comunității, pot fi supuse controlului de către autoritățile vamale ale unui stat membru, conform dispozițiilor în vigoare, ca rezultat, printre altele, al unui acord încheiat între statul membru și o țară terță, sunt asimilate fel cu mărfurilor introduse pe teritoriul vamal al Comunității.

4. Alin. (1) lit. (a) nu împiedică aplicarea oricărei alte dispoziții în vigoare cu privire la traficul turistic, de frontieră, poștal sau un trafic de importanță economică nesemnificativă, cu condiția ca supravegherea vamală și posibilitatea de control vamal să nu fie compromise.

5. Alin. (1)- (4) și art. 39 - 53 nu se aplică mărfurilor care au părăsit temporar teritoriul vamal al Comunității în deplasarea lor între două puncte pe acel teritoriu pe cale maritimă sau pe calea aerului, cu condiția ca transportul să se fi făcut pe o rută directă pe curse aeriene sau de linie regulate, fără oprire în afara teritoriului Comunității.

Această dispoziție nu se aplică mărfurilor încărcate în porturile sau aeroporturile unei țări sau în porturi libere.

6. Alin. (1) nu se aplică mărfurilor de la bordul navelor sau avioanelor care traversează ape teritoriale sau spații aeriene ale statelor membre, fără a avea ca destinație un port sau aeroport în aceste state membre.

Articolul 39

1. Atunci când, în situații neprevăzute sau în caz de forță majoră, obligația prevăzută la art. 38 alin. (1) nu poate fi respectată, persoana care are acea obligație sau oricare altă persoană care acționează în locul ei informează fără întârziere autoritățile vamale despre această situație. Când împrejurările neprevăzute sau cazurile de forță majoră nu conduc la pierderea totală a mărfurilor, autoritățile vamale sunt informate, de asemenea, despre localizarea lor exactă.
2. Atunci când, în situații neprevăzute sau caz de forță majoră, o navă sau un avion la care se referă art. 38 alin. (6) este forțată să ancoreze în port sau este forțat să aterizeze temporar pe teritoriul vamal al Comunității și astfel obligația prevăzută la art. 38 alin. (1) nu poate fi îndeplinită, persoana care aduce nava sau avionul pe teritoriul vamal al Comunității sau orice altă persoană care acționează în locul acesteia trebuie să informeze de îndată autoritățile vamale despre situație.
3. Autoritățile vamale decid măsurile care trebuie luate pentru a permite supravegherea vamală a mărfurilor menționate la alin. (1), ca și a celor de la bordul unei nave sau al unui avion în împrejurările menționate la alin. (2) și să se asigure, după caz, că ele sunt transportate apoi spre un birou vamal sau alt loc desemnat sau aprobat de autorități.

CAPITOLUL 2

PREZENTAREA MĂRFURILOR LA VAMĂ

Articolul 40

Mărfurile care, conform art. 38 alin. (1) lit. (a) sosesc la biroul vamal sau în alt loc desemnat sau aprobat de autoritățile vamale sunt prezentate autorităților de persoana care a adus mărfurile pe teritoriul vamal al Comunității sau, după caz, de persoana care își asumă răspunderea pentru transportarea mărfurilor ulterioară acestei intrări.

Articolul 41

Art. 40 nu împiedică aplicarea reglementărilor în vigoare referitoare la mărfurile:

- a. transportate de călători;
- b. plasate sub un regim vamal, dar neprezentate la vamă.

Articolul 42

Odată prezentate la vamă și cu permisiunea autorităților vamale, mărfurile pot fi examinate sau se pot preleva mostre pentru a li se putea acorda o destinație sau utilizare aprobată de vamă. O astfel de permisiune se acordă la cerere persoanei autorizate să acorde această destinație sau utilizare a mărfurilor.

CAPITOLUL 3

DECLARAȚIA SUMARĂ ȘI DESCĂRCAREA MĂRFURILOR PREZENTATE LA VAMĂ

Articolul 43

Conform art. 45, mărfurile prezentate la vamă în sensul art. 40 sunt cuprinse într-o declarație sumară.

Declarația sumară se depune imediat ce mărfurile au fost prezentate la vamă. Autoritățile vamale pot permite, totuși, un termen pentru depunerea declarației, care nu poate depăși prima zi lucrătoare ce urmează zilei în care mărfurile au fost prezentate în vamă.

Articolul 44

1. Declarația sumară se întocmește pe un formular corespunzător modelului prevăzut de autoritățile vamale. Totuși, autoritățile vamale pot permite folosirea ca declarație sumară a oricărui document oficial sau comercial care conține datele necesare identificării mărfurilor.
2. Declarația sumară se depune de către:
 - a. persoana care a adus mărfurile pe teritoriul vamal al Comunității sau de persoana care își asumă răspunderea pentru transportarea mărfurilor după această intrare sau
 - b. persoana în al cărei nume acționează persoanele menționate la lit. (a).

Articolul 45

Fără să aducă atingere dispozițiilor care reglementează mărfurile importate de călători și transporturile prin scrisoare și colet poștal, autoritățile vamale pot renunța la depunerea unei declarații sumare cu condiția ca acest lucru să nu pună în pericol supravegherea vamală a mărfurilor, dacă înainte de expirarea perioadei menționată în art. 43 se îndeplinesc formalitățile necesare pentru ca mărfurile să li se acorde destinația sau utilizarea vamală aprobată.

Articolul 46

1. Mărfurile sunt descărcate sau transbordate de pe mijlocul de transport care le aduce doar cu permisiunea autorităților vamale, în locuri desemnate sau aprobate de aceste autorități vamale.

Totuși, această permisiune nu este necesară în cazul unui pericol iminent care necesită descărcarea imediată a tuturor mărfurilor. Într-un asemenea caz, autoritățile vamale trebuie să fie informate imediat despre aceasta.

2. În scopul inspectării mărfurilor și a mijloacelor de transport aferente, autoritățile vamale pot cere în orice moment ca mărfurile să fie descărcate și despachetate.

Articolul 47

Mărfurile nu pot fi ridicate din locul în care au fost plasate inițial fără permisiunea autorităților vamale.

CAPITOLUL 4

OBLIGAȚIA DE A ATRIBUI MĂRFURILOR PREZENTATE LA VAMĂ O DESTINAȚIE SAU UTILIZARE APROBATĂ DE VAMĂ

Articolul 48

Mărfurilor necomunitare prezentate la vamă li se acordă o destinație sau o utilizare vamală autorizată pentru astfel de mărfuri necomunitare.

Articolul 49

1. Atunci când mărfurile sunt cuprinse într-o declarație sumară, trebuie îndeplinite formalitățile necesare pentru a li se acorda o destinație sau utilizare aprobată de vamă în termen de:
 - a. 45 zile de la data depunerii declarației sumare, în cazul mărfurilor transportate pe cale maritimă;
 - b. 20 zile de la data depunerii declarației sumare, în cazul mărfurilor transportate altfel decât pe cale maritimă.
2. Atunci când împrejurările o justifică, autoritățile vamale pot stabili un termen mai scurt sau pot autoriza prelungirea termenului menționat în alin. (1). O astfel de prelungire nu poate depăși totuși necesitățile reale justificate de împrejurări.

CAPITOLUL 5

DEPOZITAREA TEMPORARĂ A MĂRFURILOR

Articolul 50

Până în momentul când li se atribuie destinația sau utilizarea vamală aprobată, mărfurile prezentate la vamă pot obține, după ce au fost prezentate, statutul de „mărfuri depozitate temporar”.

Articolul 51

1. Mărfurile depozitate temporar pot fi depozitate doar în locuri aprobate de autoritățile vamale în condițiile prevăzute de acele autorități.
2. Autoritățile vamale pot solicita titularului mărfurilor să prezinte garanții pentru asigurarea plății oricărei datorii vamale care poate apărea conform art. 203 sau 204.

Articolul 52

Fără să aducă atingere dispozițiilor art. 42, mărfurile depozitate temporar sunt supuse doar unui tratament care le asigură păstrarea în aceeași stare, fără a le schimba aspectul sau caracteristicile tehnice.

Articolul 53

1. Autoritățile vamale trebuie să ia fără întârziere toate măsurile necesare, inclusiv vânzarea mărfurilor, pentru a reglementa situația mărfurilor în privința cărora nu au fost începute formalitățile necesare pentru acordarea destinației sau utilizării vamale aprobate, în decursul perioadelor stabilite prin art. 49.
2. Autoritățile vamale pot cere ca, pe riscul și cheltuiala celui care le deține, mărfurile respective să fie transferate într-un alt loc, care se află sub supravegherea autorităților, până când situația mărfurilor se reglementează.

CAPITOLUL 6

DISPOZIȚII APLICABILE MĂRFURILOR NECOMUNITARE CARE AU CIRCULAT SUB UN REGIM DE TRANZIT

Articolul 54

Art. 38, cu excepția alin. (1) lit. (a), și art. 39 - 53 nu se aplică mărfurilor deja plasate sub un regim de tranzit și care sunt aduse pe teritoriul vamal al Comunității.

Articolul 55

Odată ce mărfurile necomunitare care au circulat sub un regim de tranzit ajung la destinația lor pe teritoriul vamal al Comunității și au fost prezentate la vamă conform normelor care reglementează tranzitul, se aplică art. 43 - 53.

CAPITOLUL 7

ALTE DISPOZIȚII

Articolul 56

Atunci când împrejurările o cer, autoritățile vamale pot dispune ca mărfurile prezentate la vamă să fie distruse. Autoritățile vamale informează titularul mărfurilor despre aceasta. Costurile pentru distrugerea mărfurilor sunt suportate de titular.

Articolul 57

Atunci când autoritățile vamale constată că mărfurile au fost aduse pe teritoriul vamal al Comunității fără autorizație sau au fost sustrate de sub supraveghere vamală, autoritățile iau orice măsură se impune pentru a reglementa situația, inclusiv vânzarea mărfurilor.

TITLUL IV

DESTINAȚIA SAU UTILIZAREA APROBATĂ DE VAMĂ

CAPITOLUL 1

INTRODUCERE

Articolul 58

1. Dacă nu există dispoziții contrare, mărfurilor li se poate acorda în orice moment, în condițiile prevăzute, orice destinație sau utilizare aprobată de vamă, indiferent de natura sau cantitatea lor, de țara de origine, transport sau destinație
2. Alin. (2) nu împiedică impunerea de interdicții sau restricții justificate pe motive de moralitate publică, de ordine publică sau de siguranță publică, de protejare a sănătății și vieții persoanelor, animale sau plantelor, de protejare a tezaurilor naționale care au valoare artistică, istorică sau arheologică sau de protejare a proprietății industriale și comerciale.

CAPITOLUL 2

REGIMURI VAMALE

Secțiunea 2

Plasarea mărfurilor sub un un regim vamal

Articolul 59

1. Toate mărfurile destinate plasării sub un regim vamal sunt cuprinse într-o declarație pentru regimul vamal respectiv.
2. Mărfurile comunitare declarate pentru un regim de export, perfecționare pasivă, tranzit sau antrepozit vamal sunt supuse supravegherii vamale din momentul acceptării declarației vamale până în momentul în care ele părăsesc teritoriul vamal al Comunității, sunt distruse sau declarația vamală este invalidată.

Articolul 60

Atât timp cât legislația vamală comunitară nu prevede reglementări în domeniu, statele membre stabilesc competența diverselor birouri vamale situate pe teritoriul lor și trebuie să țină seama, când este posibil, de natura mărfurilor și de regimul vamal în care urmează să fie plasate.

Articolul 61

Declarația vamală trebuie făcută:

- (a) în scris sau
- (b) utilizând o tehnică informatică atunci când este prevăzut astfel prin dispozițiile stipulate în conformitate cu procedura comitetului sau când este autorizată de autoritățile vamale sau
- (c) printr-o declarație standard sau orice alt document prin care titularul mărfurilor își exprimă dorința de a le plasa sub un regim vamal, când această posibilitate este prevăzută de către reglementările adoptate în conformitate cu procedura comitetului.

A. Declarații în scris

1. Procedura standard

Articolul 62

1. Declarațiile în scris se fac pe un formular corespunzător modelului oficial recomandat în acest scop. Ele sunt semnate și conțin toate detaliile necesare aplicării dispozițiilor care reglementează regimul vamal pentru care se declară mărfurile.
2. Declarația trebuie însoțită de toate documentele solicitate pentru aplicarea dispozițiilor care reglementează regimul vamal pentru care se declară mărfurile.

Articolul 63

Declarația care respectă condițiile prevăzute în art. 62 este acceptată de autoritățile vamale pe loc, cu condiția ca mărfurile la care se referă să fie prezentate la vamă.

Articolul 64

1. Conform art. 5, o declarație vamală poate fi făcută de orice persoană care este în măsură să prezinte mărfurile respective sau poate delega pe cineva să le prezinte autorității vamale competente, împreună cu toate documentele solicitate pentru aplicarea reglementărilor cu privire la regimul vamal pentru care se declară mărfurile.
2. Totuși,
 - a. când acceptarea unei declarații vamale impune obligații speciale unei anumite persoane, declarația trebuie făcută de acea persoană sau în numele ei;
 - b. declarantul trebuie să fie stabilit în Comunitate;

Totuși, condiția privind stabilirea în Comunitate nu se aplică persoanelor care:

 - fac o declarație pentru tranzit sau import temporar;
 - declară mărfuri ocazional, cu condiția ca autoritățile vamale să considere acest lucru justificat.
3. Alin. (2) lit. (b) nu împiedică aplicarea de către statele membre a acordurilor bilaterale încheiate cu țări terțe sau a uzanțelor cu efect similar, conform cărora resortisanții acestor țări pot face declarații vamale pe teritoriul statelor membre respective, sub rezerva reciprocității.

Articolul 65

La cererea sa, declarantul este autorizat să modifice una sau mai multe date ale declarației după ce aceasta a fost acceptată de vamă. Modificarea nu are ca efect extinderea aplicării declarației asupra altor mărfuri decât cele cuprinse inițial.

Totuși, nu se permite nici o modificare când autorizația se solicită după ce autoritățile vamale:

1. au informat declarantul că intenționează să examineze mărfurile sau,
2. au stabilit că datele în discuție sunt incorecte sau,
3. au acordat liberul de vamă.

Articolul 66

1. La cererea declarantului, autoritățile vamale invalidează o declarație deja acceptată când declarantul furnizează dovada că mărfurile au fost declarate eronat pentru regimul vamal corespunzător acestei declarații sau că, datorită unor împrejurări speciale, plasarea mărfurilor sub un regim vamal pentru care au fost declarate nu mai este justificată.

Totuși, când autoritățile vamale au informat declarantul în legătură cu intenția lor de a examina mărfurile, nu se acceptă o cerere de invalidare decât după ce verificarea a avut loc.

2. Declarația nu se invalidează după ce s-a acordat liberul de vamă, cu excepția cazurilor definite în conformitate cu procedura comitetului.
3. Invalidarea declarației nu are efect asupra aplicării dispozițiilor penale în vigoare.

Articolul 67

Dacă nu se prevede în mod expres altfel, data folosită în scopurile tuturor dispozițiilor care reglementează regimul vamal pentru care s-au declarat mărfurile este data acceptării declarației de către autoritățile vamale.

Articolul 68

Pentru verificarea declarațiilor pe care le-au acceptat, autoritățile vamale pot:

- (a) examina documentele referitoare la declarație și la documentele care o însoțesc. Autoritățile vamale pot solicita declarantului să prezinte și alte documente în scopul verificării exactității datelor de referință din declarație;
- (b) examina mărfurile și preleva mostre pentru analize sau pentru verificări amănunțite.

Articolul 69

1. Transportul mărfurilor către locurile unde urmează să fie verificate sau să se preleveze mostre, precum și toate operațiunile de manipulare necesare acestei verificări sau prelevări de mostre, este efectuat de către sau pe răspunderea declarantului. Costurile aferente sunt suportate de către declarant.
2. Declarantul are dreptul să fie de față când se verifică mărfurile și se prelevează mostrele. Când autoritățile vamale consideră potrivit, ele pot solicita declarantului să fie prezent sau reprezentat la verificarea mărfurilor sau la prelevarea de mostre pentru a le oferi asistența necesară care să faciliteze o astfel de verificare sau de prelevare de mostre.
3. În cazul în care mostrele sunt prelevate în conformitate cu dispozițiile în vigoare, autoritățile vamale nu sunt pasibile de plată sau compensații pentru aceasta, dar suportă costurile analizei sau verificării.

Articolul 70

1. Când este verificată doar o parte a mărfurilor cuprinse în declarație, rezultatele verificării parțiale se aplică tuturor mărfurilor cuprinse în declarația respectivă.

Totuși, declarantul poate solicita încă o verificare a mărfurilor dacă consideră că rezultatele verificării parțiale nu sunt valabile în ce privește restul mărfurilor declarate.

2. În sensul alin. (1), când un formular de declarație cuprinde două sau mai multe articole, datele de referință privind fiecare articol sunt considerate a constitui o declarație separată.

Articolul 71

1. Rezultatele verificării declarației sunt utilizate în scopul aplicării dispozițiilor care reglementează regimul vamal sub care sunt plasate mărfurile.
2. Când declarația nu este verificată, dispozițiile menționate în alin. (1) se aplică pe baza datelor de referință cuprinse în declarație.

Articolul 72

1. Autoritățile vamale iau măsurile necesare identificării mărfurilor atunci când este necesară identificarea pentru a respecta condițiile care reglementează regimul vamal pentru care au fost declarate mărfurile.
2. Mijloacele de identificare aplicate mărfurilor sau mijlocului de transport sunt îndepărtate sau distruse doar de autoritățile vamale sau cu permisiunea lor numai în cazul în care, ca rezultat al unor împrejurări neprevăzute sau cazuri de forță majoră, îndepărtarea sau distrugerea lor este esențială în asigurarea protecției mărfurilor sau mijlocului de transport.

Articolul 73

1. Fără să aducă atingere art. 74, atunci când sunt îndeplinite condițiile de plasare a mărfurilor sub regimul respectiv și cu condiția ca mărfurile să nu fie supuse altor măsuri de interdicție sau restricții, autoritățile vamale acordă liber de vamă mărfurilor imediat ce datele de referință din declarație au fost verificate sau acceptate fără verificare. Aceeași dispoziție se aplică atunci când verificările nu pot fi definitive într-o perioadă rezonabilă de timp și nu mai este necesar ca mărfurile să fie prezente în scopul verificării.
2. Liberul de vamă se acordă în același timp tuturor mărfurilor cuprinse în aceeași declarație.

În sensul prezentului alineat, atunci când un formular de declarație cuprinde două sau mai multe articole, datele de referință privind fiecare articol sunt considerate a constitui o altă declarație.

Articolul 74

1. Atunci când acceptarea unei declarații vamale atrage după sine o datorie vamală, mărfurilor cuprinse în acea declarație nu li se acordă liberul de vamă decât dacă datoria vamală a fost achitată sau garantată. Totuși, fără să aducă atingere alin. (2), această

dispoziție nu se aplică regimului de import temporar cu scutire parțială de drepturi de import.

2. Atunci când, potrivit dispozițiilor care reglementează regimul vamal pentru care sunt declarate mărfurile, autoritățile vamale solicită constituirea unei garanții, mărfurilor respective nu li se acordă liberul de vamă spre a fi plasate sub regimul vamal în discuție până ce nu se oferă o astfel de garanție.

Articolul 75

Se iau toate măsurile necesare, inclusiv confiscarea și vânzarea, în privința mărfurilor cărora:

(a) nu li se poate acorda liberul de vamă pentru că:

- fie nu a fost posibilă începerea sau continuarea verificării mărfurilor în perioada prescrisă de autoritățile vamale din motive ce țin de declarant;
- fie documentele care trebuie depuse înainte ca mărfurile să poată fi plasate sub regimul vamal solicitat nu au fost depuse;
- fie plățile sau garanția care ar fi trebuit achitate sau oferite cu privire la drepturile de import sau export, după caz, nu au fost efectuate sau oferite în cadrul perioadei de timp prevăzute;
- fie sunt supuse unor interdicții sau restricții;

(b) nu sunt preluate în cadrul unei perioade de timp rezonabile, după acordarea liberului de vamă.

II. Proceduri simplificate

Articolul 76

4. Pentru a simplifica îndeplinirea formalităților și procedurilor pe cât posibil concomitent cu executarea corectă a operațiunilor, autoritățile vamale, în condițiile prevăzute în conformitate cu procedura comitetului, acordă permisiunea ca:
 - (a) declarația prevăzută în art. 62 să omită unele dintre datele de referință menționate în alin. (1) din articolul menționat pentru unele documente care nu se anexează la aceasta, prevăzute în alin. (2) din articolul menționat;
 - (b) un document comercial sau administrativ însoțit de solicitarea ca mărfurile să fie plasate sub regimul vamal în discuție, să fie depus în locul declarației menționate în art. 62;

- (c) mărfurile să fie plasate sub regimul în discuție printr-o înscriere în evidențe; în acest caz, autoritățile vamale pot renunța la cerința ca declarantul să prezinte mărfurile la vamă.

Declarația simplificată, documentul comercial sau administrativ sau înscrierea în evidențe trebuie să conțină cel puțin datele necesare identificării mărfurilor. Atunci când mărfurile sunt înscrise în evidențe, trebuie inclusă data acestei înscrieri.

2. Cu excepția cazurilor care trebuie stabilite în conformitate cu procedura comitetului, declarantul furnizează o declarație suplimentară care poate fi de natură generală, periodică sau recapitulativă.
3. Declarațiile suplimentare și cele simplificate menționate în alin. (1) lit. (a), (b) și (c) sunt considerate a constitui un instrument unic și indivizibil care devine efectiv la data acceptării declarațiilor simplificate; în cazurile menționate în alin. (1) lit. (c), înscrierea în evidențe are aceeași valoare juridică cu acceptarea declarației menționate în art. 62.
4. Procedurile simplificate speciale pentru regimul de tranzit comunitar sunt prevăzute în conformitate cu procedura comitetului.

B. Alte declarații

Articolul 77

Atunci când declarația vamală este întocmită printr-o tehnică de prelucrare a datelor în sensul art. 61 lit. (b) sau printr-o declarație verbală sau orice alt document în sensul art. 61 lit. (c), art. 62 - 76 se aplică *mutatis mutandis* fără să aducă atingere principiilor stabilite în acestea.

C. Controlul ulterior al declarațiilor

Articolul 78

1. Autoritățile vamale, din proprie inițiativă sau la cererea declarantului, pot modifica declarația după acordarea liberului de vamă.
2. Autoritățile vamale, după acordarea liberului de vamă și pentru a se convinge de exactitatea datelor cuprinse în declarație, pot controla documentele comerciale și datele legate de operațiunile de import sau export, în privința mărfurilor în cauză sau de operațiunile comerciale ulterioare în legătură cu aceste mărfuri. Asemenea inspecții pot fi efectuate la sediul declarantului, al oricărei alte persoane interesate direct sau indirect din punct de vedere profesional în operațiunile menționate sau al oricărei alte persoane în posesia documentului și a datelor menționate în scopuri comerciale. Acele autorități pot verifica, de asemenea, mărfurile, când este încă posibil ca ele să fie produse.
3. Atunci când revizuirea unei declarații sau un control ulterior indică faptul că dispozițiile ce reglementează regimul vamal respectiv au fost aplicate pe baza unor informații incomplete sau

incorecte, autoritățile vamale, în conformitate cu orice dispoziții prevăzute, trebuie să ia măsurile necesare pentru reglementarea situației, ținând seama de orice informații noi de care dispun.

Secțiunea 2

Punerea în liberă circulație

Articolul 79

Punerea în liberă circulație conferă mărfurilor necomunitare statutul vamal de mărfuri comunitare.

Aceasta atrage după sine aplicarea măsurilor de politică comercială, încheierea celorlalte formalități prevăzute cu privire la importul mărfurilor și solicitarea oricăror drepturi legal cuvenite.

Articolul 80

1. Prin derogare de la art. 67, atât timp cât dreptul de import care trebuie plătit pentru mărfuri este unul din drepturile menționate în art. 4 alin. (10) prima liniuță și atât timp cât reducerea dreptului intervine după data acceptării declarației de punere în liberă circulație, dar înainte ca mărfurilor să li se acorde liber de vamă, declarantul poate solicita aplicarea ratei celei mai favorabile a acestui drept.
2. Alin. (1) nu se aplică atunci când nu a fost posibilă acordarea liberului de vamă din motive ce țin în întregime de declarant.

Articolul 81

Atunci când un transport este compus din mărfuri cu încadrări tarifare diferite și operațiunile cu fiecare dintre acele mărfuri în conformitate cu clasificarea sa tarifară în scopul completării declarației ar presupune un surplus de muncă și cheltuieli disproporționate față de drepturile de import care se percep, la cererea declarantului, autoritățile vamale pot consimți ca drepturile de import să fie achitate pentru întregul transport, pe baza clasificării tarifare a mărfurilor pentru care se percepe cea mai înaltă taxă de import.

Articolul 82

1. Atunci când mărfurile sunt puse în liberă circulație la un drept de import redus sau zero pe motivul destinației lor finale, acestea rămân sub supraveghere vamală. Supravegherea vamală se încheie când condițiile prevăzute pentru acordarea unui astfel de drept redus sau zero încetează a mai fi aplicată, în cazul în care mărfurile sunt exportate sau distruse sau utilizarea mărfurilor în alte scopuri decât cele prevăzute pentru aplicarea dreptului redus sau zero este permisă cu condiția achitării drepturilor datorate.

2. Art. 88 și 90 se aplică *mutatis mutandis* mărfurilor menționate în alin. (1).

Articolul 83

Mărfurile puse în liberă circulație își pierd statutul vamal de mărfuri comunitare când:

a. declarația de punere în circulație este invalidată după acordarea liberului de vamă, în conformitate cu art. 66 sau

b. drepturile de import de plătit pentru acele mărfuri sunt rambursate sau remise:

- în cadrul regimului de perfecționare activă sub forma sistemului cu restituire

sau

- în privința mărfurilor defecte sau a mărfurilor care nu respectă prevederile contractuale conform art. 238 sau

- în situațiile de tipul celor menționate la art. 239 când restituirea sau remiterea este condiționată de exportarea sau reexportarea mărfurilor sau de atribuirea unei destinații sau utilizări aprobate de vamă echivalente.

Secțiunea 3

Regimuri suspensive și regimuri vamale cu impact economic

A. Dispoziții comune mai multor regimuri

Articolul 84

1. În art. 85 - 90:

(a) în cazul în care se utilizează expresia „regim suspensiv”, se înțelege ca aplicându-se, în cazul mărfurilor necomunitare, următoarelor regimuri:

- tranzit extern;

- antrepozit vamal;

- perfecționare activă sub forma unui sistem cu suspendare;

- transformare sub control vamal;

- admitere temporară;

(b) în cazul în care se utilizează expresia „regim vamal cu impact economic”, se înțelege ca aplicându-se următoarelor regimuri:

- antrepozit vamal;
- perfecționare activă;
- transformare sub control vamal;
- admitere temporară;
- perfecționare pasivă.

2. „Mărfurile de import” reprezintă mărfuri plasate sub un regim suspensiv și mărfuri care, în regimul de perfecționare activă sub forma sistemului cu restituire, au făcut obiectul formalităților de punere în liberă circulație și formalităților prevăzute în art. 125.
3. „Mărfurile în aceeași stare” reprezintă mărfuri de import care, în regimul de perfecționare activă sau de transformare sub control vamal, nu au suferit nici o operațiune de transformare.

Articolul 85

Utilizarea oricărui regim vamal cu impact economic este condiționată de eliberarea autorizației de către autoritățile vamale.

Articolul 86

Fără să aducă atingere condițiilor speciale suplimentare care reglementează regimul în discuție, autorizația menționată la art. 85 și cea menționată la art. 100 alin. (1) se acordă numai:

- persoanelor care oferă toate garanțiile necesare pentru efectuarea adecvată a operațiunilor;
- atunci când autoritățile vamale pot supraveghea și monitoriza regimul fără a trebui să introducă măsuri administrative disproporționate față de necesitățile economice respective.

Articolul 87

1. Condițiile în care este utilizat regimul în discuție sunt menționate în autorizație.
2. Titularul autorizației înștiințează autoritățile vamale asupra tuturor factorilor care se ivesc după acordarea autorizației care pot influența continuarea sau conținutul său.

Articolul 88

Autoritățile vamale pot condiționa plasarea mărfurilor sub un regim suspensiv de constituirea garanției pentru a se asigura achitarea oricărei datorii vamale care ar apărea pentru mărfuri.

Pot fi prevăzute dispoziții speciale privind depunerea garanției în contextul unui anumit regim suspensiv.

Articolul 89

1. Un regim suspensiv cu impact economic se încheie când se atribuie o altă destinație sau utilizare aprobată de vamă fie mărfurilor plasate în acest regim, fie produselor compensatoare sau transformate obținute sub acest regim.
2. Autoritățile vamale iau toate măsurile necesare pentru a reglementa situația mărfurilor pentru care nu s-a încheiat un regim în condițiile prescrise.

Articolul 90

Drepturile și obligațiile titularului unui regim vamal cu impact economic pot fi transferate succesiv, în condițiile prevăzute de autoritățile vamale, unor alte persoane care îndeplinesc condițiile prevăzute în scopul beneficierii de regimul respectiv.

B. Tranzit extern

1. Dispoziții generale

Articolul 91

1. Regimul de tranzit extern permite circulația dintr-un punct într-altul pe teritoriul vamal al Comunității a:
 - a) mărfurilor necomunitare, fără ca aceste mărfuri să fie supuse drepturilor de import și altor taxe sau măsuri de politică comercială;
 - b) mărfurilor comunitare care sunt supuse unei măsuri comunitare ce implică exportul lor într-o țară terță și în privința căreia au fost duse la îndeplinire formalitățile vamale corespunzătoare pentru export.
2. Circulația menționată la alin. (1) are loc:
 - a) conform regimului de tranzit comunitar extern; sau
 - b) în baza unui carnet TIR (Convenția TIR) cu condiția ca aceste transporturi:
 - (1) să fi început sau să se încheie în afara Comunității sau
 - (2) să privească transporturi de mărfuri care trebuie descărcate pe teritoriul vamal al Comunității și care sunt transportate cu mărfuri ce se descarcă într-o țară terță sau

- (3) să fie efectuate între două puncte din Comunitate prin teritoriul unei țări terțe;
- c) în baza unui carnet ATA (Convenția ATA) utilizat ca document de tranzit sau
 - d) în baza Manifestului renan (art. 9 din Convenția revizuită privind navigația pe Rin) sau
 - e) în baza formularului 302 prevăzut în Convenția dintre Părțile Tratatului Nord-Atlantic referitor la Statutul forțelor, semnat la Londra pe 19 iunie 1951 sau
 - f) prin poștă (inclusiv colet poștal).
3. Regimul de tranzit extern se aplică fără să aducă atingere dispozițiilor specifice aplicabile circulației mărfurilor plasate într-un regim vamal cu impact economic.

Articolul 92

Regimul de tranzit extern ia sfârșit când mărfurile și documentele aferente sunt depuse la biroul vamal de destinație în conformitate cu dispozițiile regimului în cauză.

II. Dispoziții specifice legate de tranzitul comunitar extern

Articolul 93

Regimul de tranzit comunitar extern se aplică mărfurilor care trec pe teritoriul unei țări terțe doar dacă:

- a) există vreo dispoziție în acest sens în acorduri internaționale sau
- b) transportul prin acea țară este efectuat în baza unui singur document de transport întocmit pe teritoriul vamal al Comunității; în acest caz acel regim nu operează pe teritoriul acelei țări terțe.

Articolul 94

1. Sub rezerva art. 95, principalul obligat furnizează garanția pentru asigurarea plății oricăror datorii vamale sau a altor taxe care pot fi datorate pentru mărfuri.
2. Cu excepția cazurilor care urmează să fie stabilite când este cazul în conformitate cu procedura comitetului, nu trebuie furnizată nici o garanție pentru:
 - a) transportul pe mare sau pe calea aerului;
 - b) transportul mărfurilor pe Rin și pe apele sale fluviale;

- c) transportul prin conducte;
 - d) operațiunile efectuate de companii feroviare ale statelor membre.
3. Cazurile care pot fi scutite de furnizarea unei garanții pentru transportul de mărfuri pe căi fluviale, altele decât cele menționate în alin. (2) lit. (b), se stabilesc în conformitate cu procedura comitetului.

Articolul 95

1. Orice persoană care îndeplinește condițiile prevăzute în alin. (2), în condițiile limitelor prevăzute în alin. (3), poate obține de la autoritățile vamale din statul membru în care este stabilit o scutire de constituirea garanției pentru operațiuni de tranzit comunitar extern efectuate de el, de la orice stat membru ca punct de plecare și prin teritoriul oricărui stat membru.
2. Scutirea de garanție menționată în alin. (1) este acordată numai persoanelor:
- a) care sunt stabilite în statul membru unde se acordă garanția;
 - b) care sunt utilizatori frecvenți ai regimului de tranzit comunitar;
 - c) a căror situație financiară le permite să-și poată respecta angajamentele;
 - d) care nu au comis nici o încălcare gravă a legislației vamale sau fiscale și
 - e) care, în conformitate cu un model de formular ce urmează să fie stabilit, se angajează să plătească la prima solicitare scrisă întocmită de autoritățile vamale orice sume pretinse pentru operațiunile de tranzit comunitar.
3. Scutirea de garanție acordată în conformitate cu alin. (1) și (2) nu se aplică operațiunilor de tranzit comunitar extern pentru mărfurile:
- a) cu o valoare totală ce depășește suma ce este stabilită în conformitate cu procedura comitetului; sau
 - b) care prezintă riscuri crescute din cauza nivelului drepturilor de import și a altor taxe la care sunt supuse într-unul sau mai multe state membre.
4. Autoritățile care acordă garanția eliberează fiecărei persoane care o obține, unul sau mai multe exemplare ale certificatului de scutire de garanție.

Articolul 96

1. Principalul obligat este titularul regimului de tranzit comunitar extern. El erăspunde pentru:
- a. prezentarea mărfurilor intacte la biroul vamal de destinație până în termenul prevăzut și cu respectarea întocmai a măsurilor adoptate de autoritățile vamale pentru a asigura identificarea;

b. respectarea dispozițiilor referitoare la regimul de tranzit comunitar.

2. Sub rezerva obligațiilor din alin. (1) ale principalului obligat, un transportator sau destinatar al mărfurilor care acceptă mărfurile știind că ele circulă în regim de tranzit comunitar este de asemenea răspunzător pentru prezentarea mărfurilor intacte la biroul vamal de destinație în termenul prevăzut și cu respectarea întocmai a măsurilor adoptate de autoritățile vamale pentru a asigura identificarea.

Articolul 97

1. Reglementările detaliate pentru aplicarea regimului și scutiile se stabilesc în conformitate cu procedura comitetului.
2. Sub rezerva garantării aplicării măsurilor comunitare la care sunt supuse mărfurile:
 - a) statele membre au dreptul, prin înțelegeri bilaterale și multilaterale, să stabilească între ele proceduri simplificate în conformitate cu criteriile ce se stabilesc potrivit împrejurărilor și care se pot aplica anumitor tipuri de transport de mărfuri sau întreprinderi specifice;
 - b) fiecare stat membru are dreptul să stabilească în anumite împrejurări proceduri simplificate pentru mărfuri care nu necesită transport pe teritoriul unui alt stat membru.

C. Antrepozite vamale

Articolul 98

1. Regimul de antrepozit vamal permite depozitarea într-un antrepozit vamal a:
 - (a) mărfurilor necomunitare, fără să fie supuse drepturilor de import sau măsurilor de politică comercială;
 - (b) mărfurilor comunitare, când legislația comunitară care reglementează domeniul specific prevede că plasarea lor într-un antrepozit vamal atrage aplicarea măsurilor legate în mod firesc de exportul unor astfel de mărfuri.
2. Antrepozit vamal reprezintă orice loc aprobat de autoritățile vamale și aflat sub supravegherea lor, unde mărfurile pot fi depozitate în condițiile prevăzute.
3. Cazurile în care mărfurile menționate în alin. (2) pot fi plasate sub regim de antrepozit vamal fără a fi depozitate într-un antrepozit vamal sunt stabilite în conformitate cu procedura comitetului.

Articolul 99

Un antrepozit vamal poate fi un antrepozit public sau privat.

‘Antrepozit public’ reprezintă un antrepozit vamal disponibil oricărei persoane pentru depozitarea mărfurilor;

‘Antrepozit privat’ reprezintă un antrepozit vamal rezervat depozitării mărfurilor de către antrepozitar.

Antrepozitarul este persoana autorizată să folosească antrepozitul vamal.

Depozitarul este persoana obligată prin declarația de plasare a mărfurilor sub regimul de antrepozit vamal sau căreia i se transferă drepturile și obligațiile unei astfel de persoane.

Articolul 100

1. Gestionarea unui antrepozit vamal este condiționată de emiterea unei autorizații de către autoritățile vamale, dacă autoritățile vamale nu gestionează ele însele antrepozitul vamal.
2. Orice persoană care dorește să gestioneze un antrepozit vamal trebuie să întocmească în scris o cerere care să conțină informațiile necesare pentru acordarea autorizației, în special să demonstreze că există o rațiune economică pentru depozitare. Autorizația prevede condițiile în care antrepozitul vamal poate fi gestionat.
3. Autorizația se acordă numai pentru persoanele stabilite în Comunitate.

Articolul 101

Antrepozitarul răspunde pentru:

- (a) păstrarea mărfurilor sub supravegherea vamală câtă vreme ele se află în antrepozitul vamal;
- (b) îndeplinirea obligațiilor ce decurg din depozitarea mărfurilor aflate în regim de antrepozit vamal și
- (c) respectarea condițiilor speciale precizate în autorizație.

Articolul 102

1. Prin derogare de la art. 101, când autorizația privește un antrepozit public, aceasta poate prevedea ca responsabilitățile menționate la art. 101 lit. (a) și/sau (b) să revină exclusiv depozitarului.
2. Depozitarul este permanent răspunzător de îndeplinirea obligațiilor ce decurg din plasarea mărfurilor sub regimul de antrepozit vamal.

Articolul 103

Drepturile și obligațiile unui antrepozitar pot fi transferate unei alte persoane, cu acordul autorităților vamale.

Articolul 104

Fără să aducă atingere art. 88, autoritățile vamale pot cere ca antrepozitarul să ofere o garanție în legătură cu responsabilitățile specificate în art. 101.

Articolul 105

Persoana desemnată de autoritățile vamale ține evidența operativă a tuturor mărfurilor plasate sub regimul de antrepozit vamal într-o formă aprobată de acele autorități. Evidența operativă a mărfurilor nu este necesară când un antrepozit public este operat de autoritățile vamale.

În condițiile aplicării art. 86, autoritățile vamale se pot dispensa de evidența operativă a mărfurilor atunci când responsabilitățile menționate în art. 101 lit. (a) și/sau (b) îi revin în exclusivitate depozitarului, iar mărfurile sunt plasate sub regimul respectiv în baza unei declarații scrise care face parte din procedura standard sau a unui document administrativ în conformitate cu art. 76 alin. (1) lit. (b).

Articolul 106

1. Atunci când există o necesitate economică și supravegherea vamală nu este afectată nefavorabil de aceasta, autoritățile vamale pot permite:
 - (a) mărfurilor comunitare altele decât cele menționate în art. 98 alin. (1) lit. (b) să fie depozitate într-un antrepozit vamal;
 - (b) mărfurilor necomunitare să fie transformate în antrepozitul vamal în cadrul regimului de perfecționare activă, în condițiile prevăzute în acel regim. Formalitățile la care se poate renunța într-un antrepozit vamal sunt stabilite în conformitate cu procedura comitetului.
 - (c) mărfurilor necomunitare să fie transformate în antrepozitul vamal în cadrul regimului de transformare sub control vamal, în condițiile prevăzute în acel regim. Formalitățile la care se poate renunța într-un antrepozit vamal se stabilesc în conformitate cu procedura comitetului.
2. În cazurile menționate în alin. (1), mărfurile nu fac obiectul regimului de antrepozit vamal.
3. Autoritățile vamale pot cere ca mărfurile menționate în alin. (1) să fie înscrise în evidența operativă prevăzută în art. 105.

Articolul 107

Mărfurile plasate sub regimul de antrepozit vamal sunt înscrise în evidența operativă prevăzută în art. 105 de îndată ce sunt aduse în antrepozitul vamal.

Articolul 108

1. Mărfurile pot rămâne în regim de antrepozit vamal pe timp nelimitat

Totuși, în cazuri excepționale, autoritățile vamale pot stabili un termen până la care depozitarul trebuie să atribuie mărfurile o altă destinație sau utilizare aprobată de vamă.

2. Pot fi prevăzute anumite limite de timp pentru unele mărfuri menționate în art. 98 alin. (1) lit. (b) cuprinse în politica agricolă comună, în conformitate cu procedura comitetului.

Articolul 109

1. Mărfurile de import sunt supuse formelor obișnuite de manipulare pentru a le conserva, îmbunătăți aspectul sau vandabilitatea sau pentru a le pregăti pentru distribuție sau revânzare.

Dacă este necesar, poate fi alcătuită o listă a cazurilor în care acele forme de manipulare sunt interzise pentru mărfurile cuprinse în politica agricolă comună, pentru a se asigura bunul mers al organizării comune a piețelor.

2. Mărfurile comunitare menționate în art. 98 alin. (1) lit. (b) care sunt plasate sub regimul de antrepozit vamal și care sunt cuprinse în politica agricolă comună pot trece doar prin formele de manipulare stipulate în mod expres pentru asemenea mărfuri.
3. Formele de manipulare prevăzute în primul paragraf al alin. (1) și al alin. (2) trebuie să fie autorizate în prealabil de autoritățile vamale, care prevăd condițiile în care ele pot avea loc.
4. Listele formelor de manipulare menționate în alin. (1) și (2) se stabilesc în conformitate cu procedura comitetului.

Articolul 110

Atunci când împrejurările o garantează, mărfurile plasate sub regimul de antrepozit vamal pot fi scoase temporar din antrepozitul vamal. O astfel de acțiune trebuie aprobată în prealabil de autoritățile vamale, care stipulează condițiile în care poate avea loc.

Atunci când sunt în afara antrepozitului vamal, mărfurile pot trece prin formele de manipulare menționate în art. 109 pe baza condițiilor stabilite în acest articol.

Articolul 111

Autoritățile vamale pot permite ca mărfurile plasate sub regimul de antrepozit vamal să fie transferate de la un antrepozit vamal la altul.

Articolul 112

1. Atunci când apare o datorie vamală referitoare la mărfuri de import, iar valoarea în vamă se bazează pe un preț efectiv plătit sau de plătit care include costul depozitării și al păstrării mărfurilor pe timpul depozitării, nu este necesar ca asemenea costuri să fie incluse în valoarea în vamă dacă sunt indicate separat de prețul efectiv plătit sau de plătit pentru mărfuri.
2. Atunci când mărfurile menționate au parcurs formele uzuale de manipulare în sensul art. 109, natura mărfurilor, valoarea în vamă și cantitatea cae se are în vedere la stabilirea valorii drepturilor de import sunt, la cererea declarantului, acelea care ar trebui luate în considerare pentru mărfuri, la momentul menționat în art. 214, dacă nu ar fi suferit această manipulare. Totuși, pot fi adoptate unele derogări de la această dispoziție în baza procedurii comitetului.

3. Atunci când, în conformitate cu art. 76, mărfurile importate sunt puse în liberă circulație fără a fi prezentate la vamă și înainte de depunerea declarației corespunzătoare, iar reglementările de evaluare referitoare la aceste mărfuri au fost constatate sau acceptate în momentul plasării mărfurilor sub regimul de antrepozit vamal, reglementările menționate sunt considerate a fi cele de care trebuie avute în vedere în sensul art. 214, fără să contravină controlului ulterior în sensul art. 78.

Articolul 113

Mărfurile comunitare menționate în art. 98 alin. (1) lit. (b) care sunt cuprinse în politica agricolă comună și sunt plasate sub regim de antrepozit vamal, trebuie exportate sau trebuie să li se atribuie o destinație sau utilizare conformă cu legislația Comunității care reglementează domenii specifice menționate în articolul respectiv.

D. Perfecționarea activă

1. Generalități

Articolul 114

1. Fără să aducă atingere art. 115, regimul de perfecționare activă permite ca următoarele mărfuri să fie utilizate pe teritoriul vamal al Comunității într-una sau mai multe operațiuni de transformare:
 - (a) mărfurile necomunitare destinate reexportării de pe teritoriul vamal al Comunității sub forma produselor compensatoare, fără ca aceste mărfuri să fie supuse drepturilor de import sau măsurilor de politică comercială;
 - (b) mărfurile puse în liberă circulație cu restituirea sau remiterea drepturilor de import aferente unor asemenea mărfuri dacă sunt exportate de pe teritoriul vamal al Comunității sub formă de produse compensatoare.
2. Expresiile care urmează au următoarele sensuri:
 - (a) Sistem cu suspendare: regimul de perfecționare activă, așa cum este prevăzut în alin. (1) lit. (a);
 - (b) Sistem cu restituire: regimul de perfecționare activă, așa cum este prevăzut în alin. (1) lit. (b);
 - (c) operațiuni de perfecționare:
 - prelucrarea mărfurilor, inclusiv montarea, asamblarea sau fixarea lor la alte mărfuri;
 - transformarea mărfurilor;
 - repararea mărfurilor, inclusiv restaurarea lor și punerea lor la punct;

și

- utilizarea anumitor mărfuri definite în conformitate cu procedura comitetului care nu se regăsesc printre produsele compensatoare, dar care permit sau facilitează fabricarea acelor produse, chiar dacă ele se consumă complet sau parțial în cursul acestui proces.

- (d) produse compensatoare: toate produsele ce rezultă din operațiuni de perfecționare;
- (e) mărfuri echivalente: mărfuri comunitare care sunt utilizate în locul mărfurilor de import pentru fabricarea produselor compensatoare;
- (f) rata de randament: cantitatea sau procentul de produse compensatoare obținute din transformarea unei cantități date de mărfuri de import.

Articolul 115

1. Atunci când sunt îndeplinite condițiile prevăzute în alin. (2) și în condițiile alin. (4), autoritățile vamale permit:
 - (a) să fie obținute produse compensatoare din mărfuri echivalente;
 - (b) produsele compensatoare obținute din mărfuri echivalente să fie exportate din Comunitate înainte de a importa mărfurile de import;
2. Mărfurile echivalente trebuie să fie în aceeași calitate și să aibă aceleași caracteristici ca mărfurile de import. Totuși, în anumite cazuri stabilite în conformitate cu procedura comitetului, mărfurile echivalente pot fi acceptate într-un stadiu de fabricație mai avansat decât mărfurile de import.
3. Atunci când se aplică alin. (1), mărfurile de import sunt considerate în scopuri vamale ca mărfuri echivalente, iar acestea din urmă ca mărfuri de import.
4. În conformitate cu procedura comitetului se pot adopta măsuri destinate să interzică sau să limiteze acțiunile în baza alin. (1).
5. Atunci când se aplică alin. (1) lit. (b) și produsele compensatoare ar fi pasibile de drepturi de export dacă nu ar fi exportate sau reexportate printr-o operațiune de perfecționare activă, titularul autorizației trebuie să ofere o garanție pentru a asigura plata taxelor pentru eventualitatea în care mărfurile de import nu ar fi importate în termenul prevăzut.

II. Acordarea autorizației

Articolul 116

Autorizația este emisă la cererea persoanei care îndeplinește operațiunile de perfecționare sau care se ocupă de îndeplinirea lor.

Articolul 117

Se acordă autorizație numai:

- (a) persoanelor stabilite în Comunitate. Totuși, se poate acorda autorizație persoanelor stabilite în afara Comunității pentru importurile de natură necomercială;
- (b) atunci când, fără să aducă atingere utilizării mărfurilor menționate în art. 114 alin. (2) lit. (c) ultima liniuță, mărfurile de import pot fi identificate cu produsele compensatoare sau, în cazul menționat în art. 115, când se poate verifica conformarea la condițiile prevăzute privind mărfurile echivalente;
- (c) atunci când regimul de perfecționare activă poate ajuta la crearea celor mai favorabile condiții pentru exportul sau reexportul produselor compensatoare, cu condiția ca interesele esențiale ale producătorilor Comunității să nu fie afectate în mod nefavorabil (condiții economice).

III. Funcționarea regimului

Articolul 118

1. Autoritățile vamale specifică perioada în care produsele compensatoare trebuie să fi fost exportate sau reexportate sau să li se fi atribuit o altă destinație sau utilizare aprobată de vamă. Acea perioadă trebuie să țină seama de timpul necesar ducerii la îndeplinire a operațiunilor de perfecționare și de înstrăinare a produselor compensatoare.
2. Perioada începe cu data la care mărfurile necomunitare sunt plasate sub regimul de perfecționare activă. Autoritățile vamale pot acorda o prelungire în urma unei cereri bine argumentate de către titularul autorizației.

Din rațiuni de simplificare, se poate decide ca o perioadă care începe în cursul unei luni calendaristice sau a unui trimestru să se încheie în ultima zi a lunii calendaristice următoare, respectiv a trimestrului următor.

3. Atunci când se aplică art. 115 alin. (1) lit. (b), autoritățile vamale specifică termenul în care mărfurile necomunitare trebuie declarate sub un regim. Această perioadă începe la data acceptării declarației de export pentru produsele compensatoare obținute din mărfurile echivalente corespunzătoare.
4. Pot fi prevăzute termene exacte pentru anumite operațiuni de transformare sau pentru anumite mărfuri de import, în conformitate cu procedura comitetului.

Articolul 119

1. Autoritățile vamale stabilesc fie rata de randament operațiunii, fie, când este cazul, metoda determinării acestei rate. Rata de randament se stabilește pe baza împrejurărilor reale în care se derulează sau urmează să se deruleze operațiunea de perfecționare.

2. Atunci când împrejurările o cer și în special în cazul operațiunii de perfecționare efectuată normal în condiții tehnice clar definite asupra unor mărfuri cu caracteristici substanțial uniforme și care are ca rezultat producerea unor produse compensatoare de calitate uniformă, ratele standard de randament pot fi stabilite în conformitate cu procedura comitetului, pe baza datelor reale constatate anterior.

Articolul 120

Cazurile și condițiile în care mărfurile netransformate sau produsele compensatoare sunt considerate a fi fost puse în liberă circulație pot fi stabilite în conformitate cu procedura comitetului.

Articolul 121

1. Sub rezerva art. 122, când apare o datorie vamală, valoarea unei astfel de datorii se stabilește pe baza elementelor de taxare corespunzătoare mărfurilor de import în momentul acceptării declarației de plasare a acestor mărfuri sub regimul de perfecționare activă.
2. Dacă în momentul menționat în alin. (1) mărfurile de import îndeplinesc condițiile de calitate pentru a se încadra în tratamentul tarifar preferențial la contingentele sau plafoanele tarifare, acestea îndeplinesc condițiile oricărui tratament tarifar preferențial care există în privința mărfurilor identice la momentul acceptării declarației de punere în liberă circulație.

Articolul 122

Prin derogare de la art. 121, produsele compensatoare:

(a) sunt supuse drepturilor de import corespunzătoare, când:

- sunt puse în liberă circulație și apar pe lista adoptată în conformitate cu procedura comitetului, în măsura în care ele sunt proporționale cu partea exportată a produselor compensatoare neincluse pe listă. Totuși, titularul autorizației poate solicita ca taxa pentru acele produse să fie evaluată în manualul menționat în art. 121;
- sunt supuse taxelor stabilite prin politica agricolă comună, iar dispozițiile adoptate în conformitate cu procedura comitetului o permit;

(b) sunt supuse drepturilor de import calculate în conformitate cu reglementările aplicabile regimului vamal în discuție sau zonelor libere sau antrepozitelor libere în care au fost plasate sub un regim suspensiv sau într-o zonă liberă sau antrepozit liber;

Totuși,

- persoana respectivă poate solicita ca taxa să fie evaluată în conformitate cu art. 121;

- în cazurile când produselor compensatoare li s-a atribuit o destinație sau utilizare vamală menționată mai sus diferită de transformarea sub control vamal, valoarea drepturilor de import percepute este cel puțin egal cu cea calculată în temeiul art. 121;
- (c) pot fi supuse reglementărilor privitoare la evaluarea drepturilor prevăzute pentru regimul de transformare sub control vamal când mărfurile de import ar fi putut fi plasate sub acest regim;
- (d) se bucură de tratament tarifar preferențial datorită utilizării speciale căreia îi sunt destinate, când există o dispoziție pentru acest tratament în cazul mărfurilor identice importate;
- (e) se scutește de drepturi de import când decizia de scutire de taxe se face în cazul mărfurilor importate în temeiul art. 184.

IV. Operațiuni de perfecționare în afara teritoriului vamal al Comunității

Articolul 123

1. Unele sau toate produsele ori mărfurile compensatoare în aceeași stare pot fi exportate temporar în scopul transformării ulterioare în afara teritoriului vamal al Comunității, dacă autoritatea vamală autorizează acest lucru, în conformitate cu condițiile prevăzute de regimul de perfecționare pasivă.
2. Când apare o datorie vamală privind produsele reimportate, se încasează următoarele:
 - a. drepturile de import pentru produsele compensatoare sau mărfurile în aceeași stare menționate în alin. (1), calculate în conformitate cu art. 121 și 122 și
 - b. drepturile de import pentru produsele reimportate după perfecționarea pasivă pe teritoriul vamal al Comunității, a căror valoare se calculează în conformitate cu dispozițiile legate de regimul de perfecționare pasivă în aceleași condiții care s-ar aplica dacă produsele exportate sub regimul precedent ar fi fost puse în liberă circulație înainte ca acest export să aibă loc.

V. Dispoziții speciale privind sistemul cu restituire

Articolul 124

1. Sistemul cu restituire poate fi utilizat pentru toate mărfurile cu excepția celor care, în momentul în care declarația de punere în liberă circulație este aprobată:
 - sunt supuse unor restricții cantitative de import,
 - se pot încadra, în cadrul contingentelor tarifare, într-o măsură tarifară preferențială sau într-o măsură suspensivă autonomă în sensul art. 20 alin. (3) lit. (d) - (f),

- sunt supuse unei taxe agricole sau oricărei alte taxe de import prevăzută în politica agricolă comună sau prin măsuri specifice aplicabile anumitor bunuri care rezultă din transformarea produselor agricole.
2. În plus, sistemul cu restituire poate fi utilizat doar dacă nu s-a stabilit nici o restituire la export pentru produsele compensatoare în momentul aprobării declarației de punere în liberă circulație a mărfurilor de import.
 3. Permisivitatea de a utiliza sistemul cu restituire se acordă numai dacă, în momentul în care declarația de exportare a produselor compensatoare este acceptată:
 - mărfurile importate nu sunt supuse uneia din taxele menționate la primul alineat a treia liniuță,
 - nu a fost stabilită nici o restituire la export pentru produsele compensatoare.

Articolul 125

1. În declarația de punere în liberă circulație trebuie să se indice faptul că se utilizează sistemul cu restituire și să fie furnizate datele de referință ale autorizației.
2. La cererea autorităților vamale, autorizația menționată se anexează la declarația de punere în liberă circulație.

Articolul 126

În cadrul sistemului cu restituire nu se aplică art. 115 alin. (1) lit. (b), alin. (3) și (5), art. 118 alin. (3), art. 120 și 121, art. 122 lit. (a) a doua liniuță și lit. (c), precum și art. 129.

Articolul 127

Exportul temporar al produselor compensatoare realizat conform art. 123 alin. (1) nu se consideră ca export în sensul art. 128 cu excepția cazului când acele produse nu sunt reimportate în cadrul Comunității în perioada prevăzută.

Articolul 128

1. Titularul autorizației poate să ceară ca drepturile de import să fie rambursate sau restituite când poate dovedi la cererea autorităților vamale că produsele compensatoare obținute din mărfurile de import puse în liberă circulație în sistem cu restituire au fost:
 - fie exportate,
 - fie plasate, pentru a fi reexportate ulterior respectând regimul comunitar de tranzit, sub regimul de antrepozit vamal, regimul de import temporar sau regimul de perfecționare activă (regim cu suspendare) sau într-o zonă liberă sau antrepozit liber,dacă toate condițiile pentru utilizarea regimului au fost de asemenea îndeplinite.

2. În scopul atribuirii unei destinații sau utilizări aprobate de vamă în conformitate cu alin. (1) a doua liniuță, produsele compensatoare sunt considerate mărfuri necomunitare.
3. Perioada în care trebuie să fie solicitată rambursarea se stabilește în conformitate cu procedura comitetului.
4. Produsele compensatoare plasate sub un regim vamal sau într-o zonă liberă sau antrepozit liber în conformitate cu dispozițiile alin. (1), sunt puse în liberă circulație doar cu autorizația autorităților vamale, care acordă această autorizație când condițiile justifică acest lucru.

În acest caz, și fără să aducă atingere art. 122 lit. (b), valoarea drepturilor de import rambursate sau restituite se consideră ca reprezentând valoarea datoriei vamale.

5. În scopul stabilirii valorii drepturilor de import ce trebuie rambursate sau restituite, art. 112 lit. (a) prima liniuță se aplică *mutatis mutandis*.

VI. Alte dispoziții

Articolul 129

Regimul de perfecționare activă, care aplică sistemul cu suspendare, se aplică și pentru ca produsele compensatoare să se poată încadra în scutirea de drepturile de export în care se încadrează produsele identice obținute din mărfuri comunitare în locul mărfurilor de import.

E. Transformarea sub control vamal

Articolul 130

Regimul de transformare sub control vamal permite ca mărfurile necomunitare să fie utilizate pe teritoriul vamal al Comunității în operațiuni care le modifică natura sau starea, fără să fie supuse drepturilor de import sau măsurilor politicii comerciale și permite produselor rezultând din astfel de operațiuni să fie puse în liberă circulație cu plata drepturilor de import datorate în mod normal pentru astfel de mărfuri. Astfel de produse sunt denumite produse transformate.

Articolul 131

Lista cazurilor în care poate fi utilizat regimul de transformare sub control vamal se stabilește în conformitate cu procedura comitetului.

Articolul 132

Autorizația pentru transformare sub control vamal se acordă la solicitarea persoanei care efectuează transformarea sau care se ocupă de efectuarea ei.

Articolul 133

Autorizația se acordă numai:

- (a) persoanelor stabilite în Comunitate;
- (b) atunci când mărfurile de import pot fi identificate în produsele transformate;
- (c) atunci când după transformare mărfurile nu pot fi readuse economic la forma sau starea în care se aflau înainte de plasarea lor sub regim;
- (d) atunci când utilizarea regimului nu poate duce la evitarea efectului reglementărilor privind originea și restricțiile cantitative aplicabile mărfurilor importate;
- (e) atunci când sunt îndeplinite condițiile necesare ca regimul să ajute la crearea sau menținerea activității de transformare a mărfurilor în Comunitate fără să aducă atingere în mod nedorit intereselor producătorilor comunitarii de mărfuri similare (condiții economice).

Articolul 134

Art. 118 alin. (1), (2) și (4) și art. 119 se aplică *mutatis mutandis*.

Articolul 135

Atunci când apare o datorie vamală pentru mărfurile în aceeași stare sau pentru produsele care sunt în stadii intermediare de transformare comparativ cu ceea ce s-a prevăzut în autorizație, valoarea acestei datorii se stabilește pe baza elementelor de taxare corespunzătoare mărfurilor de import în momentul aprobării declarației privind plasarea mărfurilor sub regimul de transformare sub control vamal.

Articolul 136

1. În cazurile în care mărfurile de import îndeplinesc condițiile tratamentului tarifar preferențial atunci când au fost plasate sub regimul de transformare sub control vamal și când acest tratament tarifar preferențial este aplicabil produselor identice cu produsele transformate puse în liberă circulație, drepturile de import aferente produselor transformate se calculează pe baza ratei taxei aplicabile pentru tratamentul respectiv.
2. Dacă tratamentul tarifar preferențial menționat în alin. (1) cu privire la mărfurile de import este supus contingentelor tarifare sau plafoanelor tarifare, aplicarea ratei taxei menționate în alin. (1) cu privire la produsele transformate este de asemenea supusă condiției ca respectivul tratament tarifar preferențial să fie aplicabil mărfurilor de import în momentul aprobării declarației de punere în liberă circulație. În acest caz, cantitatea mărfurilor de import utilizate în mod real la fabricarea produselor transformate puse în liberă circulație se taxează prin raportare la contingentelor sau plafoanele tarifare în vigoare la momentul aprobării declarației de punere în liberă circulație și nu se ia în calcul nici o cantitate din perspectiva contingentelor sau plafoanelor tarifare deschise pentru produsele identice cu produsele transformate.

F. Admiterea temporară

Articolul 137

Regimul de admitere temporară permite utilizarea pe teritoriul Comunității, cu scutire parțială sau totală de drepturi de import și fără a fi supuse măsurilor politicii comerciale, a mărfurilor necomunitare destinate reexportului fără să fi suferit vreo modificare în afara deprecierei normale datorată utilizării lor.

Articolul 138

Autorizația de admitere temporară se acordă la cerere persoanei care utilizează mărfurile sau care se ocupă ca ele să fie utilizate.

Articolul 139

Autoritățile vamale refuză acordarea regimului de admitere temporară când este imposibil să se asigure identificarea mărfurilor de import.

Totuși, autoritățile vamale pot autoriza utilizarea regimului de admitere temporară fără asigurarea identificării mărfurilor când, având în vedere natura mărfurilor sau operațiunilor de îndeplinit, absența măsurilor de identificare nu poate duce la o folosire abuzivă a regimului.

Articolul 140

1. Autoritățile vamale stabilesc perioada în care mărfurile de import trebuie să fie reexportate sau să li se dea o altă destinație sau utilizare aprobată de vamă. Această perioadă trebuie să fie suficient de lungă pentru ca obiectivul utilizării autorizate să fie atins.
2. Fără să aducă atingere perioadelor speciale prevăzute în conformitate cu art. 141, perioada maximă în care mărfurile pot rămâne în regimul de admitere temporară este de 24 luni. Autoritățile vamale pot stabili totuși scurtarea perioadei, cu acordul persoanei în cauză.
3. Totuși, în împrejurări excepționale, autoritățile vamale pot, la cererea persoanei în cauză și în limite rezonabile, să prelungească perioadele menționate în alin. (1) și (2) pentru a permite utilizarea autorizată.

Articolul 141

Cazul și condițiile speciale în care regimul de admitere temporară poate fi utilizat cu scutire totală de drepturi de import se stabilesc în conformitate cu procedura comitetului.

Articolul 142

1. Utilizarea regimului de admitere temporară cu scutire parțială de drepturi de import se acordă pentru mărfurile care, pe durata rămânerii în proprietatea persoanei stabilite în afara teritoriului Comunității, nu sunt cuprinse în dispozițiile adoptate în conformitate cu art. 141 sau care sunt cuprinse de aceste dispoziții, dar nu îndeplinesc toate condițiile prevăzute în articolul respectiv pentru acordarea admiterii temporare cu scutire totală.
2. Lista mărfurilor pentru care nu poate fi utilizat regimul de admitere temporară cu scutire parțială de drepturi de import este alcătuită în conformitate cu procedura comitetului.

Articolul 143

1. Cuantumul drepturilor de import aferente mărfurilor plasate sub regimul de admitere temporară cu scutire parțială de drepturi de import se stabilește la 3%, pentru fiecare lună sau fracție de lună în care mărfurile au fost plasate sub regimul de admitere temporară cu scutire parțială de taxe, din valoarea taxelor care ar fi trebuit să fie plătite pentru mărfurile menționate dacă ar fi fost puse în liberă circulație la data la care au fost plasate sub regimul de admitere temporară.
2. Valoarea drepturilor de import care urmează să fie încasate nu o poate depăși pe aceea care ar fi trebuit încasată dacă mărfurile respective ar fi fost puse în liberă circulație la data la care ele au fost plasate sub regimul de admitere temporară, neluând în considerare nici o dobândă care ar putea fi aplicată.
3. Transferul de drepturi și obligații decurgând din regimul de admitere temporară conform art. 90 nu presupune aplicarea aceluiași măsuri de scutire pentru fiecare dintre perioadele de utilizare care trebuie avute în vedere.
4. Când transferul menționat în alin. (3) se face cu scutire parțială pentru ambii titulari autorizați să utilizeze regimul în aceeași lună, titularul autorizației inițiale este obligat să plătească valoarea drepturilor de import pentru întreaga lună.

Articolul 144

1. Atunci când apare o datorie vamală pentru mărfuri de import, valoarea unei astfel de datorii se stabilește pe baza elementelor de taxare corespunzătoare pentru acele mărfuri în momentul aprobării declarației de plasare a mărfurilor sub regimul de admitere temporară. Totuși, când dispozițiile art. 141 prevăd astfel, valoarea datoriei se determină pe baza elementelor de taxare adecvate pentru mărfurile în cauză în momentul menționat în art. 214.
2. Atunci când, din alte rațiuni decât cele de plasare a mărfurilor sub regimul de admitere temporară cu scutire parțială de drepturi de import, apare o datorie vamală pentru mărfurile plasate sub regimul menționat, valoarea acestei taxe este egală cu diferența dintre valoarea taxelor calculate conform alin. (1) și a celor datorate conform art. 143.

G. Perfecționarea pasivă

1. Generalități

Articolul 145

1. Regimul de perfecționare pasivă permite ca, fără să aducă atingere dispozițiilor care reglementează domeniul specific privind sistemul de schimb de mărfuri standard prevăzut în art. 154 - 159 sau în art. 123, mărfurile comunitare să fie exportate temporar de pe teritoriul vamal al Comunității pentru a fi supuse unor operațiuni de perfecționare, iar produsele rezultând din acele operațiuni să fie puse în liberă circulație cu scutire parțială sau totală de drepturi de import.

2. Exportul temporar al mărfurilor comunitare atrage după sine aplicarea drepturilor de export, a măsurilor de politică comercială și a altor formalități prevăzute pentru scoaterea mărfurilor comunitare de pe teritoriul vamal al Comunității.
3. Se aplică următoarele definiții:
 - a. „mărfuri de export temporar” reprezintă mărfurile plasate sub regimul de perfecționare pasivă;
 - b. „operațiuni de perfecționare” reprezintă operațiunile menționate în art. 114 alin. (2) lit. (c) prima, a doua și a treia liniuță;
 - c. „produse compensatoare” reprezintă toate produsele care rezultă din operațiunile de perfecționare;
 - d. „rata de randament” reprezintă cantitatea sau procentul produselor compensatoare care sunt obținute prin perfecționarea unei cantități date de mărfuri de export temporar.

Articolul 146

1. Nu pot fi plasate sub regimul de perfecționare pasivă mărfurile comunitare:
 - al căror export implică rambursarea sau remiterea drepturilor de import,
 - care, înaintea exportului, au fost puse în liberă circulație cu scutire totală de drepturi de import în baza destinației, atât timp cât condițiile pentru acordarea unei astfel de scutiri continuă să se aplice,
 - al căror export implică acordarea resituirilor la export sau pentru care se acordă un alt avantaj financiar decât aceste restituiri în conformitate cu politica agricolă comună pe baza exportului mărfurilor respective.
2. Totuși, se pot stabili derogări de la alin. (1) a doua liniuță în conformitate cu procedura comitetului.

II. Acordarea autorizației

Articolul 147

1. Autorizația de utilizare a regimului de perfecționare pasivă se emite la cererea persoanei care se ocupă de îndeplinirea operațiunilor de perfecționare.
2. Prin derogare de la alin. (1), autorizația de utilizare a regimului de perfecționare pasivă poate fi acordată unei alte persoane pentru mărfurile de origine comunitară în sensul titlului II capitolul 2 partea 1, când operațiunea de perfecționare constă în incorporarea acelor mărfuri în mărfuri obținute în afara Comunității și importate ca produse compensatoare, cu condiția ca utilizarea acestui regim să favorizeze promovarea vânzării mărfurilor de export fără să aducă atingere intereselor esențiale ale producătorilor comunitari de produse identice sau similare cu produsele compensatoare importate.

Cazurile și măsurile în care se aplică paragraful precedent se stabilesc în conformitate cu procedura comitetului.

Articolul 148

Autorizația se acordă numai:

- (a) persoanelor stabilite în Comunitate;
- (b) atunci când se consideră că este posibil să se stabilească faptul că produsele compensatoare rezultă din perfecționarea mărfurilor de export temporar.

Cazurile în care se aplică derogări de la prezenta literă și condițiile în care se pot aplica astfel de derogări se stabilesc în conformitate cu procedura comitetului;

- (c) atunci când autorizația de utilizare a regimului de perfecționare pasivă nu este de natură să aducă atingere în mod serios intereselor esențiale ale transformatorilor comunitari (condiții economice).

III. Funcționarea regimului

Articolul 149

1. Autoritățile vamale specifică perioada în care produsele compensatoare trebuie să fie reimportate pe teritoriul Comunității. Ele pot prelungi acea perioadă în urma depunerii de către titularul autorizației a unei cereri bine argumentate.
2. Autoritățile vamale stabilesc fie rata de randament a operațiunii fie, atunci când este necesar, modalitatea de stabilire a ratei.

Articolul 150

1. Scutirea totală sau parțială de drepturi de import conform art. 151 alin. (1) se acordă numai când produsele compensatoare sunt declarate pentru punerea în liberă circulație în numele sau în favoarea:
 - (a) titularului autorizației sau
 - (b) oricărei alte persoane stabilite în Comunitate cu condiția ca acea persoană să obțină consimțământul titularului autorizației, iar condițiile autorizării să fie îndeplinite.
2. Scutirea totală sau parțială de drepturi de import prevăzută în art. 151 nu se acordă atunci când una dintre condițiile sau obligațiile legate de regimul de perfecționare pasivă nu este îndeplinită, decât dacă se stabilește că neconcordanțele nu au un efect semnificativ în aplicarea regimului respectiv.

Articolul 151

1. Scutirea totală sau parțială de drepturi de import prevăzută în art. 145 se aplică prin deducerea din valoarea drepturilor de import aplicabile produselor compensatoare puse în liberă circulație a valorii drepturilor de import care ar fi aplicabile la aceeași dată mărfurilor de export temporar dacă acestea ar fi importate pe teritoriul vamal al Comunității din țara în care au fost supuse operațiunii de perfecționare sau a ultimei operațiuni de perfecționare.
2. Valoarea ce trebuie dedusă în temeiul alin. (1) se calculează pe baza cantității și naturii mărfurilor în cauză, la data acceptării declarației de plasare sub regimul de perfecționare pasivă sau pe baza altor elemente de taxare aplicabile lor la data acceptării declarației privind punerea în liberă circulație a produselor compensatoare.

Valoarea mărfurilor de export temporar este aceea luată în considerare pentru aceste mărfuri la stabilirea valorii în vamă a produselor compensatoare în conformitate cu art. 32 alin. (1) lit. (b) pct. (i) sau, dacă valoarea nu poate fi astfel stabilită, diferența dintre valoarea în vamă a produselor compensatoare și costurile de transformare stabilite prin mijloace rezonabile.

Totuși,

- anumite taxe stabilite în conformitate cu procedura comitetului nu se iau în considerare la calcularea valorii ce trebuie dedusă;
 - atunci când, înainte de a fi plasate sub regimul de perfecționare pasivă, mărfurile de export temporar au fost puse în liberă circulație la o taxă redusă în virtutea utilizării în scopuri speciale, și atât timp cât condițiile de acordare a taxei reduse continuă să se aplice, valoarea deductibilă este valoarea drepturilor de import încasate efectiv la punerea în liberă circulație a mărfurilor.
3. Atunci când mărfurile de export temporar ar putea beneficia la punerea în liberă circulație de o taxă redusă sau zero în virtutea utilizării în scopuri speciale, această taxă se ia în considerare cu condiția ca mărfurile să fi suferit aceleași operațiuni ca operațiunile prevăzute pentru o astfel de utilizare în țara în care a avut loc operațiunea de perfecționare sau ultima operațiune de perfecționare.
 4. Atunci când produsele compensatoare se încadrează într-o măsură tarifară preferențială în sensul art. 20 alin. (3) lit. (d) sau (e), iar măsura există pentru mărfurile care se încadrează în aceeași clasificare tarifară ca și mărfurile de export temporar, rata drepturilor de import de luat în considerare la stabilirea valorii ce se deduce conform alin. (1) este aceea care s-ar aplica dacă mărfurile de export temporar ar îndeplini condițiile în care se aplică măsura preferențială.
 5. Prezentul articol nu trebuie să aducă atingere aplicării dispozițiilor, adoptate sau care pot fi adoptate în contextul comerțului dintre Comunitate și terțe țări, care prevăd scutirea de drepturi de import a anumitor produse compensatoare.

Articolul 152

1. Atunci când scopul operațiunii de perfecționare este repararea mărfurilor de export temporar, acestea sunt puse în liberă circulație cu scutire totală de drepturi de import când se stabilește într-o măsură satisfăcătoare pentru autoritățile vamale, că mărfurile au fost reparate gratis, fie

datorită unei obligații contractuale sau legale care decurge dintr-o garanție, fie datorită existenței unui defect de fabricație.

2. Alin. (1) nu se aplică în cazul în care s-a ținut cont de defect în momentul în care mărfurile în cauză au fost puse în liberă circulație pentru prima oară.

Articolul 153

Atunci când scopul operațiunii de perfecționare este repararea mărfurilor de export temporar și o astfel de reparare este efectuată cu titlu oneros, scutirea parțială de drepturi de import prevăzută în art. 145 se acordă prin stabilirea valorii drepturilor aplicabile pe baza elementelor de taxare aferente produselor compensatoare la data acceptării declarației de punere în liberă circulație a produselor respective și luând în considerare ca valoare în vamă o valoare egală cu costurile de reparare, cu condiția ca aceste costuri să reprezinte singurul considerent oferit de titularul autorizației și să nu fie influențate de nici o legătură între titular și comerciant.

IV: Perfecționarea pasivă cu utilizarea sistemului de schimb de mărfuri standard

Articolul 154

1. În condițiile prevăzute în Secțiunea IV care sunt aplicabile în plus față de dispozițiile precedente, sistemul de schimb de mărfuri standard permite ca produsul importat, denumit în continuare “produs de înlocuire”, să înlocuiască un produs compensator.
2. Autoritățile vamale permit utilizarea sistemului de schimb de mărfuri standard atunci când operațiunea de perfecționare implică repararea altor mărfuri comunitare decât cele care fac obiectul politicii agrare comune sau regimurilor specifice aplicabile anumitor mărfuri ce rezultă din transformarea produselor agricole.
3. Fără să aducă atingere art. 159, dispozițiile aplicabile produselor compensatoare se aplică și produselor de înlocuire.
4. Autoritățile vamale sunt obligate să permită, în condițiile prevăzute, ca produsele de înlocuire să fie importate înainte ca mărfurile de export temporar să fie reexportate (import anticipat).

În cazul importului anticipat al unui produs de înlocuire, trebuie să se constituie o garanție care să acopere valoarea drepturilor de import.

Articolul 155

1. Produsele de înlocuire au aceeași clasificare tarifară, aceeași calitate comercială și aceleași caracteristici tehnice pe care le-au avut mărfurile de export temporar dacă acestea din urmă ar fi fost supuse operațiunii de reparare în cauză.
2. Atunci când mărfurile de export temporar au fost folosite înaintea exportării, produsele de înlocuire trebuie să fi fost și ele utilizate și nu pot fi produse noi.

Autoritățile vamale pot acorda totuși derogări de la această regulă dacă produsul de înlocuire a fost furnizat gratuit datorită unei obligații contractuale sau legale care decurge dintr-o garanție sau din cauza unui defect de fabricație.

Articolul 156

Schimburile de mărfuri standard poate fi autorizat numai când este posibil să se verifice dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute în art. 155.

Articolul 157

1. În cazul importului anticipat, mărfurile de export sunt exportate temporar în termen de două luni de la data acceptării de către autoritățile vamale a declarației de punere în liberă circulație a produselor de înlocuire.
2. Totuși, când situații excepționale justifică acest lucru, la solicitarea persoanei interesate, autoritățile vamale pot prelungi, în limite rezonabile, termenul precizat în alin. (1).

Articolul 158

În cazul importului anticipat și când se aplică art. 151, valoarea deductibilă se stabilește pe baza elementelor de taxare aplicabile mărfurilor de export temporar la data acceptării declarației de plasare sub acest regim.

Articolul 159

Art. 147 alin. (2) și art. 148 lit. (b) nu se aplică în contextul schimbului de mărfuri standard.

V. Alte dispoziții

Articolul 160

Dispozițiile menționate în cadrul perfecționării pasive sunt aplicabile și în scopul punerii în aplicare a măsurilor netarifare de politică comercială comună.

Secțiunea 4

Exportul

Articolul 161

1. Regimul de export permite mărfurilor comunitare să părăsească teritoriul vamal al Comunității.

Exportarea presupune aplicarea formalităților de ieșire, inclusiv a măsurilor de politică comercială și, după caz, a drepturilor de export.

2. Cu excepția mărfurilor plasate sub regimul de perfecționare pasivă sau sub un regim de tranzit conform art. 163 și fără să aducă atingere art. 164, toate mărfurile comunitare destinate exportului sunt plasate sub regimul de export.
3. Mărfurile expediate în Helgoland nu sunt considerate a fi exporturi de pe teritoriul vamal al Comunității.
4. Situația și condițiile în care mărfurile care părăsesc teritoriul vamal al Comunității nu fac obiectul unei declarații de export se stabilesc în conformitate cu procedura comitetului.
5. Declarația de export trebuie depusă la biroul vamal autorizat cu supravegherea locului în care este stabilit exportatorul sau în care mărfurile sunt ambalate sau încărcate pentru transportul de export. Derogările se stabilesc în conformitate cu procedura comitetului.

Articolul 162

Liberul de vamă pentru export se acordă cu condiția ca mărfurile respective să părăsească teritoriul vamal al Comunității în aceleași condiții ca atunci când a fost aprobată declarația de export.

Secțiunea 5

Tranzit intern

Articolul 163

2. Regimul de tranzit intern permite, în condițiile prevăzute în alin. (2) - (4), circulația mărfurilor comunitare dintr-un punct într-altul pe teritoriul vamal al Comunității trecând pe teritoriul unei țări fără vreo modificare a statutului lor vamal. Această dispoziție nu contravine aplicării art. 91 alin. (1) lit. (b).
3. Circulația menționată în alin. (1) poate avea loc:
 - a) fie sub regimul de tranzit comunitar intern, cu condiția ca această posibilitate să fie prevăzută printr-un acord internațional;
 - b) fie în baza unui carnet TIR (Convenția TIR);
 - c) fie în baza unui carnet ATA (Convenția ATA) folosit ca document de tranzit;
 - d) în baza Manifestului renan (art. 9 din Convenția revizuită privind navigația pe Rin);
 - e) fie în baza formularului 302, așa cum este prevăzut în acordul dintre statele parte la Tratatul Nord Atlantic privind statutul forțelor lor, semnat la Londra pe 19 iunie 1951,
 - f) fie prin poștă (inclusiv colet poștal).

4. În cazul menționat în alin. (2) lit. (a), art. 92, 94, 95, 96 și 97 se aplică *mutatis mutandis*.
5. În cazurile menționate în alin. (2) lit. (b) - (f), mărfurile își păstrează statutul vamal doar dacă acest statut este stabilit în condițiile și în forma recomandată prin dispozițiile adoptate în conformitate cu procedura comitetului.

Articolul 164

Condițiile în care mărfurile comunitare pot circula, fără a fi plasate sub un regim vamal, dintr-un punct în altul al teritoriului vamal și temporar în afara teritoriului fără a li se modifica statutul, se stabilesc în conformitate cu procedura comitetului.

Articolul 165

Regimul de tranzit comunitar intern se aplică și în cazul în care o dispoziție a Comunității se referă în mod expres la aplicarea acestuia.

CAPITOLUL 3

ALTE TIPURI DE DESTINAȚIE SAU UTILIZARE APROBATĂ DE VAMĂ

Secțiunea 1

Zone libere și antrepozite libere

A. Generalități

Articolul 166

Zonele libere și antrepozitele libere fac parte din teritoriul vamal al Comunității sau sunt situate pe acel teritoriu și separate de restul, în care:

1. mărfurile comunitare sunt considerate, în aplicarea drepturilor de import și măsurilor de politică comercială referitoare la import, ca neaflându-se pe teritoriul vamal al Comunității, în măsura în care nu sunt nici puse în liberă circulație sau plasate sub un alt regim vamal, nici utilizate sau consumate în alte condiții decât cele prevăzute de reglementările vamale;
2. mărfurile comunitare pentru care există o astfel de dispoziție în conformitate cu legislația comunitară care reglementează domenii specifice se încadrează în măsurile legate în mod normal de exportul mărfurilor, pe baza plasării lor într-o zonă liberă sau un antrepozit liber.

Articolul 167

1. Statele membre pot desemna părți ale teritoriului Comunității ca zone libere sau pot autoriza înființarea unor antrepozite libere.
2. Statele membre determină limita geografică a fiecărei zone. Incintele care urmează a fi desemnate ca antrepozite libere trebuie aprobate de statele membre.
3. Zonele libere trebuie să fie înprejmuite. Statele membre definesc punctele de intrare și ieșire pentru fiecare zonă liberă sau antrepozit liber.
4. Construirea oricărei clădiri într-o zonă liberă necesită aprobarea prealabilă a autorităților vamale.

Articolul 168

1. Perimetrul și punctele de intrare și ieșire ale zonelor libere și antrepozitelor libere sunt supuse supravegherii autorităților vamale.
2. Persoanele și mijloacele de transport care intră sau părăsesc zona liberă sau antrepozitul liber pot fi supuse unui control vamal.
3. Accesul într-o zonă liberă sau un antrepozit liber poate fi interzis persoanelor care nu oferă garanțiile necesare respectării dispozițiilor prevăzute în prezentul Cod.
4. Autoritățile vamale pot verifica mărfurile care intră, părăsesc sau rămân în zona liberă sau antrepozitul liber. Pentru a face posibil astfel de controale, se înmânează sau este pus la dispoziția autorităților vamale sau a oricărei persoane desemnate în acest scop de către autorități, un exemplar al documentului de transport, care însoțește mărfurile la intrare sau la ieșire. Atunci când se solicită asemenea controale, mărfurile trebuie puse la dispoziția autorităților vamale.

B. Plasarea mărfurilor în zone libere sau antrepozite libere

Articolul 169

Atât mărfurile comunitare cât și cele necomunitare pot fi plasate în zone libere sau antrepozite libere.

Totuși, autoritățile vamale pot cere ca mărfurile care prezintă risc sau pot să deterioreze alte mărfuri sau care, din alte motive, necesită condiții speciale, să fie plasate în incinte dotate special pentru a le adăposti.

Articolul 170

1. Fără să aducă atingere art. 168 alin. (4), mărfurile care intră într-o zonă liberă sau într-un antrepozit liber nu trebuie să fie prezentate autorităților vamale și nici nu necesită depunerea unei declarații vamale.

2. Mărfurile sunt prezentate autorităților vamale și sunt supuse formalităților vamale recomandate numai dacă:
 - (a) au fost plasate sub un regim vamal care se încheie atunci când intră într-o zonă liberă sau într-un antrepozit liber; totuși, atunci când regimul vamal respectiv permite scutirea de obligația de a prezenta mărfurile, o astfel de prezentare nu se solicită;
 - (b) au fost plasate într-o zonă liberă sau într-un antrepozit vamal liber pe baza unei decizii de acordare a rambursării sau remiterii drepturilor de import;
 - (c) îndeplinesc condițiile pentru aplicarea măsurilor menționate în art. 166 lit. (b).
3. Autoritățile vamale pot solicita ca mărfurile supuse drepturilor de export sau altor dispoziții de export să fie anunțate la biroul vamal.
4. La cererea părții interesate, autoritățile vamale atestă statutul mărfurilor comunitare sau necomunitare plasate într-o zonă liberă sau într-un antrepozit liber.

C. Funcționarea zonelor libere și a antrepozitelor libere

Articolul 171

1. Nu există nici o limită a duratei în care mărfurile pot rămâne în zonele libere și în antrepozitele libere.
2. Pentru anumite mărfuri menționate în art. 166 lit. (b), care sunt cuprinse în politica agricolă comună, se pot stabili termene specifice în conformitate cu procedura comitetului.

Articolul 172

1. Orice activitate industrială, comercială sau de servicii dintr-o zonă liberă sau antrepozit liber trebuie autorizată în condițiile prevăzute în prezentul Cod. Desfășurarea unor astfel de activități trebuie comunicată în prealabil autorităților vamale.
2. Autoritățile vamale pot impune anumite interdicții sau restricții asupra activităților menționate în alin. (1), cu privire la natura mărfurilor în cauză sau la cerințele supravegherii vamale.
3. Autoritățile vamale pot interzice exercitarea oricărei activități într-o zonă liberă sau antrepozit liber persoanelor care nu oferă garanțiile necesare în conformitate cu dispozițiile prezentului Cod.

Articolul 173

Pe durata cât rămân într-o zonă liberă sau într-un antrepozit liber, mărfurile necomunitare plasate în respectiva zonă liberă sau antrepozit liber pot:

- (a) să fie puse în liberă circulație în condițiile prevăzute de acel regim sau în art. 178;
- (b) să facă obiectul formelor obișnuite de manipulare menționate în art. 109 alin. (1), fără autorizare;
- (c) să fie plasate sub regimul de perfecționare activă în condițiile prevăzute de regim.

Totuși, operațiunile de perfecționare efectuate pe teritoriul vechiului port liber Hamburg, în zonele libere ale Insulelor Canare, Azore, Madeira și ale departamentelor de peste mări nu sunt supuse condițiilor economice.

Totuși, în ce privește vechiul port Hamburg, dacă într-un anumit sector economic condițiile de concurență din Comunitate sunt afectate ca rezultat al acestei derogări, Consiliul, hotărând cu majoritate calificată la propunerea Comisiei, decide aplicarea condițiilor economice la activitatea economică corespunzătoare pe teritoriul vechiului port liber Hamburg;

- (d) să fie plasate sub regim de perfecționare sub control vamal în condițiile prevăzute de acest regim;
- (e) să fie plasate sub regim de admitere temporară în condițiile prevăzute de acest regim;
- (f) să fie abandonate în conformitate cu art. 182;
- (g) să fie distruse, cu condiția ca persoana interesată să furnizeze autorităților vamale toate informațiile pe care acestea le consideră necesare.

Atunci când mărfurile sunt plasate sub unul din regimurile menționate la lit. (c), (d) sau (e), statele membre pot, în măsura în care este necesar să se țină cont de condițiile de operare și de supraveghere vamală ale zonelor libere și antrepozitelor libere, să adapteze măsurile de control prevăzute.

Articolul 174

Mărfurile comunitare menționate în art. 166 lit. (b) care sunt cuprinse în politica agricolă comună trebuie să facă obiectul numai acelor forme de manipulare recomandate expres pentru asemenea mărfuri, în conformitate cu art. 109 alin. (2). O astfel de manipulare poate fi întreprinsă fără autorizație.

Articolul 175

1. Când art. 173 și 174 nu se aplică, mărfurile necomunitare și cele comunitare menționate în art. 166 lit. (b) nu se consumă sau utilizează în zonele libere sau antrepozitele libere.

2. Fără să aducă atingere dispozițiilor aplicabile rezervelor și stocurilor, atunci când regimul în cauză prevede astfel, alin. (1) nu împiedică utilizarea sau consumul de mărfuri a căror punere în liberă circulație sau a căror admitere temporară nu ar atrage după sine aplicarea drepturilor de import sau a măsurilor de politică agricolă comună sau de politică comercială. În această situație nu este necesară nici o declarație de punere în liberă circulație sau de admitere temporară.

Totuși, o astfel de declarație se solicită dacă unor astfel de mărfuri urmează să li se aplice un contingent sau plafon.

Articolul 176

1. Toate persoanele care desfășoară o activitate ce implică fie depozitarea, prelucrarea sau transformarea, fie vânzarea sau cumpărarea de mărfuri într-o zonă sau antrepozit liber trebuie să țină evidența operativă a mărfurilor într-o formă aprobată de autoritățile vamale. Mărfurile sunt înregistrate în evidența operativă imediat ce sunt aduse în incinta unei astfel de persoane. Evidența operativă trebuie să dea posibilitatea autorităților vamale să identifice mărfurile și să le înregistreze mișcările.
2. Atunci când mărfurile sunt transbordate într-o zonă liberă, documentele legate de operațiune sunt păstrate la dispoziția autorităților vamale. Depozitarea mărfurilor pe termen scurt în astfel de transbordări este considerată a face parte integrantă din operațiune.

D. Scoaterea mărfurilor din zonele libere sau antrepozitele libere

Articolul 177

Fără să aducă atingere dispozițiilor speciale adoptate prin legislația vamală care reglementează domenii specifice, mărfurile care părăsesc o zonă liberă sau un antrepozit liber pot fi:

- exportate sau reexportate de pe teritoriul vamal al Comunității sau
- introduse într-o altă parte a teritoriului vamal al Comunității.

Dispozițiile titlului III, cu excepția art. 48 - 53 atunci când este vorba de mărfuri comunitare, se aplică mărfurilor introduse în alte părți ale teritoriului respectiv, cu excepția cazurilor în care mărfurile părăsesc acea zonă pe cale maritimă sau pe calea aerului fără a fi fost plasate sub un regim vamal de tranzit sau de alt tip.

Articolul 178

1. Atunci când apare o datorie vamală pentru mărfuri necomunitare, iar valoarea în vamă a unor astfel de mărfuri se bazează pe prețul efectiv plătit sau de plătit care include cheltuielile de antrepozitare sau de conservare a mărfurilor pe durata rămânerii lor în zona liberă sau antrepozitul liber, astfel de cheltuieli nu sunt incluse în valoarea în vamă dacă ele sunt indicate separat de prețul efectiv plătit sau de plătit pentru mărfuri.

2. Atunci când mărfurile respective au fost supuse, într-o zonă liberă sau antrepozit liber, uneia dintre formele uzuale de manipulare în sensul art. 109 alin. (1), natura mărfurilor, valoarea în vamă și cantitatea care trebuie luate în considerare la stabilirea valorii drepturilor de import sunt acelea care, la cererea declarantului și în măsura în care o astfel de manipulare este cuprinsă în autorizația acordată în conformitate cu alin. (3) din articolul menționat, ar trebui luate în considerare pentru aceste mărfuri în momentul menționat în art. 214, dacă nu ar fi fost supuse unor astfel de manipulări. Totuși, se pot stabili derogări de la această dispoziție în conformitate cu procedura comitetului.

Articolul 179

1. Mărfurilor comunitare menționate în art. 166 lit. (b) care sunt cuprinse în politica agricolă comună și care sunt plasate într-o zonă liberă sau antrepozit liber li se atribuie o destinație sau utilizare prevăzută de reglementările care le acordă, pe baza plasării lor într-o zonă liberă sau antrepozit liber, beneficiul măsurilor care se aplică în mod obișnuit exportului unor astfel de mărfuri.
2. În cazul în care asemenea mărfuri sunt reintroduse într-o altă parte a teritoriului vamal al Comunității sau dacă nu s-a făcut nici o solicitare pentru a li se atribui o destinație sau utilizare menționată în alin. (1) până la expirarea termenului recomandat conform art. 171 alin. (2), autoritățile vamale iau măsurile prevăzute în legislația relevantă care reglementează domeniile specifice cu privire la nerespectarea destinației sau utilizării prevăzute.

Articolul 180

1. Atunci când mărfurile sunt introduse sau reintroduse într-o altă parte a teritoriului vamal al Comunității sau sunt plasate sub un regim vamal, certificatul menționat în art. 170 alin. (4) poate fi utilizat ca dovadă a statutului comunitar sau necomunitar al unor astfel de mărfuri.
2. Atunci când nu se dovedește cu certificatul sau alte mijloace că mărfurile au statut comunitar sau necomunitar, mărfurile pot fi considerate:
 - mărfuri comunitare, în scopul aplicării drepturilor de export și licențelor de export sau a măsurilor de export prevăzute de politica comercială;
 - mărfuri necomunitare în toate celelalte cazuri.

Articolul 181

Autoritățile vamale trebuie să se asigure că sunt respectate reglementările cu privire la export sau reexport, atunci când mărfurile sunt exportate sau reexportate dintr-o zonă liberă sau antrepozit liber.

Secțiunea 2

Reexportul, distrugerea și abandonarea

Articolul 182

1. Mărfurile necomunitare pot fi:
 - reexportate de pe teritoriul vamal al Comunității;
 - distruse;
 - abandonate în favoarea bugetului statului când legislația cuprinde dispoziții în acest sens.
2. Reexportul implică, după caz, aplicarea formalităților prevăzute pentru ieșirea mărfurilor, inclusiv măsurile de politică comercială.

Cazurile în care mărfurile necomunitare pot fi plasate sub un regim suspensiv în scopul neaplicării măsurilor de politică comercială la export pot fi stabilite în conformitate cu procedura comitetului.

3. Reexportul sau distrugerea fac obiectul unei înștiințări prealabile a autorităților vamale. Autoritățile vamale interzic reexportul dacă formalitățile sau măsurile menționate în alin. (2) primul paragraf prevăd acest lucru. Când mărfurile plasate sub un regim vamal economic pe teritoriul vamal al Comunității sunt destinate reexportului, se depune o declarație vamală de export în sensul art. 59 - 78. În astfel de cazuri, se aplică art. 161 alin. (4) și (5).

Abandonarea este pusă în executare în conformitate cu dispozițiile naționale.

4. Distrugerea sau abandonarea nu presupun nici o cheltuială de la bugetul statului.
5. Oricăror deșeuri sau resturi care rezultă din distrugere li se atribuie destinația sau utilizarea prevăzută de vamă pentru mărfurile necomunitare.

Acestea rămân sub supraveghere vamală până în momentul prevăzut în art. 37 alin. (2).

TITLUL V

MĂRFURI CARE PĂRĂSESC TERITORIUL VAMAL AL COMUNITĂȚII

Articolul 183

Mărfurile care părăsesc teritoriul vamal al Comunității sunt supuse supravegherii vamale. Ele pot fi supuse controalelor autorităților vamale în conformitate cu dispozițiile în vigoare. Ele părăsesc teritoriul respectiv folosind, când este cazul, traseul stabilit de autoritățile vamale și în conformitate cu modalitățile prevăzute de aceste autorități.

TITLUL VI

Operațiuni privilegiate

Capitolul 1

Scutiri de taxe vamale

Articolul 184

Consiliul, hotărând cu majoritate calificată la propunerea Comisiei, stabilește cazurile în care, datorită unor împrejurări speciale, sunt scutite de drepturile de import sau de export mărfurile care sunt puse în liberă circulație sau sunt exportate.

Capitolul 2

Mărfuri reintroduse

Articolul 185

1. Mărfurile comunitare care, după ce au fost exportate, sunt reintroduse pe teritoriul vamal al Comunității și puse în liberă circulație în decursul unei perioade de trei ani sunt scutite de drepturi de import la solicitarea persoanei interesate.

Totuși:

- termenul de trei ani poate fi depășit pentru a lua în considerare împrejurările speciale;
- atunci când, înaintea exportării lor de pe teritoriul vamal al Comunității, mărfurile reintroduse sunt puse în liberă circulație cu drepturi de import reduse sau zero datorită utilizării lor în scopuri speciale, se acordă scutirea de drepturi conform alin. (1) numai dacă ele urmează să fie reimportate în același scop.

Atunci când scopul pentru care mărfurile respective urmează să fie importate nu mai este același, suma drepturilor de import aferente lor se reduce cu oricare sumă încasată la prima punere în liberă circulație a mărfurilor. În cazul în care cea de-a doua sumă o depășește pe cea încasată la punerea în libera circulație a mărfurilor reintroduse, nu se acordă nici o rambursare.

2. Scutirea de drepturi de import prevăzută în alin. (1) nu se acordă în cazul:
 - (a) mărfurilor exportate de pe teritoriul vamal al Comunității în regim de perfecționare pasivă numai dacă acele mărfuri rămân în aceeași stare în care au fost exportate;

- (b) mărfurilor care au făcut obiectul unei măsuri a Comunității ce a implicat exportarea lor în țări terțe. Împrejurările și condițiile în care se poate renunța la această cerință se stabilesc în conformitate cu procedura comitetului.

Articolul 186

Scutirea de drepturi de import prevăzută în art. 185 se acordă numai dacă mărfurile sunt reimportate în aceeași stare în care au fost exportate. Împrejurările și condițiile în care se poate renunța la această cerință se stabilesc în conformitate cu procedura comitetului.

Articolul 187

Art. 185 și 186 se aplică *mutatis mutandis* produselor compensatoare inițial exportate sau reexportate ca urmarea a unui regim de perfecționare activă.

Valoarea drepturilor de import legal datorate se stabilește pe baza reglementărilor aplicabile în cazul regimului de perfecționare activă, data reexportului fiind considerată ca data punerii în liberă circulație.

CAPITOLUL 3

PRODUSE DE PESCUIT MARITIM ȘI ALTE PRODUSE OBȚINUTE DIN MARE

Articolul 188

Fără să aducă atingere art. 23 alin. (1) lit. (f), sunt scutite de drepturi de import în momentul punerii în liberă circulație:

- (a) produsele de pescuit maritim și alte produse obținute din marea teritorială a unei țări terțe cu ajutorul navelor înmatriculate sau înregistrate într-un stat membru sau sub pavilionul statului respectiv;
- (b) produsele obținute din produsele menționate la lit. (a) la bordul navelor-fabrică care îndeplinesc condițiile prevăzute la litera menționată.

TITLUL VII

DATORIA VAMALĂ

CAPITOLUL 1

GARANȚIA PENTRU PLATA UNEI DATORII VAMALE

Articolul 189

1. Atunci când, în conformitate cu reglementările vamale, autoritățile vamale solicită constituirea unei garanții pentru a asigura plata unei datorii vamale, o astfel de garanție trebuie să fie constituită de debitor sau de potențialul debitor.
2. Autoritățile vamale solicită o singură garanție pentru o datorie vamală.

Atunci când garanția este constituită în cadrul unui regim vamal care poate fi utilizat pentru anumite mărfuri în mai multe state membre, garanția respectivă este valabilă, așa cum se prevede în dispozițiile adoptate prin procedura comitetului, în statele membre respective.
3. Autoritățile vamale pot autoriza constituirea garanției de către o altă persoană decât cea de la care este solicitată.
4. Atunci când debitorul sau potențialul debitor este o autoritate publică, nu i se solicită nici o garanție.
5. Autoritățile vamale pot renunța la solicitarea constituirii unei garanții când valoarea ce trebuie garantată nu depășește 500 ECU.

Articolul 190

1. Atunci când legislația vamală prevede constituirea garanției facultative, o astfel de solicitare a garanției este lăsată la latitudinea autorităților vamale atât timp cât acestea consideră că datoria vamală care a fost sau poate fi generată nu este sigură că se achită în termenul prevăzut.

Atunci când garanția menționată în paragraful precedent nu este solicitată, autoritățile vamale pot totuși cere de la persoana menționată în art. 189 alin. (1) un angajament de a respecta obligațiile pe care această persoană este obligată să le îndeplinească din punct de vedere legal.
2. Garanția menționată în alin. (1) primul paragraf este solicitată:
 - în momentul aplicării reglementărilor care solicită constituirea unei asemenea garanții sau
 - în orice moment ulterior când autoritățile vamale consideră că nu este sigură că datoria vamală care a fost sau poate fi generată se va achita în termenul prevăzut.

Articolul 191

La cererea persoanei menționate în art. 189 alin. (1) sau (3), autoritățile vamale permit constituirea unei garanții globale, care să acopere două sau mai multe operațiuni pentru care a apărut sau poate să apară o datorie vamală.

Articolul 192

1. Atunci când potrivit legislației vamale constituirea unei garanții este obligatorie, autoritățile vamale stabilesc valoarea unei astfel de garanții la un nivel egal cu:

- valoarea exactă a datoriei vamale sau datoriilor respective când valoarea poate fi stabilită cu certitudine în momentul solicitării garanției,
- în alte cazuri valoarea maximă, așa cum a fost estimată de autoritățile vamale, a datoriei sau datoriilor vamale care au fost sau pot fi generate.

Atunci când se constituie o garanție globală pentru datoriile vamale a căror valoare se poate modifica în timp, valoarea unei astfel de garanții este stabilită la un nivel care să permită acoperirea în orice moment a datoriei vamale respective.

2. Atunci când potrivit legislației vamale constituirea unei garanții este facultativă și autoritățile vamale solicită constituirea acesteia, valoarea garanției este stabilită de autoritățile respective în așa fel încât să nu depășească nivelul prevăzut în alin. (1).
3. Împrejurările și condițiile în care poate fi constituită o garanție forfetară sunt stabilite în conformitate cu procedura comitetului.

Articolul 193

O garanție se poate constitui:

- fie prin depozit în numerar,
- fie printr-un garant.

Articolul 194

1. Depozitele în numerar se constituie în moneda statului membru în care se solicită garanția.

Se consideră echivalentele unui depozit:

- prezentarea unui cec a cărui încasare este garantată de instituția asupra căreia este tras, în orice modalitate acceptată de autoritățile vamale,
 - prezentarea oricărui alt instrument recunoscut ca mijloc de plată de către aceste autorități.
2. Garanția sub forma unui depozit în numerar sau a unei plăți considerate echivalentă cu un depozit în numerar se constituie în conformitate cu dispozițiile în vigoare în statul membru în care este solicitată garanția.

Articolul 195

Garantul se angajează în scris să plătească solidar cu debitorul valoarea garantată a datoriei vamale care devine exigibilă.

Garantul este o terță persoană stabilită în Comunitate și aprobată de autoritățile vamale ale statului membru.

Autoritățile vamale pot refuza să aprobe garantul sau tipul de garanție propusă când aceasta din urmă nu conferă siguranța achitării datoriei vamale în termenul prevăzut.

Articolul 196

Persoana solicitată să constituie garanția are libertatea de a alege între tipurile de garanție prevăzute în art. 193.

Totuși, autoritățile vamale pot refuza să accepte tipul de garanție propus atunci când acesta este incompatibil cu buna funcționare a regimului vamal respectiv. Același lucru este valabil în privința garanției propuse. Autoritățile vamale pot solicita ca tipul de garanție ales să fie menținut pentru o anumită perioadă de timp.

Articolul 197

1. Atunci când reglementările adoptate în conformitate cu procedura comitetului prevăd astfel, autoritățile vamale pot accepta alte tipuri de garanții decât cele menționate în art. 193 în cazul în care se furnizează o asigurare echivalentă că datoria vamală va fi achitată.

Autoritățile vamale refuză garanția propusă de debitorul vamal atunci când ele nu consideră că o astfel de garanție asigură plata datoriei vamale.

2. În conformitate cu rezerva menționată în alin. (1) al doilea paragraf, autoritățile vamale pot accepta un depozit în numerar fără a fi îndeplinite condițiile prevăzute în art. 194 alin. (1).

Articolul 198

Atunci când autoritățile vamale stabilesc faptul că garanția constituită nu asigură plata datoriei vamale în termenul prevăzut sau că aceasta nu mai este sigură sau suficientă pentru asigurarea plății, ele solicită persoanei menționate în art. 189 alin. (1), la alegerea sa, să constituie o garanție suplimentară sau să înlocuiască garanția originală cu una nouă.

Articolul 199

1. Garanția nu se eliberează până în momentul în care datoria vamală pentru care a fost constituită nu se stinge sau nu mai poate să apară. Odată ce datoria vamală se stinge sau nu mai poate să apară, se eliberează garanția.
2. Odată ce datoria vamală a fost stinsă parțial sau poate să apară numai cu privire la o parte a valorii care a fost garantată, o parte a garanției este eliberată, la cererea persoanei interesate, numai dacă valoarea în discuție justifică o astfel de acțiune.

Articolul 200

Atunci când este necesar, se adoptă derogări de la dispozițiile cuprinse în prezentul capitol, în conformitate cu procedura comitetului, pentru a se ține cont de convențiile internaționale.

CAPITOLUL 2

APARIȚIA DATORIEI VAMALE

Articolul 201

1. O datorie vamală la import poate să apară prin:
 - (a) punerea în liberă circulație a mărfurilor pasibile de drepturi de import sau
 - (b) plasarea unor astfel de mărfuri sub regimul de admitere temporară cu scutire parțială de drepturi de import.
2. O datorie vamală apare în momentul acceptării declarației vamale în discuție.
3. Debitorul vamal este declarantul. În situația unei reprezentări indirecte, persoana în numele căreia se face declarația vamală este de asemenea, debitor vamal.

Atunci când se întocmește o declarație vamală privind unul din regimurile menționate în alin. (1) pe baza informațiilor care conduc la faptul că toate sau o parte a drepturilor legal datorate nu au fost încasate, persoanele care au oferit informațiile necesare la întocmirea declarației și care știau, sau care a fi trebuit să știe în mod normal că aceste informații erau false, pot fi considerate de asemenea debitori vamali în conformitate cu dispozițiile naționale în vigoare.

Articolul 202

1. O datorie vamală la import poate să apară prin:
 - (a) introducerea ilegală pe teritoriul vamal al Comunității a mărfurilor supuse drepturilor de import sau
 - (b) introducerea ilegală într-o altă parte pe acel teritoriu a unor astfel de mărfuri amplasate într-o zonă liberă sau antrepozit liber.

În sensul prezentului articol, introducerea ilegală reprezintă orice introducere care încalcă dispozițiile art. 38 - 41 și art. 177 a doua liniuță.

2. Datoria vamală este apărută în momentul în care mărfurile sunt introduse ilegal.
3. Debitorii vamali sunt:

- persoana care introduce ilegal astfel de mărfuri,
- orice persoană care a participat la introducerea ilegală a mărfurilor și care știa sau ar fi trebuit să știe în mod normal că o astfel de introducere este ilegală,
- orice persoană care a cumpărat sau deținut mărfurile în discuție și care știa sau ar fi trebuit să știe, în mod normal, în momentul achiziționării sau primirii mărfurilor, că ele au fost introduse ilegal.

Articolul 203

1. O datorie vamală la import apare prin:

- scoaterea ilegală de sub supravegherea vamală a mărfurilor supuse drepturilor de import.

2. Datoria vamală apare în momentul când mărfurile sunt scoase de sub supravegherea vamală.

3. Debitorii vamali sunt:

- persoana care scoate mărfurile de sub supraveghere vamală,
- orice persoană care a participat la o astfel de acțiune și care știa sau ar fi trebuit să știe în mod normal că mărfurile au fost scoase de sub supraveghere vamală,
- orice persoană care a cumpărat sau deținut mărfurile în discuție și care știa sau ar fi trebuit să știe, în mod normal, în momentul cumpărării sau primirii mărfurilor, că ele au fost scoase de sub supraveghere vamală și
- după caz, persoana solicitată să îndeplinească obligațiile ce rezultă din depozitarea temporară a mărfurilor sau din utilizarea regimului vamal sub care sunt plasate acele mărfuri.

Articolul 204

1. O datorie vamală la import apare prin:

- (a) neîndeplinirea uneia dintre condițiile ce rezultă, în privința mărfurilor supuse drepturilor de import, din depozitarea lor temporară sau din utilizarea regimului vamal sub care sunt plasate sau
- (b) nerespectarea unei condiții ce reglementează plasarea mărfurilor sub acel regim sau acordarea unei taxe de import reduse sau zero ținând seama de utilizarea mărfurilor,

în alte cazuri decât cele menționate la art. 203 doar dacă nu se stabilește că acele omisiuni nu au un efect semnificativ asupra utilizării corecte a regimului de depozitare temporară sau a regimului vamal avut în vedere.

2. Datoria vamală apare fie în momentul în care obligația a cărei neîndeplinire generează datorii vamale încetează a mai fi respectată, fie în momentul în care mărfurile sunt plasate sub

regimul vamal în cauză, atunci când se stabilește ulterior că o condiție care reglementează plasarea mărfurilor sub acel regim sau acordarea unei taxe de import reduse sau zero ținând seama de destinația sau utilizarea mărfurilor nu a fost îndeplinită în fapt.

3. Debitorul vamal este persoana căreia i se solicită, în funcție de împrejurări, fie îndeplinirea obligațiilor apărute, în privința mărfurilor pasibile de drepturi de import, în urma depozitării lor temporare sau a utilizării regimului sub care au fost plasate, fie respectarea condițiilor care reglementează plasarea mărfurilor sub acel regim.

Articolul 205

1. O datorie vamală la import apare prin:

- consumul sau utilizarea, într-o zonă liberă sau antrepozit liber, a mărfurilor pasibile de drepturi de import, în alte condiții decât cele prevăzute în legislația în vigoare.

Atunci când mărfurile dispar și când dispariția lor nu poate fi explicată într-o manieră satisfăcătoare pentru autoritățile vamale, acele autorități vamale pot considera mărfurile ca fiind consumate sau utilizate în zona liberă sau antrepozitul liber.

2. Datoria vamală apare în momentul în care mărfurile sunt consumate sau sunt utilizate mai întâi în alte condiții decât cele prevăzute de legislația în vigoare.
3. Debitorul vamal este persoana care a consumat sau utilizat mărfurile și orice persoană care a participat la această consumare sau utilizare și care era știa sau ar fi trebuit să știe în mod normal că mărfurile au fost consumate sau utilizate în alte condiții decât cele prevăzute de legislația în vigoare.

Atunci când autoritățile vamale consideră mărfurile care au dispărut ca fiind consumate sau utilizate într-o zonă liberă sau antrepozit liber și nu este posibilă aplicarea alineatului precedent, persoana pasibilă de plata datoriei vamale este ultima persoană cunoscută de aceste autorități ca fiind în posesia mărfurilor.

Articolul 206

1. Prin derogare de la art. 202 și 204 alin. (1) lit. (a), se consideră că nu a fost generată nici o datorie vamală la import pentru anumite mărfuri, atunci când persoana interesată face dovada că neîndeplinirea obligațiilor ce rezultă din:

- dispozițiile art. 38 - 41 și art. 177 a doua liniuță sau
- păstrarea mărfurilor respective în depozit temporar sau
- utilizarea regimului vamal sub care au fost plasate mărfurile,

sunt urmare a distrugerii totale ori a pierderii iremediabile a mărfurilor respective, ca rezultat al naturii mărfurilor sau împrejurărilor neprevăzute ori de forță majoră, sau ca o consecință a autorizării de către autoritățile vamale.

În sensul prezentului alineat, mărfurile sunt pierdute iremediabil când devin de neutilizat de către orice persoană.

2. În același mod, se consideră că nu a apărut nici o datorie vamală la import pentru mărfurile puse în liberă circulație la o taxă de import redusă sau zero ținând seama de utilizarea lor în scopuri speciale, când astfel de mărfuri sunt exportate sau reexportate cu permisiunea autorităților vamale.

Articolul 207

Atunci când, în conformitate cu art. 206 alin. (1), se consideră că nu a apărut nici o datorie vamală pentru mărfurile puse în liberă circulație la o taxă de import redusă sau zero ținând seama de utilizarea lor în scopuri speciale, orice resturi sau deșeuri ce rezultă dintr-o astfel de distrugere se consideră a fi mărfuri necomunitare.

Articolul 208

Atunci când, în conformitate cu art. 203 sau 204 apare o datorie vamală pentru mărfurile puse în liberă circulație la o taxă de import redusă sau zero ținând seama de utilizarea lor în scopuri speciale, valoarea achitată când mărfurile au fost puse în liberă circulație se deduce din valoarea datoriei vamale.

Această dispoziție se aplică *mutatis mutandis* atunci când apare o datorie vamală pentru deșeurile sau resturile ce au rezultat din distrugerea unor astfel de mărfuri.

Articolul 209

1. O datorie vamală la export apare prin:
 - exportul mărfurilor pasibile de drepturi de export de pe teritoriul vamal al Comunității, incluse într-o declarație vamală.
2. Datoria vamală apare în momentul în care este acceptată declarația vamală.
3. Debitorul vamal este declarantul. În situația reprezentării indirecte, persoana în numele căreia se face declarația este considerată, de asemenea, debitor vamal.

Articolul 210

1. O datorie vamală la export apare prin:
 - scoaterea mărfurilor pasibile de drepturi de export de pe teritoriul vamal al Comunității fără declarație vamală.

2. Datoria vamală apare în momentul în care mărfurile menționate părăsesc efectiv teritoriul respectiv.
3. Debitorul vamal este:
 - persoana care a scos mărfurile și
 - orice persoană care a participat la o astfel de acțiune și care cunoștea sau ar fi trebuit să cunoască, în mod normal, faptul că nu s-a depus o declarație vamală, dar ar fi trebuit să fie depusă.

Articolul 211

1. O datorie vamală la export apare prin:
 - neîndeplinirea condițiilor în care a fost permisă ieșirea mărfurilor din teritoriul vamal al Comunității cu scutire totală sau parțială de drepturi de export.
2. Datoria apare la data la care mărfurile ajung la o destinație diferită de cea pentru care li s-a permis să părăsească teritoriul vamal al Comunității cu scutire totală sau parțială de drepturi de export sau, dacă autoritățile vamale nu pot determina această dată, la expirarea termenului stabilit pentru a se face dovada îndeplinirii condițiilor care au îndreptățit o astfel de scutire.
3. Debitorul vamal este declarantul. În cazul unei reprezentări indirecte, persoana în numele căreia este făcută declarația este de asemenea debitor.

Articolul 212

Datoria vamală menționată în art. 201-205 și 209-211 apare chiar dacă se referă la mărfuri supuse măsurilor de prohibiție sau restricție la import sau export de orice fel. Totuși, nu apare nici o datorie vamală la introducerea ilegală pe teritoriul vamal al Comunității a banilor falși sau a substanțelor narcotice și psihotrope care nu intră în circuitul economic strict supravegheat de către autoritățile competente pentru a fi folosite în scopuri medicale și științifice. În vederea respectării dreptului penal aplicabil infracțiunilor vamale, datoria vamală apare totuși în cazul în care, în conformitate cu legislația penală a unui stat membru, pe baza datoriilor vamale se stabilesc sancțiuni sau atunci când existența unei datorii vamale se constituie ca bază pentru inițierea urmăririi penale.

Articolul 213

Atunci când mai multe persoane sunt obligate să plătească aceeași datorie, acestea sunt obligate să plătească solidar acea datorie.

Articolul 214

1. În absența dispozițiilor contrare prevăzute în prezentul Cod și fără să aducă atingere alin. (2), valoarea drepturilor de import sau export aplicabile mărfurilor se determină pe baza regulilor de evaluare adecvate pentru respectivele mărfuri la data apariției datoriei vamale aferente.

2. Atunci când nu este posibilă stabilirea precisă a datei la care a apărut datoria vamală, data avută în vedere la stabilirea regulilor de evaluare adecvate pentru respectivele mărfuri este aceea la care autoritățile vamale decid că mărfurile îndeplinesc condițiile în care apare o datorie vamală.

Totuși, atunci când autoritățile vamale dețin informații pe baza cărora pot stabili că datoria vamală a apărut înainte de a se lua acea decizie, valoarea drepturilor de import sau export pentru mărfurile în cauză se stabilește pe baza regulilor de evaluare adecvate în termenul cel mai scurt posibil în care se poate stabili existența datoriei vamale rezultate din situația respectivă pe baza informațiilor disponibile.

3. În cazurile și condițiile definite de dispozițiile adoptate în cadrul procedurii comitetului, se aplică dobânzi compensatoare pentru a împiedica obținerea nelegitimă a unor avantaje financiare prin amânarea datei la care datoria vamală a fost generată sau înscrisă în evidența contabilă.

Articolul 215

1. O datorie vamală apare la locul în care s-au produs faptele care au generat-o.
2. Dacă nu este posibilă determinarea locului menționat în alin. (1), datoria vamală se consideră a fi fost generată acolo unde autoritățile vamale decid că mărfurile îndeplinesc condițiile în care apare o datorie vamală.
3. Atunci când un regim vamal nu este încheiat pentru mărfuri, datoria vamală se consideră a fi fost generată acolo unde mărfurile:
 - au fost plasate sub regimul respectiv sau
 - intră în Comunitate sub acel regim .
4. Atunci când autoritățile vamale dețin informații pe baza cărora pot stabili că datoria vamală a apărut în prealabil, când mărfurile erau în alt loc și la o dată anterioară, datoria vamală se consideră că a apărut în locul unde mărfurile pot fi localizate la data cea mai îndepărtată la care se poate stabili existența unei datorii vamale.

Articolul 216

1. În măsura în care acordurile încheiate între Comunitate și anumite țări terțe prevăd acordarea la importul în aceste țări al unui tratament tarifar preferențial pentru mărfurile originare din Comunitate în sensul acestor acorduri, cu condiția ca, atunci când au fost obținute sub regimul de perfecționare activă, mărfurile necomunitare incorporate în mărfurile originare menționate să fie supuse plății drepturilor de import aferente, validarea documentelor necesare pentru a permite obținerea unui astfel de tratament tarifar preferențial în terțe țări duce la apariția unei datorii vamale la import.
2. Momentul apariției acestei datorii vamale este considerat a fi momentul în care autoritățile vamale acceptă declarația de export pentru mărfurile în cauză.

3. Debitorul vamal este declarantul. În eventualitatea unei reprezentări indirecte, persoana în numele căreia se face declarația este și debitor vamal.
4. Valoarea drepturilor de import corespunzătoare acestei datorii vamale este determinată în aceleași condiții ca în cazul unei datorii vamale care rezultă din acceptarea, la aceeași dată, a declarației pentru punerea în liberă circulație a mărfurilor respective, în scopul încheierii regimului de perfecționare activă.

CAPITOLUL 3

RECUPERAREA VALORII DATORIEI VAMALE

Secțiunea 1

Înscrierea în evidența contabilă și comunicarea valorii drepturilor debitorului vamal

Articolul 217

1. Orice valoare a drepturilor de import sau export care rezultă dintr-o datorie vamală, denumită în continuare „valoarea drepturilor”, se calculează de autoritățile vamale de îndată ce intră în posesia datelor necesare și este înregistrată de autoritățile respective în evidențele contabile sau pe orice alt suport echivalent (înscrierea în evidența contabilă).

Primul paragraf nu se aplică:

- (a) atunci când a fost introdus o taxă anti-dumping sau compensatorie provizorie;
- (b) atunci când valoarea drepturilor legal datorate o depășește pe aceea stabilită pe baza unei informații tarifare obligatorii;
- (c) în cazul în care dispozițiile adoptate în conformitate cu procedura comitetului scutesc autoritățile vamale de obligația de a înscrie în evidența contabilă drepturi într-un cuantum sub o anumită valoare.

Autoritățile vamale pot să nu ia în calcul valori ale drepturilor care, conform art. 221 alin. (3), nu au putut fi comunicate debitorului vamal după expirarea termenului permis.

2. Statele membre stabilesc modalitățile practice pentru înscrierea în evidența contabilă a valorii drepturilor. Aceste modalități pot varia în momentul în care autoritățile vamale, având în vedere condițiile în care datoria vamală a apărut, au certitudinea că sumele menționate vor fi plătite.

Articolul 218

1. Atunci când apare o datorie vamală în urma acceptării declarației pentru mărfuri pentru un alt regim vamal decât admiterea temporară cu scutire parțială de drepturi de import sau orice alt act cu același efect juridic ca și această acceptare, valoarea corespunzătoare acestei datorii vamale este înscrisă în evidența contabilă de îndată ce a fost calculată și cel târziu a doua zi după ce mărfurilor li s-a acordat liberul de vamă.

Totuși, dacă plata a fost garantată, valoarea totală a drepturilor aferente mărfurilor cărora li s-a acordat liberul de vamă în beneficiul uneia și aceleiași persoane într-un perioadă stabilită de autoritățile vamale, care nu poate depăși 31 de zile, poate fi acoperită de o singură înscriere în evidența contabilă la sfârșitul perioadei respective. O astfel de înscriere în evidența contabilă trebuie să aibă loc în termen de cinci zile de la expirarea perioadei respective.

2. Atunci când este prevăzută acordarea liberului de vamă mărfurilor cu condiția îndeplinirii anumitor condiții prevăzute de legislația comunitară care reglementează fie stabilirea valorii datoriei, fie modul de încasare a acesteia, înscrierea în evidența contabilă trebuie să se facă în cel mult două zile de la data în care a fost stabilită sau fixată valoarea datoriei sau obligația de a plăti drepturile rezultate din această datorie.

Totuși, dacă datoria vamală este legată de o taxă anti-dumping sau compensatorie provizorie, această taxă se înscrie în evidența contabilă în cel mult două luni după publicarea în *Jurnalul Oficial al Comunităților Europene* a Regulamentului de instituire a unei taxe anti-dumping sau compensatorii provizorii.

3. Atunci când apare o datorie vamală în alte condiții decât cele menționate în alin. (1), valoarea drepturilor relevante este înscrisă în evidența contabilă în cel mult două zile de la data la care autoritățile vamale pot:

- calcula valoarea taxei respective și
- stabili debitorul.

Articolul 219

1. Termenele pentru înscrierea în evidența contabilă prevăzute în art. 218 pot fi prelungite:
 - (a) pe motive legate de organizarea administrativă a statelor membre și în special în cazul în care conturile sunt centralizate, sau
 - (b) atunci când condiții speciale împiedică autoritățile vamale să respecte termenele respective.

Astfel de prelungiri de termene nu pot depăși 14 zile.

2. Termenele prevăzute la alin. (1) nu se aplică în condiții neprevăzute sau în cazuri de forță majoră.

Articolul 220

1. În cazul în care valoarea drepturilor rezultate dintr-o datorie vamală nu a fost înscrisă în evidența contabilă în conformitate cu art. 218 și 219 sau a fost înscrisă la un nivel inferior sumei datorate legal, valoarea drepturilor ce urmează a fi recuperate trebuie înscrisă în evidența contabilă în cel mult două zile de la data la care autoritățile vamale au luat cunoștință de situație și pot calcula suma datorată legal și stabili debitorul (înscriere ulterioară în evidența contabilă). Acel termen poate fi prelungit în conformitate cu art. 219.

2. Cu excepția cazurilor menționate în art. 217 alin. (1) al doilea și al treilea paragraf, înscrierea ulterioară în evidența contabilă nu este posibilă dacă:
 - (a) decizia inițială de a nu înscrie drepturile în evidența contabilă sau de a le înscrie la o valoare mai mică decât suma legal datorată a fost luată pe baza dispozițiilor generale invalidate la o dată ulterioară de o hotărâre judecătorească;
 - (b) valoarea drepturilor legal datorate nu a fost înscrisă în evidența contabilă ca urmare a unei erori din partea autorităților vamale care nu ar fi putut fi detectată în condiții rezonabile de către persoana obligată să plătească, aceasta la rândul său acționând cu bună-credință și respectând toate dispozițiile prevăzute de legislația în vigoare cu privire la declarația vamală;
 - (c) dispozițiile adoptate în conformitate cu procedura comitetului scutesc autoritățile vamale de la înscrierea ulterioară în evidența contabilă a valorii drepturilor sub o anumită valoare.

Articolul 221

1. De îndată ce a fost înscris în evidența contabilă, valoarea drepturilor trebuie comunicată debitorului în conformitate cu modalitățile corespunzătoare.
2. Dacă valoarea drepturilor datorate a fost înscrisă orientativ în declarația vamală, autoritățile vamale pot specifica faptul că aceasta nu poate fi comunicată în conformitate cu alin. (1) decât dacă valoarea taxei indicate nu corespunde cu cea stabilită de autorități.

Fără să aducă atingere aplicării art. 218 alin. (1), paragrafului al doilea, dacă se face uz de posibilitatea prevăzută în paragraful precedent, acordarea liberului de vamă pentru mărfuri de către autoritățile vamale echivalează cu comunicarea către debitor a valorii drepturilor înscrise în evidența contabilă.

3. Înștiințarea debitorului nu poate avea loc după expirarea unei perioade de trei ani de la data la care a apărut datoria vamală. Totuși, dacă incapacitatea autorităților vamale de a stabili valoarea exactă datorată legal este rezultatul unui act ce poate declanșa urmărirea penală, în măsura în care dispozițiile în vigoare o permit, această înștiințare poate fi făcută după expirarea acestei perioade de trei ani.

Sectiunea 2

Termene și modalități de plată a valorii drepturilor

Articolul 222

1. Valoarea drepturilor care a făcut obiectul comunicării prevăzute în art. 221 trebuie achitată de debitori respectând următoarele termene:
 - (a) dacă persoana nu are dreptul la nici una dintre facilitățile de plată prevăzute în art. 224 - 229, plata se face în termenul prevăzut.

Fără să aducă atingere art. 244 paragraful al doilea, această perioadă nu poate depăși 10 zile după comunicarea către debitor a valorii drepturilor datorate și, în cazul înscrierii cumulate în evidența contabilă în condițiile prevăzute în art. 218 alin. (1) paragraful al doilea, aceasta se stabilește în așa fel încât să nu îi permită debitorului să obțină un termen pentru plată mai lung decât dacă i s-ar fi acordat o amânare a plății.

Se poate acorda automat o prelungire dacă se constată că persoana în cauză a primit înștiințarea prea târziu pentru a putea să plătească în termenul prevăzut.

Prelungirea termenului mai poate fi acordată de autoritățile vamale la cererea debitorului dacă valoarea drepturilor ce trebuie plătite rezultă în urma acțiunii de recuperare ulterioară. Fără să aducă atingere art. 229 lit. (a), asemenea prelungiri nu pot depăși timpul necesar debitorului pentru a se achita de obligație;

(b) Dacă persoana are dreptul la oricare dintre facilitățile de plată prevăzute în art. 224-229, plata se face până cel târziu la expirarea perioadei sau perioadelor specificate în legătură cu aceste facilități.

2. Atunci când se face cerere de remitere a taxelor în conformitate cu art. 237, 238 sau 239 sau atunci când mărfurile sunt reținute în vederea unei confiscări ulterioare în conformitate cu art. 233 lit. (b), (c) a doua liniuță sau lit. (d), obligația debitorului de a plăti taxa se suspendă în conformitate cu condițiile prevăzute prin procedura comitetului.

Articolul 223

Plata se face în numerar sau în orice altă modalitate cu același efect liberator în conformitate cu dispozițiile în vigoare. Poate fi făcută și prin compensare dacă acest lucru este permis de dispozițiile în vigoare.

Articolul 224

În cazul în care valoarea drepturilor ce trebuie plătite de persoana în cauză se referă la mărfurile declarate pentru un regim vamal care presupune obligația de a plăti astfel de drepturi, autoritățile vamale acordă, la cererea persoanei respective, amânarea plății acelei sume în condițiile prevăzute în art. 225, 226 și 227.

Articolul 225

Acordarea amânării plății este condiționată de constituirea unei garanții de către solicitant.

În plus, acordarea amânării plății poate cauza costuri suplimentare pentru deschiderea dosarelor sau pentru servicii prestate.

Articolul 226

Autoritățile vamale decid care dintre următoarele proceduri trebuie să fie folosite atunci când se acordă amânarea plății:

- (a) separat pentru fiecare valoare a drepturilor înscrisă în evidența contabilă în condițiile prevăzute în art. 218 alin. (1) paragraful întâi sau art. 220 alin. (1) sau

- (b) global cu privire la valoarea totală a drepturilor înscrise în evidența contabilă în condițiile prevăzute în art. 218 alin. (1) primul paragraf pe o perioadă stabilită de autoritățile vamale care să nu depășească 31 de zile sau
- (c) global cu privire la valoarea totală a drepturilor care au făcut obiectul unei singure înscrieri în evidența contabilă în conformitate cu art. 218 alin. (1) paragraful al doilea.

Articolul 227

1. Perioada cu care este amânată plata este de 30 de zile. Aceasta se calculează astfel:
 - (a) în cazul în care plata este amânată în conformitate cu art. 226 lit. (a), perioada este calculată de la ziua următoare celei în care valoarea drepturilor este înscrisă în evidența contabilă de către autoritățile vamale.

În cazul în care se aplică art. 219, perioada de 30 de zile calculată în conformitate cu primul paragraf se reduce cu numărul zilelor corespunzătoare perioadei, mai puțin două zile folosite pentru înscrierea în evidența contabilă;
 - (b) în cazul în care plata se amână în conformitate cu art. 226 lit. (b), perioada se calculează de la ziua următoare celei în care expiră perioada cumulată. Perioada se reduce cu numărul de zile corespunzătoare unei jumătăți din numărul de zile din perioada cumulată;
 - (c) în cazul în care plata se amână în conformitate cu art. 226 lit. (c), perioada se calculează din ziua următoare datei de expirare a perioadei în care mărfurilor respective li s-a acordat liberul de vamă. Perioada se reduce cu numărul de zile corespunzătoare unei jumătăți din numărul de zile din perioada respectivă.
2. În cazul în care numărul zilelor din perioadele menționate în alin. (1) lit. (b) și (c) este impar, numărul de zile ce se scad din perioada de 30 de zile în conformitate cu alin. (1) lit. (b) și (c) este egal cu jumătate din numărul par imediat inferior acestui număr impar.
3. Pentru a simplifica lucrurile, în cazul în care perioadele menționate în alin. (1) lit. (b) și (c) sunt o săptămână calendaristică sau o lună calendaristică, statele membre pot prevedea ca valoarea drepturilor pentru care a fost amânată plata să fie achitată:
 - (a) dacă perioada este de o săptămână calendaristică, în ziua de vineri a săptămânii a patra după acea săptămână calendaristică;
 - (b) dacă perioada este o lună calendaristică, până în ziua a șaisprezecea a lunii următoare.

Articolul 228

1. Amânarea plății nu se acordă cu privire la valorile drepturilor care, deși corespunzătoare unor mărfuri plasate sub un regim vamal care presupune obligația de a plăti astfel de drepturi, sunt înscrise în evidența contabilă în conformitate cu dispozițiile în vigoare referitoare la acceptarea declarațiilor incomplete, deoarece declarantul nu a oferit, până la expirarea perioadei stabilite,

informațiile necesare pentru evaluarea definitivă a mărfurilor în scopuri vamale sau nu a furnizat datele sau documentul care lipsea atunci când a fost acceptată declarația incompletă.

2. Totuși, amânarea plății poate fi acordată în cazurile menționate în alin. (1) în cazul în care valoarea drepturilor de recuperat este înscrisă în evidența contabilă înaintea expirării termenului de 30 de zile de la data la care valoarea impusă inițial a fost înscrisă în evidența contabilă sau, dacă nu a fost înscrisă, de la data la care a fost acceptată declarația referitoare la mărfurile respective. Durata amânării plății acordată în astfel de condiții nu poate fi prelungită dincolo de data expirării perioadei care, în conformitate cu art. 227, a fost acordată cu privire la valoarea drepturilor stabilite inițial, sau care ar fi fost acordate dacă valoarea drepturilor legale aferente ar fi fost înscrisă în evidența contabilă atunci când au fost declarate mărfurile respective.

Articolul 229

Autoritățile vamale pot acorda debitorului alte facilități de plată decât amânarea plății.

Acordarea unor astfel de facilități de plată trebuie:

- (a) să fie condiționată de constituirea unei garanții. Totuși, nu este necesar să se solicite o astfel de garanție atunci când, datorită situației debitorului, solicitarea acesteia ar crea grave dificultăți economice sau sociale;
- (b) să aibă ca rezultat impozitarea dobânzii pe credit în plus față de valoarea drepturilor. Valoarea acestei dobânzi se calculează în așa fel încât să fie echivalentă cu valoarea care ar fi solicitată în acest scop în moneda națională sau pe piața financiară a monedei în care trebuie plătită suma.

Autoritățile vamale pot să nu solicite dobânda pe credit dacă prin aceasta s-ar crea, datorită situației debitorului, grave dificultăți economice sau sociale.

Articolul 230

Indiferent de facilitățile de plată acordate debitorului, acesta poate plăti în orice situație toată sau o parte din valoarea drepturilor fără să aștepte expirarea perioadei care i-a fost acordată pentru a efectua plata.

Articolul 231

Valoarea drepturilor datorate poate fi achitată de o terță persoană în locul debitorului.

Articolul 232

1. Dacă valoarea drepturilor de achitat nu a fost plătită în perioada prevăzută:

- (a) autoritățile vamale trebuie să se folosească de toate opțiunile pe care le au conform legislației în vigoare, inclusiv executarea, pentru a asigura plata acelei sume.

Pot fi adoptate dispoziții speciale, în conformitate cu procedura comitetului, cu privire la garanți în cadrul regimului de tranzit;

(b) se percep majorări pentru restanțe în plus față de valoarea drepturilor. Rata dobânzii pentru restanțe poate fi mai mare decât rata dobânzii pe credit. Ea nu poate fi mai mică decât această rată.

2. Autoritățile vamale pot scuti de plata dobânzii pentru restanțe:

(a) în cazul în care, datorită situației debitorului, s-ar putea crea serioase dificultăți economice și sociale;

(b) în cazul în care valoarea nu depășește un nivel stabilit în conformitate cu procedura comitetului sau

(c) dacă drepturile sunt achitate în cinci zile de la expirarea perioadei prevăzute pentru plată.

3. Autoritățile vamale pot stabili:

(a) perioade minime pentru calcularea dobânzii;

(b) sume minime de achitat ca dobândă la restanțe.

CAPITOLUL 4

STINGEREA DATORIEI VAMALE

Articolul 233

Fără să aducă atingere dispozițiilor în vigoare cu privire la prescrierea în timp a unei datorii vamale și a imposibilității de a o recupera în cazul declarării falimentului debitorului constatat pe cale legală, o datorie vamală se stinge:

(a) prin achitarea valorii drepturilor;

(b) prin remiterea valorii drepturilor;

(c) în cazul în care, cu privire la mărfurile declarate pentru un regim vamal ce implică obligația de a plăti drepturi:

- declarația vamală este invalidată în conformitate cu art. 66,

- mărfurile, înainte de a primi liberul de vamă, sunt fie sechestrate și simultan sau ulterior confiscate, fie distruse la instrucțiunile autorităților vamale, fie distruse sau abandonate în conformitate cu art. 182, fie distruse sau iremediabil pierdute dintr-un motiv care ține de natura lor sau de împrejurări neprevăzute sau de forță majoră;

- (d) în cazul în care mărfurile pentru care a apărut o datorie vamală în conformitate cu art. 202 sunt sechestrate la introducerea lor ilegală și confiscate simultan sau ulterior.

În caz de sechestru și confiscare, datoria vamală se consideră, totuși, în scopul respectării dreptului penal aplicabil infracțiunilor vamale, a nu fi fost stinsă dacă, în conformitate cu prevederile penale ale unui stat membru, taxele vamale servesc ca bază pentru stabilirea sancțiunilor sau dacă existența unei datorii vamale determină inițierea urmăririi penale.

Articolul 234

Datoria vamală prevăzută în art. 216, se stinge și atunci când sunt anulate formalitățile îndeplinite pentru instituirea regimului de tratament tarifar preferențial acordat menționat în art. 216.

CAPITOLUL 5

RAMBURSAREA ȘI REMITEREA TAXEI VAMALE

Articolul 235

Se aplică următoarele definiții:

- (a) “rambursare” reprezintă restituirea totală sau parțială a drepturilor de import sau de export care au fost achitate;
- (b) “remitere” reprezintă fie decizia de a scuti de obligația de a plăti integral sau parțial valoarea unei datorii vamale, fie decizia de a anula integral sau parțial înscrierea în evidența contabilă a unui drept de import sau export care nu a fost achitat.

Articolul 236

1. Drepturile de import sau de export sunt rambursate în măsura în care se stabilește că în momentul în care au fost plătite valoarea acestor drepturi nu era datorată legal sau că valoarea lor a fost înscrisă în evidența contabilă contrar dispozițiilor art. 220 alin. (2).

Se acordă restituirea drepturilor de import sau export în măsura în care se stabilește că la momentul când au fost înscrise în evidența contabilă, valoarea acestor drepturi nu era datorată legal sau că valoarea lor a fost înscrisă în evidența contabilă contrar art. 220 alin. (2).

Nu se acordă rambursarea sau restituirea drepturilor dacă faptele care au dus la achitare sau la înscrierea în evidența contabilă a unei sume ce nu era legal datorată sunt rezultatul unei acțiuni deliberate de către o persoană interesată.

2. Drepturile de import sau export sunt rambursate sau restituite la depunerea unei cereri către biroul vamal în cauză într-o perioadă de trei ani de la data la care valoarea acestor drepturi a fost comunicată debitorului.

Acea perioadă se prelungește dacă persoana în cauză face dovada că a fost împiedicată să depună cererea în termenul amintit ca urmare a unor împrejurări neprevăzute sau de forță majoră.

Autoritățile vamale procedează la rambursare sau remitere din oficiu, atunci când constată în acest interval existența uneia sau alteia dintre situațiile descrise în alin. (1) primul și al doilea paragraf.

Articolul 237

Drepturile de import sau de export sunt remise când se invalidează o declarație vamală, iar drepturile au fost achitate. Rambursarea se acordă în urma unei cereri depuse de persoana în cauză în intervalele prevăzute pentru depunerea cererii de invalidare a declarației vamale.

Articolul 238

1. Drepturile de import sunt rambursate sau remise în măsura în care se stabilește că valoarea acestor taxe înscrise în evidența contabilă este aferentă mărfurilor plasate sub regimul vamal în cauză și refuzate de importator deoarece în momentul menționat în art. 67 erau defecte sau nu respectau condițiile contractului în baza căruia au fost importate.

Sunt asimilate mărfurilor defecte în sensul primului paragraf, mărfurile deteriorate înainte de acordarea liberului de vamă.

2. Rambursarea sau remiterea drepturilor de import se acordă cu condiția ca:
 - (a) mărfurile să nu fi fost folosite, cu excepția unei posibile utilizări inițiale necesare pentru a verifica dacă sunt defecte sau nu respectă termenii contractuali;
 - (b) mărfurile să fie exportate de pe teritoriul vamal al Comunității.

La cererea persoanei în cauză, autoritățile vamale permit ca mărfurile să fie distruse sau să fie plasate, în vederea reexportului, sub regimul de tranzit extern sau sub cel de antrepozit vamal sau într-o zonă sau antrepozit liber, în loc să fie exportate.

În scopul de a primi una dintre destinațiile vamale prevăzute în paragraful precedent, mărfurile sunt considerate necomunitare.

3. Drepturile de import nu pot fi rambursate sau remise în cazul mărfurilor care, înainte de a fi declarate la vamă, au fost importate temporar pentru a fi testate, decât dacă se stabilește că defectele mărfurilor sau nerespectarea prevederilor contractuale nu ar fi putut fi detectate în mod normal în decursul acestor teste.
4. Drepturile de import sunt rambursate sau remise pe motivele stipulate în alin. (1) în urma prezentării unei cereri la biroul vamal corespunzător în termen de douăsprezece luni de la data la care valoarea acestor drepturi a fost comunicată debitorului.

Totuși, autoritățile vamale pot permite ca această perioadă să fie depășită în cazuri excepționale justificate corespunzător.

Articolul 239

1. Drepturile de import sau export pot fi rambursate sau remise în alte situații decât cele menționate în art. 236, 237 și 238:

- care urmează a fi stabilite în conformitate cu procedura comitetului;
 - care urmare a unor împrejurări în care nu poate fi atribuită persoanei în cauză nici o înșelătorie sau neglijență evidentă. Situațiile în care se poate aplica această dispoziție și procedura de urmat în acest scop sunt definite în conformitate cu procedura comitetului. Rambursarea sau remiterea poate fi făcută în condiții speciale.
2. Drepturile sunt rambursate sau remise pe motivele stipulate în alin. (1) în urma depunerii unei cereri către biroul vamal corespunzător în interval de douăsprezece luni de la data la care valoarea drepturilor a fost comunicată debitorului.

Totuși, autoritățile vamale pot permite ca această perioadă să fie depășită în cazuri excepționale justificate corespunzător.

Articolul 240

Drepturile de import sau export sunt rambursate sau remise în condițiile prevăzute în prezentul capitol numai dacă valoarea rambursată sau remisă depășește o valoare stabilită în conformitate cu procedura comitetului.

Totuși, autoritățile vamale pot de asemenea acorda rambursare sau remitere cu privire la valori mai mici.

Articolul 241

Rambursarea de către autoritățile competente a valorii drepturilor de import sau export sau ale dobânzii pe credit sau a dobânzii pe restanțele încasate la efectuarea plății acestor drepturi nu atrage după sine plata dobânzii de către autoritățile menționate. Totuși, dobânda se plătește:

- atunci când o decizie de a da curs unei cereri de rambursare nu este pusă în aplicare în termen de trei luni de la data adoptării deciziei,
- atunci când dispozițiile naționale stipulează astfel.

Valoarea acestei dobânzi este echivalentă cu valoarea care ar fi percepută în acest scop pe piața națională monetară sau financiară.

Articolul 242

Atunci când, din greșală, a fost restituită o datorie vamală sau a fost remisă valoarea corespunzătoare a drepturilor, datoria inițială devine din nou valabilă. Orice dobândă plătită în baza art. 241 trebuie rambursată.

TITLUL VIII

ACȚIUNI

Articolul 243

1. Orice persoană are dreptul de acțiune cu privire la deciziile luate de autoritățile vamale cu privire la aplicarea legislației vamale și care o privesc direct și personal.

Orice persoană care a făcut cerere către autoritățile vamale pentru luarea unei decizii legate de aplicarea legislației vamale și nu a obținut un răspuns la cerere în intervalul menționat în art. 6 alin. (2) are de asemenea dreptul să își exercite dreptul de acțiune.

Acțiunea trebuie introdusă în statul membru în care s-a luat decizia sau s-a făcut cerere pentru obținerea ei.

2. Dreptul de acțiune poate fi exercitat:
 - (a) inițial, înaintea autorităților vamale desemnate în acest scop de statele membre;
 - (b) ulterior, înaintea unui organism independent, care poate fi o autoritate judiciară sau un organism specializat echivalent, în conformitate cu dispozițiile în vigoare în statele membre.

Articolul 244

Introducerea unei acțiuni nu duce la suspendarea aplicării deciziei disputate.

Autoritățile vamale suspendă totuși integral sau parțial aplicarea acestei decizii atunci când au motive întemeiate să creadă că decizia disputată nu este în spiritul legislației vamale sau că se poate aștepta un prejudiciu ireparabil pentru persoana în cauză.

Atunci când decizia disputată are ca efect stabilirea de drepturi de import sau de export, suspendarea aplicării acelei decizii se face în condițiile existenței sau constituirii unei garanții. Totuși, o astfel de garanție nu este necesară când o asemenea cerință ar putea, datorită situației debitorului, să provoace dificultăți grave de ordin economie sau social.

Articolul 245

Dispozițiile pentru punerea în aplicare a procedurii de acțiune sunt stabilite de statele membre.

Articolul 246

Prezentul titlu nu se aplică acțiunilor introduse în scopul anulării sau revizuirii unei decizii luate de autoritățile vamale în temeiul dreptului penal.

TITLUL IX

DISPOZIȚII FINALE

CAPITOLUL 1

COMITETUL CODULUI VAMAL

Articolul 247

1. Prin prezentul document se instituie un Comitet al Codului Vamal, denumit în continuare „comitet”, compus din reprezentanți ai statelor membre și prezidat de un reprezentant al Comisiei.
2. Comitetul își adoptă regulamentul de procedură.

Articolul 248

Comitetul poate examina orice chestiune referitoare la legislația vamală care este ridicată de președinte, fie din proprie inițiativă, fie la cererea reprezentantului unui stat membru.

Articolul 249

1. Dispozițiile necesare aplicării prezentului Cod, inclusiv aplicării Regulamentului menționat în art. 184, cu excepția titlului VIII și sub rezerva art. 9 și 10 din Regulamentul Consiliului (CEE) nr. 2658/87¹ și a alin. (4), sunt adoptate în conformitate cu procedura prevăzută în alin. (2) și (3), cu respectarea angajamentelor internaționale la care Comunitatea este parte.
2. Reprezentantul Comisiei prezintă comitetului un proiect cu măsurile ce trebuie adoptate. Comitetul își dă avizul cu privire la acest proiect în termenul pe care președintele îl poate stabili în funcție de urgența subiectului în cauză. Avizul este emis cu majoritatea prevăzută în art. 148 (205) alin. (2) din Tratat pentru deciziile pe care Consiliul trebuie să le adopte la propunerea Comisiei. Voturile reprezentanților statelor membre respectă ponderea, așa cum s-a stabilit prin dispozițiile prevăzute în articolul menționat anterior. Președintele nu participă la vot.
3. (a) Comisia adoptă măsurile avute în vedere dacă acestea sunt conforme cu avizul comitetului.
(b) Dacă măsurile avute în vedere nu sunt conforme cu avizul comitetului, sau în absența avizului, Comisia prezintă Consiliului, fără întârziere, o propunere cu privire la măsurile ce trebuie adoptate. Consiliul hotărăște cu majoritate calificată.
(c) Dacă, la expirarea unui termen de trei luni de la data înaintării propunerii la Consiliu, acesta nu se pronunță, măsurile propuse sunt adoptate de Comisie.

¹ JO L 256, 7.9.1987, p.1

4. Dispozițiile necesare aplicării art. 11, 12 și 21 sunt adoptate prin procedura menționată în art. 10 din Regulamentul (CEE) Nr 2658/87.

CAPITOLUL 2

EFECTE LEGALE ÎNTR-UN STAT MEMBRU ALE MĂSURILOR ADOPTATE, ALE DOCUMENTELOR EMISE ȘI ALE CONSTATĂRIILOR FĂCUTE ÎNTR-UN ALT STAT MEMBRU

Articolul 250

Dacă un regim vamal este utilizat în mai multe state membre,

- deciziile, identificarea măsurilor adoptate sau convenite și documentele emise de autoritățile vamale ale unui stat membru au aceleași efecte legale în alte state membre ca deciziile, măsurile adoptate și documentele emise de autoritățile vamale ale fiecăruia dintre acele state membre;
- constatările făcute de autoritățile vamale ale unui stat membru au aceeași forță probatorie în celelalte state membre ca și constatările făcute de autoritățile vamale ale fiecăruia dintre aceste state membre.

CAPITOLUL 3

ALTE DISPOZIȚII FINALE

Articolul 251

1. Prezentul document abrogă următoarele regulamente și directive:

- Regulamentul Consiliului (CEE) nr. 802/68 din 27 iunie 1968 privind definiția comună a conceptului de origine a mărfurilor², modificat ultima dată de Regulamentul (CEE) nr. 456/91³;
- Regulamentul Consiliului (CEE) Nr. 754/76 din 25 martie 1976 privind tratamentul vamal aplicabil mărfurilor returnate pe teritoriul vamal al Comunității⁴, modificat ultima dată de Regulamentul (CEE) Nr 1147/86⁵;
- Regulamentul Consiliului (CEE) Nr 2779/78 din 23 noiembrie 1978 privind procedura pentru aplicarea unității de cont europene (UCE) în actele juridice adoptate în domeniul vamal¹, modificat ultima dată de Regulamentul (CEE) Nr 289/84²;
- Regulamentul Consiliului (CEE) Nr 1430/79 din 2 iulie 1979 privind rambursarea sau remiterea drepturilor de import sau export³, modificat ultima dată de Regulamentul (CEE) Nr 1854/89⁴;

² JO L 148, 28.06.1968, p.1.

³ JO L 54, 28.02.1991, p.4.

⁴ JO L 89, 2.04.1976, p.1.

⁵ JO L 105, 22.04.1986, p. 1.

¹ JO L 333, 30.11.1978, p.5.

² JO L 33, 4.02.1984, p.2.

³ JO L 175, 12.07.1979, p.1.

- Regulamentul Consiliului (CEE) Nr 1697/79 din 24 iulie 1979 privind recuperarea ulterioară a drepturilor de import sau export care nu au fost solicitate de la persoana obligată să plătească pentru mărfuri plasate sub un regim vamal ce implică obligația de a plăti asemenea drepturi⁵, modificat ultima dată de Regulamentul (CEE) Nr 1854/89⁶;
- Directiva Consiliului (CEE) Nr 79/695/CEE din 24 iulie 1979 privind armonizarea procedurilor de punere a mărfurilor în liberă circulație⁷, modificat ultima dată de Directiva 90/504/(CEE)⁸;
- Regulamentul Consiliului (CEE) nr. 1224/80 din 28 mai 1980 privind evaluarea mărfurilor în scopuri vamale⁹, modificat ultima dată de Regulamentul (CEE) Nr 4046/89¹⁰;
- Directiva Consiliului 81/177/CEE 24 februarie 1981 privind armonizarea procedurilor pentru exportul mărfurilor comunitare¹¹ modificat ultima dată de Regulamentul (CEE) Nr 1854/89¹²;
- Regulamentul Consiliului (CEE) nr. 3599/82 din 21 decembrie 1982 privind regimul de admitere temporară¹³, modificat ultima dată de Regulamentul (CEE) Nr 1620/85¹⁴;
- Regulamentul Consiliului (CEE) nr. 2763/83 din 26 septembrie 1983 privind regimurile care permit transformarea mărfurilor sub control vamal înainte de a fi puse în liberă circulație¹⁵, modificat ultima dată de Regulamentul (CEE) Nr 720/91¹⁶;
- Regulamentul Consiliului (CEE) nr. 2151/84 din 23 iulie 1984 privind teritoriul vamal al Comunității¹⁷, modificat ultima dată de Actul de Aderare a Spaniei și Portugaliei;
- Regulamentul Consiliului (CEE) nr. 1999/85 din 16 iulie 1985 privind regimul de perfecționare activă¹⁸;
- Regulamentul Consiliului (CEE) nr. 3632/85 din 12 decembrie 1985 privind definirea condițiilor în care o persoană poate întocmi o declarație vamală¹⁹;
- Regulamentul Consiliului (CEE) nr. 2473/86 din 24 iulie 1986 privind regimul de perfecționare pasivă și sistemul de schimb de mărfuri standard²⁰;

⁴ JO L 186, 30.06.1989, p.1.

⁵ JO L 197, 3.08.1979, p.1.

⁶ JO L 186, 30.06.1989, p.1.

⁷ JO L 205, 13.08.1979, p.19.

⁸ JO L 281, 12.10.1990, p.28.

⁹ JO L 134, 31.05.1980, p.1.

¹⁰ JO L 388, 30.12.1989, p.24.

¹¹ JO L 83, 30.03.1981, p.40.

¹² JO L 186, 30.06.1989, p.1.

¹³ JO L 376, 31.12.1982, p.1.

¹⁴ JO L 155, 14.06.1985, p.54.

¹⁵ JO L 272, 5.10.1985, p.1.

¹⁶ JO L 78, 26.03.1991, p.9.

¹⁷ JO L 197, 27.07.1984, p.1.

¹⁸ JO L 188, 20.07.1985, p.1.

¹⁹ JO L 350, 27.12.1985, p.1.

²⁰ JO L 212, 2.08.1986, p.1.

- Regulamentul Consiliului (CEE) nr. 2144/87 din 13 iulie 1987 privind datoria vamală²¹, modificat ultima dată de Regulamentul (CEE) Nr 4108/88²²;
- Regulamentul Consiliului (CEE) nr. 1031/88 din 18 aprilie 1988 de stabilire a persoanelor obligate să plătească o datorie vamală²³, modificat ultima dată de Regulamentul (CEE) Nr 1716/90²⁴;
- Regulamentul Consiliului (CEE) nr. 1970/88 din 30 iunie 1988 privind traficul triunghiular în cadrul regimului de perfecționare pasivă și a sistemului de schimb de mărfuri standard²⁵;
- Regulamentul Consiliului (CEE) nr. 2503/88 din 25 iulie 1988 privind antrepozitele vamale²⁶, modificat ultima dată de Regulamentul (CEE) nr. 2561/90²⁷;
- Regulamentul Consiliului (CEE) nr. 2504/88 din 25 iulie 1988 privind zonele libere și antrepozitele libere²⁸, modificat ultima dată de Regulamentul (CEE) Nr 1604/92²⁹;
- Regulamentul Consiliului (CEE) nr. 4151/88 din 21 decembrie 1988 de stabilire a dispozițiilor aplicabile mărfurilor introduse pe teritoriul vamal al Comunității³⁰;
- Regulamentul Consiliului (CEE) nr. 1854/89 din 14 iunie 1989 privind înscrierea în evidența contabilă și condițiile de plată a sumei drepturilor de import sau export ce decurg dintr-o datorie vamală³¹;
- Regulamentul Consiliului (CEE) nr. 1855/89 din 14 iunie 1989 privind regimul de admitere temporară a mijloacelor de transport³²;
- Regulamentul Consiliului (CEE) nr. 3312/89 din 30 octombrie 1989 privind admiterea temporară a containerelor³³;
- Regulamentul Consiliului (CEE) nr. 4046/89 din 21 decembrie 1989 privind garanția ce trebuie constituită pentru a asigura achitarea datoriei vamale³⁴;
- Regulamentul Consiliului (CEE) nr. 1715/90 din 20 iunie 1990 privind informațiile furnizate de autoritățile vamale ale statelor membre referitor la clasificarea mărfurilor în nomenclatura vamală¹;

²¹ JO L 201, 22.07.1987, p.15.

²² JO L 361, 29.12.1988, p.2.

²³ JO L 102, 21.04.1988, p.5.

²⁴ JO L 160, 26.06.1990, p.6.

²⁵ JO L 174, 6.07.1988, p.1.

²⁶ JO L 225, 15.08.1988, p.1.

²⁷ JO L 246, 10.09.1990, p.1.

²⁸ JO L 225, 15.08.1988, p.8.

²⁹ JO L 173, 26.06.1992, p.30.

³⁰ JO L 367, 31.12.1988, p.1.

³¹ JO L 186, 30.06.1989, p.1.

³² JO L 186, 30.06.1989, p.8.

³³ JO L 321, 4.11.1989, p.5.

³⁴ JO L 388, 30.12.1989, p.1.

- Regulamentul Consiliului (CEE) nr. 2726/90 din 17 septembrie 1990 privind tranzitul comunitar², cu excepția art. 3 alin. (3) lit. (b);
 - Regulamentul Consiliului (CEE) nr. 717/91 din 21 martie 1991 privind documentul administrativ unic³;
 - Regulamentul Consiliului (CEE) nr. 719/91 din 21 martie 1991 privind folosirea în Comunitate a carnetelor TIR și ATA ca documente de tranzit⁴.
2. În toate actele comunitare, acolo unde se face trimitere la Regulamentele sau Directivele menționate în alin. (1), această trimitere se consideră a fi făcută la prezentul Cod.

Articolul 252

1. Art. 141, 142 și 143 din Regulamentul Consiliului (CEE) nr. 918/83⁵ se abrogă.
2. Regulamentul Consiliului (CEE) nr. 2658/87⁶, modificat ultima dată de Regulamentul (CEE) nr. 3492/91⁷, se modifică după cum urmează:
 - (a) Art. 8 se modifică după cum urmează: După cuvântul „comitet” se inserează următoarele cuvinte: „prevăzut în art. 247 din Codul Vamal Comunitar”.
 - (b) Teza introductivă din art. 10 alin. (1) se modifică după cum urmează: ‘Reprezentanții Comisiei prezintă comitetului menționat în art. 247 din Codul Vamal Comunitar un proiect...’.
 - (c) Art. 7 și 11 se abrogă.

Articolul 253

Prezentul regulament intră în vigoare în a treia zi după publicarea sa în *Jurnalul Oficial al Comunităților Europene*.

El se aplică începând cu 1 ianuarie 1994.

Titlul VIII nu se aplică Marii Britanii până la 1 ianuarie 1995.

Totuși, art. 161 și, în măsura în care privesc reexportul, art. 182 și 183 se aplică de la 1 ianuarie 1993. În măsura în care articolele menționate fac referire la dispoziții din cadrul

¹ JO L 160, 26.06.1990, p.1.

² JO L 262, 26.09.1990, p.1.

³ JO L 78, 26.03.1991, p.1.

⁴ JO L 78, 26.03.1991, p.6.

⁵ JO L 105, 23.04.1983, p.1.

⁶ JO L 256, 7.09.1987, p.1.

⁷ JO L 328, 30.11.1991, p.80.

prezentului Cod și până la intrarea în vigoare a acestor dispoziții, trimiterile se consideră a fi făcute la dispozițiile corespunzătoare din regulamentele și directivele enumerate în art. 251.

Înainte de 1 octombrie 1993, Consiliul reexaminează, pe baza unui raport de evaluare al Comisiei privind discuțiile referitoare la consecințele cursului de schimb monetar practicat pentru aplicarea măsurilor de politică agricolă comună, problema comerțului cu mărfuri între statele membre în contextul pieței interne. Acest raport este însoțit de propuneri ale Comisiei, dacă există, asupra cărora Consiliul urmează să ia o decizie în conformitate cu dispozițiile Tratatului.

Înainte de 1 ianuarie 1998, pe baza unui raport al Comisiei, Consiliul trebuie să revizuiască prezentul Cod în scopul efectuării adaptărilor considerate necesare ținând cont în special de realizarea pieței interne. Acest raport este însoțit de propunerile, dacă există, asupra cărora Consiliul urmează să ia o decizie în conformitate cu dispozițiile Tratatului.

Prezentul regulament este obligatoriu în toate elementele sale și se aplică direct în toate statele membre.

Adoptat la Luxemburg, 12 octombrie 1992.

Pentru Consiliu
Președintele
W. WALDEGRAVE